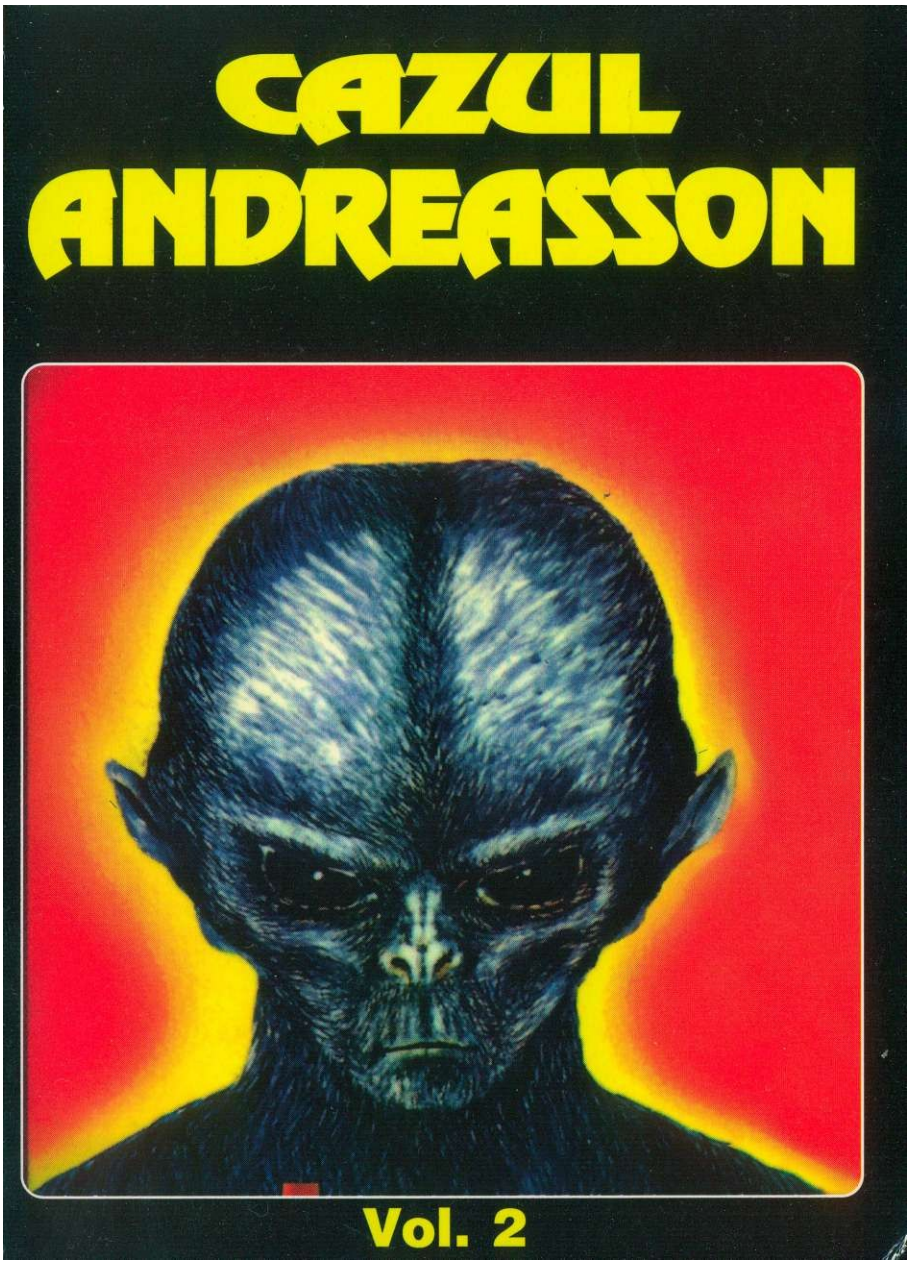

CAZUL ANDREASSON este una dintre cele mai bogat ilustrate lucrări despre fenomenul OZN. Fiecare desen, imagine, ne dezvăluie lumi incredibile *dar reale*, populate cu fiinţe ale căror posibilităţi şi scopuri depăşesc puterea noastră de înţelegere.

... aici avem de a face cu nişte „creaturi ale luminii” pentru care zidurile nu sunt obstacole pentru a trece liber prin ele, care nu au dificultăţi în a exercita un nefiresc control asupra minţii martorilor.

J. ALLEN HYNEK

North Western University Evanston, Illinois

Traducător: Banu, Cristian introducere Allen J. Hynek
Editura Aldo Press
Bucureşti
1996

ISBN: 973-97272-2-2ISBN 973-97727-O-6

CAZUL ANDREASSON (vol. 2) Raymond E. Fowler

The Andreasson Affair (*vol. 2*) by Raymond E. Fowler

Această carte este dedicată:

mamei lui Betty Andreasson Luca, Eva Aho; copiilor ei, Becky, Mark, Scott, Bonnie şi Cindy; socrului ei, Anthony H. Luca; fiilor vitregi, Tony şi Robert Luca şi memoriei lui

„Dolly Bochinschi, o *bună prietenă; soacrei ei, Anne L. Luca; şi fiilor ei, Todd şi James Jr*.

CUPRINS

Cap. I Oaspeţi invizibili
Cap. II Deschiderea Cutiei Pandorei
Cap. III Oameni în lumină
Cap. IV Aleşi de extraterestri
Cap. V Răpirea de la Trap Rock
Cap. VIO fiinţă în pădure
Cap. VII Răpită
Cap. VIII Muzeul timpului
Cap. IX Marea Poartă
Cap. X Implantul
Cap. XI întoarcerea la Crocker Pond…
Cap. XII Elementul psihic
Cap. XIII Elicoptere misterioase şi MIB

Cap. XIV Ce naiba se întâmplă?
Cap. XV întâlnire de grad divin?
Cap. XVI Propriile păreri ale lui Betty…
Anexe
Index alfabetic

OASPEŢI INVIZIBILI

Era într-o seară de mai, în 1979. Ceml Bostonului se desfăşura în faţa ochilor prin fereastra avionului, în timp ce acesta se pregătea de aterizare. Sub mine se întindea Centrul Naţional al Tehnologiei şi Resurselor. În interiorul acestui oraş, care are unele dintre cele mai strălucitoare minţi din lume, pregătite în binecunoscutele în întreaga lume, HARVARD şi M.I.T., şi chiar în afara oraşului într-o zonă industrială concentrată, poreclită ELECTRONICS GOULCH, se găsesc zeci de întreprinderi implicate în cercetarea şi dezvoltarea computerelor ultrasofisticate, armelor şi sistemelor spaţiale, şi totuşi, pe această planetă, într-un alt loc, se află şi o civilizaţie primitivă pierdută prin cine ştie ce junglă. Ar fi oare extraterestrii surprinşi cu adevărat că astronautul şi vânătorul epocii de piatră cohabitau în aceeaşi lume? Dar poate o minte evoluată dincolo de înţelegerea noastră nu ar sesiza diferenţa!

O zguduitură bruscă mi-a întrerupt filosofarea, când avionul a atins pământul. Privind luminile pistei de aterizare, gândurile mele s-au îndreptat către soţia mea care mă aştepta la unul din terminalele aeroportului. Tocmai mă întorceam dintr-un turneu promotional al celor din Andreasson Affaire (Cazul Andreasson – vol. I) o anchetă temeinic documentată asupra răpirii unei femei de către ocupanţii unui O.Z.N.

În seara de 25 ianuarie 1967, Betty Andreasson se afla în bucătăria casei sale din South Ashbumham Massachusetts. Cei şapte copii ai ei, mama şi tatăl ei erau în sufragerie. Soţul ei era în spital, în refacere, după un grav accident de circulaţie.

Pe la 6,35 după-amiaza curentul s-a întrerupt. Apoi, o lumină portocaliu-roşiatică, pulsând, străluci prin fereastra bucătăriei.

Betty şi-a calmat copiii înspăimântaţi în timp ce tatăl ei s-a repezit spre fereastra bucătăriei. El a văzut un grup de fiinţe ciudate la înfăţişare, mici,

care se apropiau ţopăind. Cinci fiinţe mici, umanoide au intrat în casă trecând prin lemnul uşii!

Familia lui Betty a fost pusă imediat într-o stare de animaţie suspendată. Una dintre creaturi s-a îndreptat către tatăl ei. Conducătorul celor patru entităţi a stabilit un contact telepatic cu Betty.

Liderul avea aproximativ cinci picioare[1] înălţime. Ceilalţi aveau doar patru. Toţi aveau capetele în formă de pară, ochi ca de pisică şi găuri în loc de urechi şi nas. Aveau o deschizătură imobilă în loc de gură şi Betty spunea că parcă era o cicatrice. Toţi aveau o uniformă albastră împodobită cu nişte curele de tip Sam-Brown. O insignă reprezentând o pasăre era fixată pe mânecile lor. Mâinile aveau câte trei degete (mai târziu, pe navă, ei purtau mănuşi).

Teama ei iniţială a fost anulată de un foarte puternic sentiment de prietenie. Când Betty s-a arătat îngrijorată de soarta familiei sale, creaturile au eliberat-o temporar pe fiica ei Becky, în vârstă de 11 ani, din aceste stări ciudate de inconştienţă.

Apoi Betty a fost dusă afară şi urcată la bordul unei navete care aştepta la poalele dealului din spatele curţii.

Maşinăria avea circa 20 de picioare diametru. Păreau două farfurii, una pusă invers peste cealaltă, cu o mică suprastructură în vârf. Naveta a accelerat şi se pare că s-a unit cu o navă mai mare, în care Betty a fost subiectul unor echipamente stranii şi al unei examinări fizice. Apoi a fost dusă într-un ţinut străin unde i-a fost ţinută o lecţie bizară. Aceasta a făcut-o să treacă printr-o dureroasă, dar totuşi îmbucurătoare experienţă de tip religios.

Mai târziu, în aceeaşi noapte, pe la 10,40, Betty a fost adusă acasă de doi dintre răpitorii ei. Aici ea şi-a regăsit familia, încă aflată în stare de animaţie suspendată. Una din creaturi rămăsese în casă pentru a-i supraveghea în timpul absenţei lui Betty. Apoi fiinţele i-au pus în pat – membrii familiei aflându-se încă sub un oarecare tip de control al minţii – apoi au plecat.

De câteva ori, extraterestrii i-au spus lui Betty că anumite lucruri, au fost blocate în mintea ei. A fost instruită să uite aceste lucruri şi experienţa, până când va sosi timpul. În mod conştient Betty şi-a amintit doar o porţiune din întâmplarea neobişnuită: pana de curent, lumina colorată strălucind prin

1 1 picior = 30,5 cm.

fereastra bucătăriei şi intrarea extratereştilor prin uşă,

Betty, o creştină devotată, a interpretat acele creaturi ca fiind de natură angelică sau religioasă. Subiectul O.Z.N., în mare, îi era complet necunoscut. Educaţia ei era limitată la doar zece ani de şcoală, iar preocupările ei de bază erau doar familia, biserica – şi activităţile din cadrul comunităţii. De abia mai târziu s-a gândit la această întâmplare ca la o posibilă întâlnire cu O.Z.N.

În 1975 Betty a răspuns solicitării dintr-un ziar local, în care cercetătorul O.Z.N., dr. J. Allen Hynex cerea semnalări personale ale unor apariţii O.Z.N. Scrisoarea ei conţinea atât de puţine date, încât a fost pusă într-un dosar şi uitată până la ancheta noastră din 1977.

Echipa de investigaţie consta dintr-un fizician solar, un inginer electronist, un inginer de aeronave, un specialist în telecomunicaţii şi eu. De asemenea am angajat serviciile unui hipnotizator profesionist şi un doctor specializat în psihiatrie.

De-a lungul unei anchete de 12 luni, am realizat a analiză extensivă a caracterului martorilor, două teste cu detectorul de minciuni, un examen psihiatric şi patrusprezece lungi şedinţe de hipnoză regresivă în timpul cărora Betty şi fiica ei au retrăit intens o consistentă şi detaliată experienţă O.Z.N. Cu reacţii psihologice strict autentice.

Raportul nostru în trei volume, însumând 582 de pagini a concluzionat că martorele erau de încredere, persoane sănătoase, care credeau cu sinceritate în realitatea întâmplării petrecute, în toamna lui 1977, Betty, cele două fiice şi mama ei s-au mutat din Massachusetts în Florida, şi prima fază a anchetei noatre s-a încheiat.

Cea mai mare parte a anului1978 am fost ocupat cu scrierea cărţii „The ANDREASSON AFFAIR” (Cazul Andreasson – vol. I) păstrând legătura cu Betty doar ocazional prin scrisori şi prin telefon. Când s-a întors în Ashbumham, Massachusetts, în toamna lui 1978, Betty mi-a relatat un număr de întâmplări stranii care avuseseră loc după anchetă. Din când în când ea avea unele îndemnuri necontrolabile de a desena simboluri ciudate şi schiţe. De asemenea auzea o voce, ca a ei, voibindu-i dinăuntrul său, dar într-o limbă necunoscută şi a încercat să scriè ce auzea.

Betty a descris fenomene ciudate: ciocănituri inexplicabile, voci, mici globuri de lumini zburătoare, iar fiica şi mama ei au semnalat aceleaşi fenomene.

Nu am dat prea mare atenţie acestor lucruri. Ca să fiu sincer, chiar m-am întrebat dacă nu cumva acestea erau efectele încordatei noastre anchete. Dar atât de multe astfel de pretinse evenimente sporeau, îiicât ea mi-a scris în iunie 1978: „Uneori simt că nu ar trebui să scriu astea. Probabil există o explicaţie raţională”. Am încurajat-o cu jumătate de gură să continue să înregistreze aceste întâmplări stranii pentru a fi luate în considerare ulterior. Dar, în acel moment, eu nu aveam nici timpul, nici înclinarea necesare pentru a le acorda atenţie

Pe 21 august 1978, Betty s-a căsătorit cu Bob Luca. După ce au petrecut luna de miere în Florida, ei s-au întors pentru a locui într-o casă cumpărată de ei în Connecticut.

Aproape imediat ce s-au mutat în casă, se pare că şi altceva, sau altcineva se mutase împreună cu ei, ceva care avea toate atributele unor duhuri rele. Iată câteva exemple, extrase din scrierile lui Betty:

Sâmbătă, 3 septembrie, 11 noaptea. Eu şi Bob stăteam pe sofaua din sufragerie când soneria (cam la vreo 7 picioare depărtare de noi) a sunat. Fiindcă eram în cămaşă de noapte, m-am ridicat repede şi am urcat scările. Bob s-a ridicat, a mers la uşa de la intrare crezând că se joacă cineva, şi a privit în jur. În timp ce el stătea în uşă, soneria de la intrare a sunat din nou, butonul ei fiind chiar în faţa ochilor lui Bob! Bob a observat că soneria sună într-un fel când este apăsat butonul şi cu un ton mai jos când acesta sare înapoi. Nu avea cum să fie blocat butonul. Cercetând firele, el a descoperit că acesta este singurul buton care putea activa soneria. Am cercetat acest incident în detaliu cu Bob. Era inexplicabil, dacă relatarea era exactă. Dar nu s-a mai repetat niciodată.

Ca şi când cineva folosise incidentul pentru a-şi anunţa prezenţa, o serie de fenomene inexplicabile a început.

8 septembrie 1978: Bob şi cu mine am fost la un drive-in[2], iar Bonnie şi Cindy (fetele lui Betty) rămăseseră acasă cu două prietene jucând Monopoly. Veioza a început să se stingă şi să se aprindă înspăimântându-i pe copii.

O legătură proastă a veiozei? Sau a prizei? Becul era prost înşurubat sau o scurtă pană de curent? Dar lucrurile au devenit ceva mai complicate.

Azi, Bob a rămas acasă pentru a lucra la maşină. A terminat treaba şi s-a dus în pivniţă, după ce a aprins lumina. Când a trecut pe sub bec, acesta s-a

2 drive-in – snack-bar, la care servirea se face în maşină.

stins. S-a întors pe scări şi a manevrat întrerupătorul. Nimic! Atunci s-a întors la capătul scărilor şi a aşteptat. Lumina a venit! A cercetat becul. Nu avea nimic.

Mai târziu, în aceeaşi seară, grinzile pivniţei au început să trosnească, apoi jaluzelele de la baie au început să se mişte singure.

9 septembrie 1978: Bob a auzit un om vorbind în sufragerie. A venit să oprească ceea ce credea el că este radioul. *Era oprit*. Nu era nimeni.

În octombrie, fenomenele descrise de Betty deveniseră complexe. Ea şi Bob erau foarte speriaţi şi mi-au cerut ajutorul. Nu am ştiut ce să răspund. Ştiam că ei amândoi sunt persoane normale, sănătoase, şi credeam că ceea ce au ei nevoie este un parapsiholog, nu un anchetator O.Z.N.

19 octombrie 1978: Era circa 8.30 seara. Eram în baia noastră, lângă dormitor. Bob era pe podea, alături de pat cam la 20 de picioare de mine, punându-şi şosetele, când deodată un zumzet s-a auzit deasupra camerei. M-am oprit brusc din spălatul dinţilor. Cu periuţa de dinţi încă în gură, m-am întors repede şi l-am văzut pe Bob privindu-mă şi venind spre mine. *Deodată*, *până să ajungă la uşa de la baie*, *forma lui a apărut în uşă*. *L-am văzut repezindu-se spre forma lui şi intrând în* ea.

Ciudatele evenimente au continuat şi în timpul lunilor de iarnă. Dar eram prea ocupat cu scrisul pentru a fi un bun ascultător.

În primăvara lui 1979 „The Andreasson Affair” a fost în sfârşit publicată. Betty, Bob şi cu mine am pornit într-un senzaţional turneu promotional. În acest timp amândoi mi-au relatat întâmplările stranii care avuseseră loc. Când i-am interogat faţă în faţă, i-am observat retrăind o parte din aceste experienţe, şi mi s-a părut imposibil de a mai rămâne sceptic.

Prima noastră anchetă stabilise onestitatea lor. Exagerau oare ei întâmplări banale sau au avut amândoi aceeaşi serie de halucinaţii auditive şi vizuale? Şi oricum, amândoi sunt convinşi că extraterestrii păstrează o atentă observare a activităţilor lor. Cu aceste gânduri apăsându-le constant mintea, cine îi poate blama pentru astfel de reacţii? Am considerat toate aceste întâmplări drept extraordinare coincidenţe şi mi-am dat seama ce uşor ar fi pentru persoane care au trecut prin ce au trecut ei să le ia drept paranormale.

Interesant este faptul că astfel de evenimente ciudate s-au petrecut şi în prezenţa mea.

În timpul turneului, aveam o casetă cu Betty, înregistrată în timpul

şedinţelor de hipnoză, când retrăia momentele în care extraterestrii i-au introdus acele în nas şi în buric. Unele posturi de radio au dorit să o folosească. Dar când le-a fost dată caseta, inginerii lor au susţinut că este neînregisirată Eu însumi am intrat în studioul lor şi am asistat la încercarea lor nereuşită de a o înregistra. Dar, după ce am părăsit postul de radio, caseta a funcţionat normal. Din fericire ea a funcţionat normal şi în timpul emisiunii „The Mike Douglas Show”. Cum banda rula am urmărit reacţiile publicului: ascultarea, chiar şi a unui mic segment din relatarea lui Betty s-a dovedit pentru ei a fi foarte grea.

Când am apărut la „The Talk of Houston”, la postul de radio KTRH, caseta funcţiona. Dar când vocea tremurătoare a lui Betty era purtată pe undele radio, o pană de curent a lovit postul de radio. Stăteam pe întuneric când prezentatorul a strigat: „Ce se întâmplă? De ce nu pornesc generatoarele?” Destul de curios, când am înregistrat „The Tom Larson Show”, la Boston, am folosit din nou caseta. Mai târziu am fost rugaţi să revenim pentru o înregistrare, deoarece, în timpul filmărilor la interviu, camerele de filmat au luat-o razna. Alte show-uri înregistrate în aceeaşi zi ieşiseră normal.

Aproape săptămânal, prin scrisori şi telefoane de pe tot cuprinsul Statelor Unite, dar şi din străinătate, ne-au fost puse aceleaşi întrebări! *Continuăm ancheta*? *Au avut Betty şi soţul ei şi alte experienţe*? *Ce fac ei doi acum*? *Aţi urmărit posibilitatea ca Betty să fi avut o experienţă O.Z.N. Şi înainte*? Dar după turneul promoţional m-am apucat să cercetez şi să scriu o altă carte, intitulată Casebook og a UFO Investigation timp în care am descoperit că mulţi dintre martorii unei întâlniri de gradul III au semnalat aceleaşi tipuri de fenomene psihice pe care le semnalaseră şi Betty şi Bob. Anchetatorul David Webb şi cu mine investigasem un raport al unei familii respectabile care trăise fenomene similare după aterizarea unui O.Z.N. Şi după un număr de alte apariţii pe proprietatea lor.

Personal am condus o atentă verificare a caracterului familiei Lebel (pseudonim ales pentru a le proteja intimitatea). Ei erau foarte respectaţi în comunitate. Preotul, un om de afaceri, şeful poliţiei şi alţii care îi cunoşteau au atestat onestitatea şi stabilitatea acestor paşnici şi devotaţi romano-catolici.

După întâmplarea cu O.Z.N.-ul, familia Lebel a auzit şi ea zgomote şi paşi prin casă precum şi vâjâituri şi zumzete. Comparaţi – dacă doriţi –

experienţa lor cu cea a lui Betty şi Bob.

JOANNE LEBEL: Stăteam în sufragerie, şi nu ştiu de ce eram cu toţii tulburaţi în seara aceea. Marilyn a zis: „Ce-i cu sunetul ăsta? Parcă ar fi albine”.

Jerry a zis: „Da, îl aud”. Apoi a privit în jur şi a zis: „Oh, devine din ce în ce mai tare”. Eu nu puteam să-l aud. Marilyn nu-l mai auzea. Jerry îşi pusese mâinile peste urechi. Spunea că sunetul e teribil… Se înclinase şi aproape că leşinase în fotoliu. Câteva zile după incidentul de mai sus un val de duhuri rele parcă pusese stăpânire peste casa familiei Lebel. Uşi încuiate se descuiau.

Când au fost bătute zăvoare în ramele uşilor pentru a opri acest fenomen înspăimântător, uşile pocneau şi se dislocau!

Luni întregi, familia Lebel a observat un bărbat ciudat pândind, şi care poseda un număr de calităţi paranormale.

Poliţia a fost chemată de câteva ori, dar, chiar înainte de venirea lor, figura fantomatică dispărea. Familia Lebel l-a chemat pe preotul local pentru a binecuvânta casa, dar acţiunea s-a dovedit inutilă. Casa şi împrejurimile ei continuau să fie bântuite. Nancy Lebel, o tânăra cu capul pe umeri, a descris fiinţa:

Cam pe la nouă, sâmbătă noaptea, eram în dormitor cosând şi ascultând muzică, fredonând piesa de la casetofon. Uşa era deschisă cam un inch[3], când s-a întâmplat să mă uit spre ea. Am ştiut că e cineva acolo, şi privea înăuntru fiindcă lumina de sus se reflecta înăuntru. Dar nu era niciun pic de lumină mai jos de nivelul capului! Puteam să văd conturul unui cap, dar nu puteam şti cine este. M-am gândit că este tatăl meu. Aşa că i-am zis „Pleacă!” şi am reînceput să cos. M-am uitat din nou şi era încă acolo, aşa că m-am dus şi am tras de uşă. Ce am văzut era aşa, *un fel de* foimăplutind foarte încet.

Nancy a descris figura care se holba pe uşa dormitorului ca fiind de vreo cinci picioare înălţime şi slabă. Părea că poartă o haină neîncheiată. Era gri. „N-am putut să-i văd nimic din faţă.”, Pentru o descriere mai detaliată a fenomenelor O.Z.N. Şi paranormale petrecute pe proprietatea familiei Lebel, puteţi citi

„The Casebook of a UFO Investigation”.

După ce m-am familiarizat mai bine cu acest tip de cazuri, am luat mult

3 1 inch = 2,54 cm (n. red.).

mai în serios valul de rapoarte venite de la Betty şi Bob. Ea trecuse prin câteva experienţe similare înainte de răpirea ei din 1967. Să fi fost atrase aceste evenimente de o posibilă întâlnire O.Z.N. *Anterioară*? *O* a doua parte a anchetei era necesară. Dar la acea vreme atât Betty cât şi Bob erau foarte îngrijoraţi şi refractari la o altă serie de şedinţe de hipnoză regresivă.

Întâmplările pe care Bob şi Betty le descriu îi pun cu siguranţă în categoria martorilor „bântuiţi”! În plus, elicoptere negre fără niciun însemn păreau să se intereseze de ei. Ei au descris zboruri la nivelul copacilor deasupra casei lor şi uneori acelaşi tip de aeronave le urmărea maşina, negre, fără niciun semn; elicopterele misterioase fac parte din întreaga problematică O.Z.N. Şi au o strânsă legătură cu întâlnirile de gradul III, la fel ca The Andreasson Affair şi cu mutilarea vitelor. Cine le pilotează şi ce doresc ei?

Evenimentele care îi necăjeau pe Betty şi Bob Luca au continuat în 1979 şi în timp ce scriu (decembrie 1980) încă mai apar.

4 august 1979: Bob era în bucătărie studiind pentru lecţiile sale de zbor. Eu pregăteam un sandviş. Am privit spre uşa salonaşului şi capul unui om de mărime obişnuită, fără trăsături, trecea prin faţa uşii. M-a speriat fiindcă mi s-a întâmplat aşa, dintr-odată, şi a dispărut. Apoi am alergat repede la Bob. Când ne-am întors amândoi, nu mai era acolo. Era acelaşi loc în care Cindy (fiica lui Betty) a văzut picioarele unei umbre omeneşti.

6 august 1979: Eu şi fetele dormeam, Bob era din nou la masa de studiu când a auzit iar pe cineva sau ceva umblând pe sus.

A doua zi, Betty a primit din nou un mesaj criptic, misterios, în timpul recepţiei telepatice ea mi-a spus: „Simt o căldură uriaşă în corpul meu şi în partea stângă a capului simt înţepături”.

Când am înţeles în sfârşit semnificaţia semnalelor lui Betty şi Bob, m-am simţit frustrat. Lucram patruzeci şi patru de ore pe săptămână la G T.E Sylvania. Pe lângă scrierea noii mele cărţi, menţineam şi conduceam propriul meu observator şi planetarium, continuam să citesc despre O.Z.N. Şi evident aveam viaţa de familie. Cu un astfel de program încărcat era imposibil să conduc o anchetă obiectivă şi detaliată.

Pe de o parte nu doream să desemnez un alt investigator pentru a cerceta prielnicele fenomene O.Z.N., iar pe de altă parte mă gândeam că trebuie să fiu atent cui îi spun despre asta.

Astfel de rapoarte pot compromite prima parte din cartea „The

Andreasson Affair”. Publicul i-ar putea taxa pe Bob şi Betty drept şarlatani. Dar unii cercetători de frunte consideră că astfel de fenomene pot fi direct sau indirect legate de fenomenele O.Z.N. Unii cred că întâlnirile apropiate cu O.Z.N.-urile sporesc capacităţile înnăscute ale martorilor, permiţându-le să interacţioneze cu realităţile paranormale. Alţii cred că astfel de fenomene sunt cauzate de puterile care guvernează O.Z.N.urile.

În final, am apelat la doctorul care realizase examenul psihiatric la precedenta anchetă. El era pe punctul de plecare pentru a lucra într-o clinică mai mare din Colorado, dar când i-am explicat ce se întâmplă, a consimţit să treacă pe la ei.

După vizita făcută, am primit o scrisoare de la Betty în care îmi povestea ce s-a întâmplat:

24/25 octombrie 1979. Bob şi cu mine am fost să ne întâlnim cu dr. Komberg. Era cam 9.45 seara când două bile mici de lumină roşie – portocaliu (*ca tăciunii*) alergau cam la 2-3 inch deasupra şi uimăreau capota maşinii. Erau cam la 5 inch depărtare. Lăsau o urmă luminoasă cum alergau înainte. Am ajuns la hotel, ne-am întâlnit cu dr. Komberg şi ne-am întors cu toţii acasă.

Am discutat o mulţime de lucruri. Deodată, un zgomot puternic ca de vase ciocnite a răsunat din bucătărie. L-am auzit toţi. Bob a verificat dacă el a fost făcut de pisica noastră, dar a găsit-o afară. Şi fetele amândouă dormeau.

Apoi, am ieşit pentru a-l conduce pe doctor la hotel. Bob şi dr. Komberg au privit în sus. Deasupra casei, foarte jos, plutea un nor masiv în formă de trabuc; Cerul era însă peste tot senin, şi puteai vedea stelele. A rămas acolo cam vreo 10 minute. Noi am plecat la 5 dimineaţa. Mai târziu, când am discutat cu doctorul la telefon, el mi-a confirmat atât zgomotul ciudat, cât şi norul rigid, foarte neobişnuit. Dar nu era nicio dovadă că atât norul cât şi sunetul erau de natură anormală. El a reafirmat evaluarea sa iniţială că Betty nu era bolnavă psihic şi a indicat că ar dori să o mai vadă în viitor. Evaluarea sa scrisă figurează în anexe.

Mă simţeam neajutorat faţă de Betty şi Bob. Nu aveam ce să fac, personal, pentru a opri ceea ce îi hărţuia. Sunt convins că religia este un puternic sprijin pentru ei.

Prin influenţa lui Betty, şi Bob a îmbrăţişat credinţa creştină. Amândoi sunt ferm convinşi că, indiferent ce se va întâmpla, Dumnezeu nu va permite să li se facă vreun rău.

Întâmplările ciudate au continuat. În primăvara lui ’80 era evident că cineva aproape de problemă ar trebui să încerce să studieze îndeaproape aceste întâmplări. M-am decis, în final, să desemnez un investigator din Connecticut să ancheteze cazul, în acelaşi timp, Betty şi Bob au fost de acord să mai facă alte şedinţe de hipnoză regresivă.

Curiozitatea lui Bob despre propria-i experienţă O.Z.N. A fost mai presus de temerile sale de ceea ce urnia să apară sub hipnoză: Betty era însă foarte temătoare, dar şi foarte curioasă relativ la posibilitatea ca ea să mai fi avut o altă experienţă O.Z.N. Înainte de răpirea ei din 1967. Îşi amintea despre un obiect rotund, „ca o lună”, venind din cer spre ea, în adolescenţă. Să ne întrebăm dacă acel mecanism rotund fusese pus în nasul ei atunci. Deci am obţinut serviciile unui hipnotizator local.

Pe scurt, avem un răspuns la acele întrebări repetate: Da, ancheta într-adevăr a continuat. Da, Betty, Bob şi familiile lor au avut alte experienţe paranormale. Da, am urmărit posibilitatea ca Betty să fi avut o întâlnire anterioară. O nouă serie de şedinţe hipnotice a adus răspunsuri la aceste întrebări. Ceea ce urmează poate întinde credulitatea cuiva până la punctul maxim.

O altă întrebare fără răspuns din Afacerea Andreasson implica întâlnirea de gradul III avută de Bob Luca. Când încercarea noastră iniţială l-a făcut să retrăiască întâmplarea cu o claritate înspăimântătoare, el a refuzat să continue. Dar de atunci, el a consimţit să mai facă alte şedinţe de hipnoză, lucru care a condus la cea mai mare surpriză a anchetei noastre. În multe privinţe această carte conţine un indice şi mai mare de creativitate decât precedenta, cu implicaţii atât copleşitoare cât şi înspăimântătoare.

Erau multe asemănări între aceste afaceri şi altele, care indicau un stimul comun. Dar faza a doua a anchetei noastre a revelat o incredibilă relatare, fără precedent în istoria O.Z.N.urilor. Cu cuvintele principalului anchetator: „E atât de incredibilă, încât e credibilă!”, cu această declaraţie instigatoare să începem.

DESCHIDEREA CUTIEI PANDOREI

În martie 1980, l-am rugat pe Richard Nycz, un investigator din Connecticut al Center for UFO Studies (CUFOS)1, să fie anchetatorul

principal al fazei a doua a Cazului Andreasson.

Căutarea unui hipnotizator calificat a condus la alegerea lui Fred Max. Acesta lucrase cu doctorii din zonă şi era licenţiat în psihologia comportamentală. Nu avea nicio experienţă cu persoane care pretindeau o apariţie O.Z.N., dar a fost dispus să lucreze pentru noi în calitate de consultant plătit.

Fred a programat prima şedinţă, de familiarizare, pe 17, martie. A planificat să facă unele teste preliminare pentru a verifica aptitudinile hipnotice ale martorilor. A fost foare nefericit că Richard nu a putut participa la această primă şedinţă care s-a dovedit a fi botezul focului pentru neexperimentatul în această problemă, Fred. Această şedinţă a relevat un şi mai ciudat segment al primei noastre anchete asupra Cazului Andreasson. În aceste circumstanţe fără îndoială că Fred s-a comportat destul de bine.

El şi soţia sa, Beryl, sunt persoane extrem de cordiale şi blânde. Zâmbetul său inteligent şi vocea blândă, dar totuşi fermă, fac să te simţi imediat confortabil cu el. Au insistat ca şedinţele să se ţină acasă la ei. Primindu-i cu căldură pe Betty şi Bob au avut o mică discuţie amicală pentru a se cunoaşte reciproc.

După unele discuţii, Betty era încă temătoare. Seria ei iniţială de şedinţe hipnotice descoperise anumite lucruri capabile să creeze oricărei persoane probleme emoţionale. Fred dorea însă un subiect voluntar, aşa că Bob a fost cel care a fost hipnotizat în cele câteva prime şedinţe.

A reieşit că acesta este un subiect excelent. Fred putea să-i dezvolte foarte uşor o stare de adâncă relaxare. Bob chiar se îndoia că într-adevăr fusese hipnotizat (ca de altfel marea majoritate a subiecţilor). Fred a început să facă o demonstraţie uluitoare. Betty a tresărit de oroare când el a început să introducă ace în soţul ei, fără ca acesta să simtă durerea sau să sângereze!

Apoi Fred a procedat la întoarcerea lui Bob înapoi la momentul când cei doi s-au întâlnit pentru prima dată în Florida. Betty a ascultat fascinată cum descria Bob în detaliu prima lor întâlnire.

(Dacă cineva acceptă realitatea răpirii lor, această întâlnire ar putea foarte bine să fi fost aranjată de altcineva.)

În toamna lui 1972, el făcea turul ţării cu rulota, împreună cu prietenul său, Eddie. Călătorise din Texas prin California şi apoi în Oregon. La început, el nu era hotărât să viziteze Florida. Dar a simţit un impuls puternic de a

merge acolo. Cu toate că iniţial planificase să se întoarcă în Connecticut, Bob a mers în Florida.

După sosire, Bob şi Eddie au căutat-o pe cumnata lui Eddie, Katherine, care i-a invitat să rămână pentru o vreme. Când subiectul OZN a apărut în discuţie, Bob a povestit întâmplarea trăită de el acum un deceniu. Apoi lucrurile au căpătat o turnură ciudată.

Katherine lucra ca bucătăreasă la Ceasul, un restaurant local. Devenise de curând prietenă cu o chelnăriţă pe nume Betty, care spunea ea avusese o experienţă fantastică cu un O Z.N! Evident noua prietenă a lui Katherine era Betty Andreasson.

Ea tocmai se mutase la sora sa în Florida. Determinată să nu fie o povară pentru ea, în timp ce căuta o locuinţă proprie, Betty se angajase chelneriţă la Ceasul. Când Katherine i-a spus lui Bob despre întâmplarea lui Betty, acesta s-a dus la restaurant pentru a o cunoaşte. Simţea, cumva, că ea ar putea să-l ajute la găsirea unor răspunsuri la experienţa sa, care îl tulbura de ani de zile. A reieşit că întâmplarea lui Bob avusese loc la numai şase luni după a ei. Bob nu-şi mai amintea decât că el se ducea spre plajă, pe şoseaua 68 în Durham, Connecticut. Era pe. La ora zece, cerul era senin şi o vreme splendidă. În mod normal drumul i-ar fi luat cam o jumătate de oră.

Cum mergea el prin pădure, ceva care reflecta lumina soarelui i-a atras atenţia. Privind în sus, a fost şocat să vadă două obiecte mari desenându-se pe cerul fără nori. Alte două obiecte mai mici, ovale au ieşit dintr-una din navele mari. Unul s-a îndepărtat în viteză, dar celălalt se îndrepta spre el. Părea a fi metalic, cenuşiu mohorât. Coborând încet, ca o frunză, nava în formă de disc a dispărut în spatele copacilor la circa o mie de picioare în faţa lui. Bob şi-a reamintit că în acest moment a devenit foarte nervos, strigând „Vin după mine!”

Următorul lucru pe care şi-l aduce aminte este că a ajuns la plajă cam pe la ora 2 după-amiază! Nu ştie nimic despre ce s-a întâmplat în cele trei ore „pierdute”.

Ani de zile, această experienţă i-a apăsat mintea. Datele preliminare extrase în timpul şedinţei de hipnoză din 3 decembrie 1977 indicau că Bob fusese răpit. Sub hipnoză, Bob a fost şocat să se „vadă” întins pe o masă, gol-puşcă, şi cu nişte creaturi extraterestre lângă el, examinându-l.

Bob a găsit că e greu de crezut asemenea lucru, dar totuşi este

neliniştitor. Atunci, el a refuzăt să facă alte şedinţe.

Fred Max mai avea câteva minute până să încheie şedinţa preliminară. A decis să încerce să-l întoarcă pe Bob în timp, la momentul când a văzut pentru prima oară un O Z.N, la Durham, Connecticut. Apoi, la şedinţa următoare, în prezenţa anchetatorului oficial, va încerca să scoată la lumină detaliile. Slavă Domnului, că a fost făcută o înregistrare!

Vocea blândă a lui Fred era acum singurul lucru care se auzea în cameră. Betty şi Beryl priveau întrebători.

FRED MAX: Acum, vreau să te relaxezi. Adânc, adânc, mai;; adânc. Încearcă acum să te întorci în timp, unde ai văzut prima oară un O.Z.N. Voi numără de la unu la cinci foarte încet. Şi pe măsură ce număr vei permite minţii tale să se întoarcă în timp în acea vreme. Vreau să vezi ce-ai văzut atunci, să simţi ce-ai simţit atunci, să fii acolo din nou. Voi număra de la unu la cinci şi tu vei retrăi acea întâmplare. 1,2,3,4,5. Unde eşti?

Dar era vocea unui copil de cinci ani cea care ieşea din gura lui Bob:

— „în leagăn”, răspunse Bob.

FRED: Unde?

BOB LUCA: în grădina din spate.

FRED: *surprins şi încurcat* Unde-i asta? În ce oraş?

BOB: Meriden.

FRED: *recăpătându-şi calmul* Vezi ceva neobişnuit?

BOB: O minge de lumină, a apărut, şi e ziuă!

FRED: Cât e ceasul?

BOB: E după-amiază.

FRED: Ora?

BOB: Nuşciu. (Nu ştiu)

FRED: Cum e vremea?

BOB: E soare.

FRED: Ce dată?

BOB: Nuşciu. (Nu ştiu)

FRED: Bine, luna, anul?

Răspunsul se abătu în încăpere pe ton copilăresc:

— „E vară, e paşpatru (patruzeci şi patru)”. Betti şi Beryl priveau una spre cealaltă uimite.

FRED: Câţi ani ai?

BOB: Cinci.

FRED: Bine, descrie ce vezi.

Imediat muşchii faciali ai lui Bob s-au răsucit de spaimă. A început să respire greu. Vocea de copil a luat o nuanţă de panică.

BOB: E o minge de lumină! Mă sperie! Nu-mi place!

FRED: De ce nu-ti place?

BOB: Mi-e frică.

FRED: A mai văzut şi altcineva asta?

BOB: Nu. Stă acolo.

FRED: Unde? Deasupra ta?

BOB: Da.

FRED: Şi ce se mai întâmplă?

Bob suspină. Pieptul său se ridica sus şi jos foarte încordat şi respira foarte repede.

FRED: *cu blândeţe* Bine. Relaxează-te. Vreau să vezi aceste lucruri, sau să te muţi din această poziţie. Poţi încă să simţi, dar mai puţin puternic, pentru-a nu te mai deranja. Bine? Voi număra de la unu la trei şi cu fiecare număr te vei simţi trecut într-un alt punct din care poţi discuta aceasta mai uşor. 1,2,3. Excelent. Descrie ce vezi?

BOB: *suspine* E o lumină. Atârnă acolo. Sunt, sunt oameni acolo sau cam aşa ceva. În acest moment Bob era atât de înspăimântat, încât Fred a trebuit să intervină din nou.

FRE/D: Bine, calmează-te. Depărtează-te de asta. Nu trebuie să te sperii. Eşti aici. Ţi-este bine. Vei simţi cum ţi se relaxează întreg corpul, când voi număra până la trei. 1,2,3. Ce se întâmplă? Ce te supără?

A fost o pauză lungă. Bob nu a răspuns. — ieşit cineva din ea?” l-a întrebat Fred.

BOB: Nu da’ncearcă cineva să-mi vorbească.

FRED: Cineva? Cum arată?

BOB: O voce. Nu om.

FRED: De ce eşti atât de supărat? Calmează-te. Aşa. Ce vrea vocea aceea să-ţi spună?

BOB: Nuşciu. (Nu ştiu)

FRED: încearcă s-o auzi. Calmează-te, de ce să-ţi fie frică. Bine, ce-ţi

spune vocea?

Vocea de copil a lui Bob era sub o mare încordare. Aproape plângea:

— „Vreau să-i spun lui mama, dar mi-au zis că nu pot.”

Fred a continuat să afle ce a spus vocea, dar Bob refuza să-i spună. De asemenea, el părea adânc înspăimântat de ceea ce vedea. Pieptul său se mişca sus şi jos scoţând sunete şi suspine. Betty devenise ea însăşi preocupată şi supărată. Beryl privea nerăbdătoare să vadă ce urma să se mai întâmple. Din nou Fred a trebuit să ia măsuri speciale pentru a-l calma.

FRED: Bine, vreau să te calmezi. Relaxează-te acolo unde eşti. Bine, o să te aduc înapoi în prezent. Când o… BOB: *întrerupăndu’l cu un oftat de uşurare* E bine! FRED: Ce-i bine? BOB: Că mă întorc.

FRED: Bine, o să te aduc înapoi când vreau eu. Când te vei gândi la asta, vei avea capacitatea să o vezi ca şi cum ar fi fost film. Te vei gândi la ea foarte calm, foarte raţional. Când te voi trezi, peste câteva momente, vei putea să discuţi cu mine despre asta. Vei avea o imagine clară a ceea ce ai văzut, dar nu te vei teme. Oricum, tu ai trecut prin asta foarte bine şi ai scos-o la capăt.

Când Fred spunea aceste cuvinte, blând şi foarte încrezător, respiraţia lui Bob începuse să se calmeze. Întregul său corp se relaxa din ce în ce mai mult. Fred a continuat.

FRED: De fapt, când te vei întoarce acasă cu Betty, vei fi foarte obosit. Te vei trezi mâine dimineaţă complet restabilit. Acum te voi trezi. Te vei trezi foarte calm şi relaxat. 5,4,3, poţi să-ţi mişti muşchii 2, deschide ochii. 1. Trezire completă, te simţi bine?

Ochii lui Bob au clipit, privind neîncrezători în sus. Din fericire, Fred lăsase aparatul de înregistrat deschis.

FRED: Oh! Ştia unul dintre voi despre asta, până acum? BETTY: Doar că atunci când era mic văzuse o lumină în grădină.

FRED: Am văzut o mulţime de lucruri sub hipnoză. Adică, într-adevăr foarte multe. Dar n-am văzut pe nimeni atât de speriat. Am văzut o femeie în clipa în care îşi pândea copiii. Sau o femeie care a văzut cum îi murea tatăl.

Nu am vrut să-l las în starea aceasta pentru o perioadă prea mare de timp. Era mult mai înspăimântat decât toţi oamenii pe care i-am văzut înainte în hipnoza regresivă.

Apoi Fred l-a privit pe Bob care stătea foartè tăcut.

FRED: Bob? Am să te scot din nou în câteva minute. Cum te simţi? BOB: *râzând* Drogat!

FRED: Pulsul tău este acum 85. Cred că e mai mare decât normalul. Acum te calmezi. Am să te scot. Vei fi calm.

BOB: *preocupat* Nu aş vrea să mă mai întorc acolo în seara asta, dacă nu te deranjează. FRED: Bine.

Restul serii Fred a discutat acest episod în detaliu, fără a mai recurge la hipnoză. Pentru un anume motiv Bob nu putea să-şi reamintească şi să-i spună lui Fred ceea ce îi spusese vocea. Au decis să mai facă unele şedinţe pentru a afla asta. De asemenea, reieşea faptul că Fred îl dusese pe Bob chiar la începutul întâmplării care îl înspăimântase pe Bob la cinci ani.

În 1944, când avusese loc incidentul, Bob şi mama lui locuiau la bunica sa în Meriden, pe South Broad Street. Tatăl lui Bob era în război. Mama lui lucra în două locuri în timp ce bunica lui se ocupa de creşterea copilului. Fred l-a întrebat foarte atent despre zona în care avusese loc aterizarea. Sugestia posthipnotică l-a ajutat pe Bob să-şi aducă aminte în detaliu grădina din spate şi a răspuns fără nicio teamă.

FRED: Crezi că ar mai fi putut vedea şi altcineva incidentul?

Un alt copil ce se juca în zonă? O clădire suficient de apropiată pentru a se putea vedea? BOB: Nu. Nu prea erau multe case prin preajmă atunci.

Bob a desenat o schiţă rudimentară a zonei: (vezi *schiţa detaliată realizată de Betty – figura 1*)

BOB: Era o casă chiar alături… aici şi aici. Curtea din spate era aşa, cam înclinată. Şi era ca un mal, apoi se ridica din nou. Era mult în spate, chiar la margine. Aici era leagănul.

Pini înalţi, un gard viu de 6 picioare, un coteţ de găini ascundeau zona

de una din casele vecinilor. Cealaltă casă nu putea să vadă curtea din spate din cauza unui dud foarte mare.

FRED: Acum, când ai venit aici, nu anticipai că te vei întoarce în acel an, aşa-i? În ce an credeai că te vei reîntoarce?

BOB: Credeam că o să vorbim despre 1967. FRED: Aşa am crezut şi noi. Dar când ai spus că nu ştii ce dată este, mi-am dat seama că e ceva în neregulă.

Soluţia acestei situaţii, desigur, era că Fred Max îi ordonase să meargă înapoi la *„chiar prima dată* când ai văzut un O Z.N”. Bob a ascultat! Mintea lui, ascultătoare, s-a dus exact la prima apariţie OZN, adică la cinci ani!

Când Betty m-a sunat pentru a-mi povesti rezultatele primei şedinţe, am fost uimit. Am intrat în panică deoarece se părea că Richard Nycz nu era în stare să ancheteze cazul.

La următoarea şedinţă, programată pe 24 martie, el nu a putut. Fi prezent, din cauza programului încărcat pe care îl avea. În

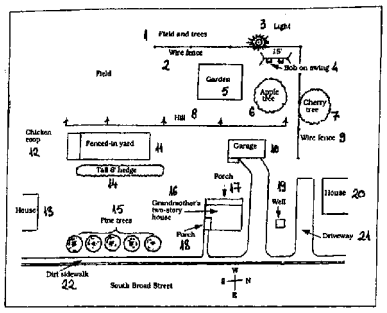

Figura 1. Harta întâlnirii lui Bob de la 5 ani (desenat pe 14 aprilie 1980) (1Câmp şi copaci; 2 – Gard de sârmă; 3 – Lumină; 4 – Bob în leagăn; 5 – Grădină; 6 – Măr, 7 – Dud; 8 – Deal; 9 – Gard de sârma; 10 – Garaj; 11 – Cuite îngrădită; 12 – Coteţul găinilor; 13 – Casa; 14 – Gard viu de 6 picioare; 15-Pini; 16-Casabunicilor; 17-18-Verandă; 19-Fântână; 20Casă; 21-Şosea; 22-Trotuar.)

timpul acesta, Betty şi Bob s-au mai întâlnit o dată cu Fred Max. Pentru a nu anula şedinţa i-am telefonat lui Fred spre a-i da nişte instrucţiuni procedurale generale. M-am scuzat că nu am desemnat încă un anchetator şi i-am promis că îi voi rezolva problema.

III

OAMENI ÎN LUMINĂ

Pe 28 martie, i-am telefonat ofiţerului de poliţie Larry Fawcett, unul dintre cei mai buni anchetatori ai centrului. Pe lângă experienţa în o mulţime de anchete criminalistice, el s-a implicat în cercetarea fenomenului O.Z.N. De mai bine de un deceniu, pentru grupuri ca Phenomena Reseach Organization (APRO)[4], The National Investigation on Aerial Phenomena (NICAP)[5] şi CenterforUFO Studies (CUFOS). A devenit investigator CUFOS în 1978, iar în 1980 a fost ales în Comitetul Naţional de Directori.

Deşi Larry locuia destul de departe de familia Luca, el a acceptat să preia cazul, fără rezerve. A acceptat să ia parte şi să conducă şedinţele de hipnoză; următoarea era programată pe 1 aprilie.

A doua şedinţă, cea programată pe 24 martie, s-a dovedit şi mai provocatoare decât prima. După reacţiile traumatice ale lui Bob din timpul primei şedinţe, Fred a devenit îngrijorat pentru sănătatea acestuia. De data asta era prezent şi un doctor.

Pe 1 aprilie, Larry a început să ia parte la şedinţe. I-a cerut lui

Fred să inducă hipnotic lui Bob, astfel încât acesta să intuiască tot incidentul de la început. Asta i-a dat posibilitatea lui Larry să fie martor ocular şi să pună întrebări.

Date fiind circumstanţele, Fred făcea o treabă minunată. Din când în când, el îi punea lui Bob ceea ce eu credeam că ar fi întrebări-capcană. Asta era însă tabu, căci ultimul lucru pe care îl doream noi era să influenţăm martorul. Dar interesant este faptul că aceste întrebări nu-l influenţau deloc pe Bob. Era o indicaţie importantă că el retrăia un experiment adevărat şi nu indus.

Ar fi imposibil de reprodus aici mai mult de două ore de conversaţie, luate de pe aproape o sută de pagini de transcripţie. Cum şedinţa a doua şi a treia acopereau acelaşi teritoriu, am ales anumite pasaje din amândouă pentru a face rezumatul întâmplărilor trăite de Bob.

Bob era pregătit pentru a fi plasat în transă. Se aşezase într-un fotoliu confortabil şi îşi pusese picioarele pe o pernă. Fred l-a trimis în timp la

4 APRO – Aerial Phenomena Research Organization (Organizaţia pentru cercetarea fenomenelor aeriene) – desfiinţată.

5 NICAP – National Investigation Comitee on Aerial Phenomena (Comitetul naţional pentru investigarea fenomenelor aeriene) – desfiinţată în prezent.

momentul în care auzise o voce în capul său. Încerca să afle ce anume i-a spus acea voce şi să-l facă pe Bob să retrăiască experienţa O.Z.N.

Vocea blândă a lui Fred a terminat numărătoarea obişnuită. Bob aluneca, adânc, mai adânc într-o stare de relaxare. Fred i-a ordonat să se întoarcă în anul 1944, la leagănul din curtea bunicii, unde el văzuse lumina.

FRED:…trei, patru, cinci. Hello!

BOB: Hello!

FRED: Unde eşti?

BOB: în casa bunicii.

FRED: Ce vezi?

BOB: *începe să respire greu* O lumină. O lumină pe cer.
E ciudat.

FRED: Ce-i ciudat?

BOB: E ziuă.

FRED: E departe?

BOB: *cu spaima în glas* Nu cred!

Fred l-a lăsat pe Bob să continue până în punctul când lumina s-a apropiat şi a plutit lângă el şi a început să audă vocea.

BOB: *gâfiind din greu* Cineva-mi vorbeşte.

FRED: Cine?

BOB: Oamenii din lumină.

FRED: Cum îţi vorbesc?

BOB: Ah! (*oftat*) îmi spun numele.

FRED: Cum îţi spun?

BOB: I-aud. I-aud în cap.

FRED: îţi spun Robert sau Bobby, sau cum?

BOB: Bobby.

FRED: Aşa-ţi spune şi mama ta?

BOB: Aha.

FRED: Bine, şi ce-ţi spun?

BOB: *resptând din greu* Nu pot să-ţi spun *gâfâie*, nu pot să spun la nimeni ce-mi spun ei.

FRED: Poţi să-mi spui mie?

BOB: Nu. Nu-i timpul.

FRED: Când o să fie?

BOB: *respirând din greu* Când o să fiu mai mare, atunci.

FRED: Cât de mare?

BOB: Ei decid, *oftat lung*
Vrând să afle mai multe, Fred a devenit mai agresiv.

FRED: Ce o să ţi se întâmple dacă spui? BOB: Nu pot spune nimănui.

Nici măcar mamei. *Bob este clar foarte încordat. Pieptul se zbate sus şi jos. Gâfâie*.

FRED: Bine, ia-o încetişor. Dacă-mi spui, ce o să-ţi facă? BOB: Nu pot.

FRED: Dar de unde ştii că nu poti? BOB: Ei mi-au spus încef *şi bine chibzuit* Nu-pot-să-spun. Pana când va veni vremea.

Doctorul care asista nu a obiectat ca Fred să continue, dar el, exasperat, a renunţat în cele din urmă. Nu putea înţelege puternica sugestie care îl oprea pe Bob să-i spună. Cu siguranţă nu era vorba de vreo ameninţare făcută asupra lui Bob. Ce era? Oricum el s-a concentrat asupra originii vocii, „Oameni din Lumină".

FRED: Bine, câte fiinţe sunt? îi poţi vedea?

BOB: Aha.

FRED: Bine, eşti îngrijorat?

BOB: *deodată relaxat şi râzând* E amuzant. E ciudat.

Oameni, dar nu ca oamenii obişnuiţi! M-am speriat la început, dar mi-au spus că nu trebuie să mă sperii. FRED: Asta când au apărut prima dată? Erai speriat? BOB: Aha.

Pentru a verifica aceasta, Fred l-a adus pe Bob înapoi, unde începuse toată întâmplarea. Care a fost reacţia lui Bob?

FRED: Bine, să ne întoarcem când a apărut prima dată.

Vreau să văd cum te-ai prezentat. Te voi întoarce. Când voi număra de la unu la trei tu vei fi pe leagăn, şi vezi pentru prima dată aceste fiinţe 1, 2, 3. Ce vezi?

BOB: Lumină sus pe cer. Şi cineva spune „Bobby" *râsete* Bobby *deodată începe din nou să respire greu* Şi e ziuă. N-ar trebui să fie. N-ar trebui să fie nici-o lumină acolo. Şi înăuntru sunt pitici, pitici.

A fost o pauză lungă. Pieptul lui Bob tresărea din când în când şi respira

greu. O expresie de teamă apăruse pa faţa lui.

BOB: Mă sperie!

FRED: De unde ştii că erau acolo oameni pitici?

BOB: Aud. Văd în mintea mea.

FRED: Bine, deci se apropie de tine. Cât de departe sunt?

BOB: Cam cât este până la curtea cealaltă.

FRED: Cam cât un teren de fotbal?

BOB: Nu. *Pare încurcat* Cam ca distanţa dintre stâlpii de telegraf.

FRED: Bine, aterizează?
Observaţi întrebarea-capcană; de asemenea răspunsul lui Bob.

BOB: Vine jos şi se opreşte, da nu pe pământ. Nu trebuie să-mi fie frică, *se relaxează* FRED: Bine. Acum îţi vorbesc, nu? BOB: Nu-nţeleg *pauză lungă*. Ceva, pre-pregătesc. FRED: Pregătesc ce?

După o pauză lungă, o mină încurcată apăru pe faţa lui Bob. Ca şi cum el ar asculta şi ar încerca să înţeleagă ceva. Apoi vorbi:

BOB: Pregătesc o omenire bună. Pre-gătesc. Nu-nţeleg. FRED: Spun ceva despre „pregătirea unei omeniri bune”? BOB: Aha. Nu-mi amintesc restul. FRED: Nu trebuie să-ti aminteşti asta? BOB: Restul.

FRED: De ce? Fiindcă nu poţi să-ţi aminteşti sau fiindcă nu poţi să spui? BOB: *altă pauză lungă* Nu pot să spun. FRED: Acum o să te întreb. Eşti pe pământ. În leagăn. Vezi o lumină. Lumina se apropie. Şi tu crezi că acolo sunt oameni Ei vorbesc cu vocea ta. Corect? BOB: î-îh.

FRED: *surprins* Unde am greşit?

BOB: Nu-i vocea mea, dar e-năuntrul meu, ca a mea.

FRED: Bine. Ai plecat cumva cu ei undeva?
Altă întrebare-capcană, dar Bob a răspuns:
— Nu, nu cred.

FRED: Cât timp ai vorbit cu ei? Poţi să estimezi? BOB: Nu ştiu. Mă mănâncă mâinile, parcă ar fi amorţite.

Mai târziu Larry îl va interoga pe Bob în legătură cu asta Pleacă şi apoi se vor întoarce.

FRED: Când? Când se vor întoarce?

BOB: Nu ştiu.

FRED: Nu i-ai întrebat?

BOB: Nu.

FRED: I-ai întrebat ceva?

BOB: Nu-u-u-u. Mi-era frică la început şi nu înţelegeam. Nu ştiu.

FRED: Te-au atins? Direct? Indirect? Te-au atins cu ceva?

BOB: Doar cu o lumină.

FRED: Unde? Au fixat lumina lângă tine?

BOB: Da. În ochi. M-a durut. M-a durut capul.

FRED: Era şi căldură asociată? Cum ar fi ca de la soare?

BOB: Nu. Era mai puternică decât soarele. Era albă, albă, lumină albă.

Fred a încercat să afle data incidentului prin diferite metode.
Niciuna nu a mers, dar unele sunt interesant de auzit.

FRED: Ştii ce lună e?

BOB: Nu, da e vară.

FRED: începutul, sfârşitul verii?

BOB: *pauză lungă* Trebuie să fie pe la mijloc, parcă.

FRED: Bine, când eşti în casă cu mama şi bunica şi ascultaţi radioul, poate ele vorbeau de unele evenimente. Poţi să-ţi aduci aminte unele evenimente care au avut loc? Se întâmplă ceva în ţară, despre care vorbesc?

BOB: Păi, bunica asculta mereu la radio GANG

BUSTERS. FRED: Ei…?

BOB: Şi uneori vorbesc despre războiul care e. Acolo e tata.
Din când în când, Fred va încerca să-l convingă pe Bob să-i spună ce au zis extraterestrii.

BOB: cu *voce chiţăitoare* Nu pot.

FRED: De ce?

BOB: O să fie rău. Nu pot să spun. Nu-i vremea.

FRED: Bine, dar mie poţi să-mi spui.

BOB: *cu vocea încordată, cântată* Nu, nu pot!

FRED: *imitând tonul copilăresc al lui Bob* Ba poţi!

BOB: Mi-au zis că nu pot să spun. Nici măcar mamei.

FRED: Dar nu crezi că mama ta ar vrea să audă? Nu-i aşa că ai vorbit cu străinii? Nu ţi-a spus niciodată mama să nu vorbeşti cu străinii?

BOB: Da, dar asta-i altceva.

FRED: Nu. Străinii ăştia au vorbit cu tine. Acum trebuie să-i spui mamei ce ţi-au zis.

BOB: Nu sunt străini obişnuiţi.

FRED: Ea n-a spus că oameni neobişnuiţi sunt diferiţi. Dacă o întrebi n-ar fi de acord cu asta.

BOB: Ba a zis oamenii obişnuiţi. Pe aceştia nici măcar nu-i cunoaşte.

Fred a încercat altceva.

FRED: Acum, să presupunem că eşti om mare şi ai copii şi ei au primit un mesaj. N-ai vrea să ştii ce mesaj e?

BOB: *pauză un moment* Sigur că da!

FRED: Sigur că ai vrea, şi mama ta ar vrea. Să zicem că îi spui acum.

BOB: Dar ei au zis că nu pot.

FRED: De ce?

BOB: *exasperat* Fiindcă nu trebuie!

FRED: Da, dar cine face regulile, ei sau mama ta? *vocea lui sună puţin triumfătoare, dar e prematur*

BOB: Nu ştiu… Asta mă-ncurcă.

Nu era de niciun folos. Fred a decis să încerce altceva. L-a dus pe Bob cu o zi după incident să vadă dacă îşi mai aduce aminte ceva.

FRED: Bine. Ce faci acum?

BOB: Prin casă.

FRED: Şi ce faci?

BOB: Mă joc cu jucăriile.

FRED: S-a întâmplat ceva neobişnuit în ultima vreme?

BOB: *pauză* De fapt am văzut o lumină strălucitoare aici.

FRED: Ceva neobişnuit cu ea?

BOB: Era ziuă.

FRED: Altceva?
BOB: Nu

FRED: I-ai spus mamei tale?

BOB: Nu.

FRED: Ti s-a părut important?

BOB: Nu.

Chiar şi la o zi după incident, blocajul mental indus de extraterestrii era acolo. Apoi, Fred l-a dus pe Bob cu două săptămâni după, pentru a-i verifica din nou memoria.

FRED: Ce faci?

BOB: Merg acasă pe tricicletă.

FRED: Oh? Spune-mi. S-a întâmplat ceva neobişnuit cu tine în ultima vreme? BOB: Aha! FRED: *aproape agitat* Ce?

BOB: M-a muşcat o furnică roşie chiar între degete, şi m-a durut!
Fred a râs amuzat.

BOB: Nu-i făcusem nimic, *sentimentele lui păreau rănite* FRED: Altceva s-a mai întâmplat? BOB: Nu.

FRED: Nimic? pauză Spune-mi îţi mai aminteşti de o lumină strălucitoare pe care ai văzut-o acum două săptămâni?

BOB: A, o lumină, ceva, dar nu prea mult.

FRED: Bine, să ne întoarcem înapoi cu două săptămâni, la lumină. O să număr până la trei şi te vei întoarce în timp cu două săptămâni când a apărut lumina strălucitoare.

BOB: *întrerupând* A fost cu două săptămâni şi o zi! FRED: Scuză-mă. Două săptămâni şi o zi. Unu, doi, trei. Bine. Ce vezi?

BOB: *începe să respire greu, vizibil înspăimântat* Lumină puternică pe cer. FRED: Bine. Ai vreo idee de ce lumina vine spre tine şi nu spre altcineva?

BOB: *după o pauză lungă* Păi, lumina asta vine la o mulţime de oameni. FRED: Cinè ţi-a spus? BOB: Oamenii din Lumină.

FRED: Lumina apare la alţi oameni sau a apărut până acum? BOB: Amândouă. FRED: Bine, poţi vedea oamenii pitici? BOB: Da, mai puţin.

FRED: Bine, le vezi corpurile? Sunt mai înalţi decât tine? BOB: Mai mari ca mine, dar mai mici decât oamenii mari.
Nu ştiu cum arată restul corpului. FRED: Ce culoare? BOB: Ca elefantul.

FRED: Adică gri? BOB: Aha.

Pentru a nu-l supune în continuare să retrăiască traumaticul segment, Fred l-a adus pe Bob înapoi. Înainte de a-l scoate din transă i-a indus o sugestie posthipnotică pentru a nu fi în continuare afectat de ceea ce retrăise. În timpul săptămânii dintre prima şi a doua şedinţă, am continuat să mă ţin la curent prin telefon şi prin scrisori. Larry Fawcett era foarte nerăbdător să înceapă. Nu-i venea să creadă despre lucrurile raportate. Opinia lui, atunci, era:

M-am implicat în acest caz cu mintea deschisă, şi după ce am citit „The Andreasson Affair" (Cazul Andreasson, vol I) credeam că el poate fi explicat foarte bine ca fiind o păcăleală, una din părţile elaborate. Desigur, nu întâlnisem încă familia Luca şi asta era o părere preconceptă din partea mea. Eram de acord cu Larry. În locul lui, aş fi simţit acelaşi lucru. Dar era mai bine ca el să vină cu o astfel de părere preconceptă decât să fie prea încrezător. Atitudinea lui sceptică, sper, va asigura un raport obiectiv.

În limbajul anchetatorilor OZN, întâlnirea lui Bob cu un OZN în copilărie ar fi clasificată ca o întâlnire de gradul III: observarea unui OZN la mai puţin de 500 de picioare. Studiul acestui tip de întâlnire m-a făcut să-l pot împărţi în şapte categorii distincte (procentajul este aproximativ):

Tipul A – O entitate văzută în interiorul unui OZN (18); Tipul B – O entitate văzută, intrând şi ieşind dintr-un OZN (26);

Tipul C – O entitate văzută în apropierea unui OZN (18); Tipul D – O entitate văzută în zona unei activităţi OZN (8); Tipul E – O entitate văzută fără observarea unui OZN (18); Tipul F – Nicio entitate văzută, dar martorul receptează o comunicare inteligibilă. (2); Tipul G – Martorul raportează o experienţă la bordul unui OZN (10).

Se pare că în cazul lui Bob întâlnirea de gradul III a progresat rapid, de la întâlnire de gradul I (observarea unui obiect strălucitor pe cer) de la o întâlnire de gradul III de tip F, la una de tip A. Bob îşi aminteşte numai un obiect strălucitor pe cer – lucru pe care cercetătorii l-ar clasifica drept *daylight disk* – disc văzut la lumina zilei.

Primele încercări de hipnoză au revelat tipul F. Alte încercări au scos la iveală tipul A. Aceste şapte categorii pot fi superficiale. Rapoartele OZN arată că extraterestrii pot bloca orice parte a întâmplării din mintea martorului, lucru care ridică o serie de întrebări; câte din amintirile unor discuri

strălucitoare apărute pe cer ziua sau noaptea pot implica de fapt o întâlnire de gradul IÛ? Câte întâlniri de gradul I şi II sunt de fapt de gradul III? Întorcându-ne în 1968, de exemplu, am investigat un caz ciudat care a avut loc într-o comunitate rurală din centrul Massachusettsului. Martora, căpitan în civil Air Patrol, locuia într-o rulotă pe un câmp izolat în primele ore ale dimineţii de 27 februarie ea a fost trezită de o rază de lumină care se plimba încolo şi încoace prin fereastra rulotei. Când ea a atins un ventilator electric, acesta s-a oprit. Când martora a căutat puşca, lumina s-a micşorat şi a atins-o, paralizând-o complet. Asta este tot ce-şi putea aminti.

Cazul avea datele unei întâlniri de gradul III, aşa că investigatorul MUFON, David Webb, a coordonat o serie de şedinţe de hipnoză regresivă în 1981. Sub hipnoză ea a retrăit o răpire de către OZN şi o examinare fizică de către extraterestri de statură mică. De mare interes era emblema unei păsări pe care ea a observat-o pe uniformele lor. Iată extrasul din raportul lui David:

Oh… ştiu numele păsării. E de demult… în Egipt, cam aşa ceva… E Pasărea Phoenix… Avea capul îndreptat spre spate, aşa, şi ciocul era diferit de al unui vultur normal. Asemenea lucruri văzuse şi Betty pe uniforma extraterestrilor care o răpiseră în ianuarie 1967. Martora nu citise „The Andreasson Affair” (Cazul Andreasson, vol I), şi nu ştia nimic de asta.

Trebuie reţinut că hipnoza a fost folosită numai pentru un procentaj foarte mic de apariţii OZN. De cele mai multe ori este folosit numai atunci când există serioase dovezi că este vorba de o întâlnire de gradul III de tipul G. E foarte probabil ca multe din apariţiile OZN obişnuite sunt doar vârful icebergului unor date uluitoare şi valoroase care au fost blocate în mintea martorilor.”.

Când s-a încheiat şedinţa a treia, Larry i-a cerut lui Fred să-l pună pe Bob să retrăiască experienţa în detaliu. De data asta, Larry i-a dat lui Fred instrucţiuni scrise şi întrebări. Uneori punea întrebări lui Bob, direct. Am încercat să prezint o serie din aceste întrebări legate de descrierea fizică a navei şi a ocupanţilor ei.

FRED: Avea o lungime specifică? BOB: Parcă era cât luna, dar mai mică *când Bob a văzut-o prima dată pe cer* – subliniere adăugată.

FRED: Avea vreo caracteristică, pe care poţi să mi-o descrii? BOB:

Scânteia, şi avea culori diferite. E roşie şi apoi albă şi albastru verde sau verzui. Îşi schimbă culorile. FRED: Ce culoare avea raza care te-a lovit în faţă? BOB: Albă.

LARRY: Dacă ai merge spre ea câţi paşi ai face?

BOB: Doisprezece paşi.

LARRY: Cât de înaltă sus?

BOB: Mai sus decât mărul.

FRED: De două ori mai sus?

BOB: De două ori mai sus decât mărul.

LARRY: E mare cât o maşină?

BOB: Cât două maşini.

FRED: Poţi descrie forma?

BOB: Păi, ca, o, înăuntrul luminilor era un lucru cu o formă ciudată. Ceva plat jos, şi ca, oh, dacă pui ceva deasupra a ceva plat, aşa ar arăta.

Bob descria un OZN tipic, un disc cu o cupolă centrală. Apoi a comparat materialul ei cu ceva familiar.

BOB: E alunecos ca un balon de gumă.

A auzit de asemenea un zgomot asociat cu OZN-ul. Larry l-a întrebat despre asta:

LARRY: Mai auzi zgomotul acela? BOB: Uneori. FRED: E acelaşi ton? BOB: Nu.

LARRY: întâi ai auzit sunetul şi apoi ai văzut obiectul? BOB: Nu, întâi

lumina.

FRED: Apoi cât de repede ţi-ai dat seama de sunet? BOB: Când a crescut lumina, atunci am auzit sunetul. FRED: Priveşte bine. Auzi intensitatea. Are fluctuaţii. Poţi să le asociezi cu ceva? BOB: Când lumina devine palidă, nu se aude, când creşte lumina, se aude.

LARRY: L-ai mai auzit şi în altă parte?

BOB: *după o pauză lungă* în maşina mamei, când a ieşit aburul şi s-a oprit. LARRY: Acelaşi sunet? BOB: Nu, nu acelaşi, aproape.

LARRY: Priveşte acest lucru peste copac, spre stâlpul de telegraf. Are roţi ca maşinile? BOB: *chicoteşte cum fac copiii* LARRY: Ce te face să râzi? BOB: Păi nu e pe pământ. Maşinile au roţi.

Din gura unui copil! În acel moment, Fred a intervenit.

FRED: Uită-te la obiect. Vreau să-l vezi clar şi să-i descrii forma.

BOB: E alb, ca luna, dar în interiorul luminii e diferit:

rotund în vârf şi plat jos. FRED: Am să-ţi dau un creion şi nişte hârtie. Voi număra până la trei. Vei deschide ochii fără a-ţi afecta transa şi vei putea să ne vorbeşti. Vreau să desenezi obiectul şi lumina. Dacă lumina pâlpâie, nu te va deranja. Unu, doi, trei. Deschide ochii fără a-ţi afecta transa şi desenează obiectul aşa cum îl vezi.

Bob a deschis încet ochii şi a luat creionul. A schiţat un desen de copil al unui obiect oval cu un cerc la dreapta, pe cupolă. El a indicat că raza de lumină strălucitoare venea din acest cerc. Lumina care învăluia obiectul a fost desenată în desenul său prin linii trase în jurul obiectului (vezi figura 2). Fred l-a întrebat:

— Dacă lumina era atât de strălucitoare, cum ai putut vedea obiectul?

BOB: Fiindcă uneori nu era aşa de strălucitoare.

LARRY: Ce culoare are? Culoarea maşinii mamei tale?

BOB: Nu.

FRED: Străluceşte?

BOB: Nu, nu e strălucitoare.

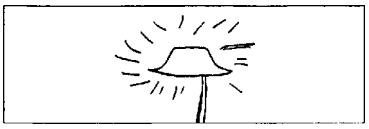

Figura 2. (3 martie, 1980) Desenul obiectului văzut de Bob.

LARRY: Ca o navă de război?

BOB: Nu, e ca rugina de pe maşină, dar mai lucioasă.

FRED: Unde găseşti părţi ruginite la maşină?

BOB: Chestiile alea lucioase din faţă *globurile farurilor* – s a care ruginesc. Cam aşa era culoarea. Maron.

FRED: Tot obiectul era de culoarea asta?

BOB: Sie lucios.

LARRY: È clar sau ceţos?

BOB: Ceţos, adică nu chiar clar, din cauza luminii. E ceţos.

FRED: Când păleşte, poţi vedea clar obicctul?

BOB: Aha.

FRED: Face şi altceva sau doar stă acolo? Poţi să-i descrii mişcarea?

BOB: Aşa *Bob îşi ridică mâna şi o mişcă înainte şi înapoi* într-o parte şi

alta.

FRED: Când se leagănă, poţi vedea ceva sub ea?

BOB: E întuneric acolo, ca noaptea.

FRED: De când lumina a apărut, te-ai putut mişca în vreun fel?

BOB: Leagănul se mişca puţin.

FRED: Cum se mişca? Îl mişcai tu cu mâna sau cu piciorul? Ce îl mişca?

BOB: Nu ştiu, nu eram eu.

FRED: Puteai să-ti mişti braţele?

BOB: Nu.

FRED: Dar picioarele?

BOB: Nu le puteam mişca.

FRED: Puteai să vorbeşti dacă voiai?

BOB: Nu ştiui n-am încercat.

FRED: Ài ţipat când i-ai văzut?

BOB: Nu.

FRED: De ce?

BOB: Nu pot.

Fred i-a cerut să vadă încă o dată raza strălucitoare de lumină. Bob şi-a închis ochii ca şi cum cineva a aprins o lumină puternică în faţa sa.

LARRY: E ca o rază de lumină?

BOB: Aha, dar mai puternică decât soarele. Mă doare capul. Mă dor ochii.

Efectele fiziologice se pare că au început exact în acest moment. Era oare raza de lumină responsabilă de ele?

FRED: De ce n-ai închis ochii şi n-ai fugit? BOB: Nu ştiu. N-am putut. LARY: Ai vrut să fugi? BOB: Aha.

FRED: Cum sunt picioarele? Cum le simţi?

BOB: Amorţite. Mâinile, stomacul, picioarele, ca atunci când ţi-au amorţit mâinile. FRED: Aveai vreun motiv să crezi că lumina era pentru tine?

BOB: Aha. FRED: De ce?

BOB: Din cauza oamenilor de acolo, înăuntrul obiectului. FRED: Cum i-ai văzut?

BOB: Nu ştiu, dar erau mai mici decât oamenii mari şi mai mari ca mine. FRED: Bine, unde sunt ei? Pe pământ în faţa ta?

Din nou o întrebare-capcană, dar ea nu l-a influenţat pe Bob.

BOB: Nu. Erau înăuntrul obiectului.

FRED: Păi asta e. De unde ştii că erau acolo?

BOB: Fiindcă îmi spun lucruri.

FRED: Ai spus că i-ai văzut.

LARRY: Avea ferestre.

BOB: *din nou ignoră întrebarea-capcană* Ca şi cum ai vedea prin ceaţă. Nu ştiu. I-am văzut. Nu înţeleg.

FRED: Unde erau oamenii faţă de obiect.

BOB: Erau înăuntru. *Bob arată spre cupola obiectului*.

FRED: De unde ştii?

BOB: Păi i-am văzut prin lumină.

FRED: Câţi oameni erau acolo?

BOB: Am văzut doi.

FRED: Amândoi îţi vorbeau? Sau numai unul?

BOB: Nu ştiu.

FRED: Stii dacă erau bărbaţi, femei, copii?

BOB: Nu.

FRED: Le vezi întregul corp?

BOB: Nu.

FRED: Le vezi feţele?

BOB: Ca elefantul.

FRED: Adică aveau culoarea elefantului?

BOB: Aha, ca la circ. Oameni caraghioşi.

LARRY: Ai creioane colorate. Ce culoare ar fi?

BOB: Gri.

LARRY: Gri?

BOB: Aha, oameni caraghioşi.

LARRY: Capetele lor au aceeaşi mărime ca al tău?

BOB: Nu, aveau capete ciudate. Erau mai mari la vârf.
Fred l-a pus pe Bob să deseneze pe unul din ocupanţi, (vezi figura 3)

FRED: Aveau urechi?

BOB: Nu, nici nas.

FRED: *arătând spre desen* Ce sunt' punctele astea două deasupra gurii?

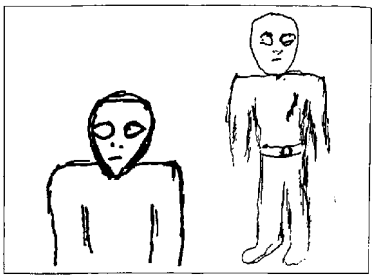

Figura 3. Desenul lui Bob reprezentând ființele din lumină.

BOB: Nu ştiu. FRED: Ochii lor clipeau? BOB: Nu.

LARRY: Sunt ochii lor ca ai noştri?

BOB: Nu, mai mult ca cei de pisică seamănă.

FRED: în ochii lor ai văzut ceva?

BOB: O mică bilă în mijloc, neagră, întunecată.

FRED: Ce poartă ei?

BOB: Arată aşa, nu ca hainele.

FRED: *comentând pe desen* Văd că au capul şi corpul foarte apropiate. Nu aveau gât? BOB: Nu, aşa arătau. FRED: Cu alte cuvinte era lipit direct de trup? BOB: Da, era chiar în vârful lui. FRED: Ai observat dacă se întorceau cumva unul spre celălalt ca şi cum ar conversa? *Bob nu răspunde* I-ai văzut cumva vorbind unul cu celălalt?

BOB: Nu.

FRED: Priveau unul spre celălalt?

BOB: Nu. Îmi aduceau aminte de soldaţii de jucărie.

Acum, cu asistenţa lui Larry, Fred a încercat încă o dată să depăşească blocajul mental din jurul mesajului extraterestrilor către Bob. Au reuşit parţial, dar ce a fost scos era absolut interesant.

LARRY: Ce ţi-au spus?

BOB: La început mi-au spus să nu mă tem.

LARRY: Auzi vreo voce?

BOB: îmi spun că o să fie bine când o să fiu mare. FRED: Ce o să fie bine când vei fi mare? Ce*i asta? BOB: Nu pot spune încă. FRED: Ce altceva ţi-au spus?

BOB: Vizitează şi alţi oameni, şi vor mai vizita alţii. FRED: Unde sunt aceşti oameni? BOB: Peste tot. FRED: Cum adică peste tot?

BOB: Ca la şcoală, vin copii din multe locuri, dar ei nu locuiesc acolo. Ei vizitează oamenii de peste tot, nu doar de aici.

FRED: De ce trebuie ca ei să vadă alţi oameni? BOB: Ne pregătesc ceva bun. O să fie pentru omenire. FRED: Ştii cum te-au ales? BOB: Au ales şi pe alţii nu numai pe mine. FRED: Da, dar de ce?

Bob a început să fie foarte încordat, şi în acest moment Fred a trebuit să-l calmeze din nou. Apoi a continuat.

FRED: Ţi-au spus că o să viziteze şi pe alţii, nu?

BOB: Aha.

FRED: Ştiu şi despre viitorul lor?

BOB: Aha.

FRED: Va fi un viitor comun pentru aceşti oameni vizitaţi de ei? *Bob nu răspunse* FRED: Vă veţi întâlni eu toţii într-o zi, sau veţi face ceva împreună cândva? BOB: Unii, unii, unii se vor întâlni cu ceilalţi. FRED: Cum se vor recunoaşte?

BOB: Vor vedea ceva ca ceea ce văd eu acum. În timp ei vor sti. Îşi vor aminti.”.”.

FRED: Vor face ceva împreună? BOB: Cu timpul oamenii din lumină se vor întoarce şi cei care i-au mai văzut nu se vor teme de ei, când o vor face.

FRED: Poţi să spui asta când vei fi mai mare? Ca să cunoşti mai mult sau mai puţin, alţi oameni care au avut experienţe similare. BOB: Uitare, până va veni timpul. Să uit.

Pentru a scoate informaţiile de la Bob, atât Fred cât şi Larry au continuat să încerce toate trucurile cunoscute. Au încercat cât au putut, dar a fost inutil. Dar au reuşit să obţină descrierea plecării lor, fără nicio dificultate.

FRED: Acum ei pleacă. Ce se întâmplă? Cum pleacă? BOB: Se face din ce în ce mai mică şi se duce aşa. FRED: „Acest sunet, îl mai auzi? BOB: Şi sunetul s-a dus.

FRED: Când se depărtează, îşi schimbă sunetul intensitatea? BOB: Nu, doar dispare. Face zgomotul exact aşa cum îl făcea.

FRED: Cu alte cuvinte, ai auzit sunetul scăzând sau doar a dispărut?

BOB: A dispărut pur şi simplu.

FRED: Cât de curând după ce a dispărut obiectul s-a oprit sunetul?

BOB: Aproape imediat. A dispărut foarte repede.

Ultimele minute ale şedinţei au fost folosite pentru a-l duce pe Bob prin timp către următoarea întâlnire OZN. Atunci, nimeni nu ştia la ce să se aştepte. Va ajunge Bob la incidentul din 1967? Sau mai era o altă întâlnire îngropată în mintea sa?

FRED: Acum relaxează-te şi să trecem la altă experienţă, cu alte fiinţe – altele decât oamenii normali. Bine. Voi număra până la cinci şi atunci te vei duce la acel moment şi vei putea vorbi nestingherit despre ea, 1, 2,3,4,5 unde eşti? BOB: în maşina mea. FRED: Câţi ani ai? BOB: Douăzeci şi nouă.

Fred a fost satisfăcut că nu mai era o altăântâlnire intermediară. Bob era gata să retrăiască incidentul din 1967, l-a lăsat puţin să continue pentru a fi sigur, apoi a încheiat şedinţa, care fusese destul de lungă şi Bob era destul de obosit. La următoarea şedinţă Bob urma să retrăiască incidentul din 1967.

Rv

ALEŞI DE EXTRATERESTRI

În timpul primei noastre anchete, în 1977, apăruseră unele sugestii clare că Betty ar fi putut avea o altă întâlnire cu OZN-ul, înainte de cea din 1967. Presupuneam că numele locului de origine al extraterestrilor îi fusese dat în timpul răpirii din 1967. Când am încercat fără succes s-o facem pe Betty să pronunţe numele, unul dintre anchetatori a întrebat inocent unde anume primise informaţia. Betty i-a răspuns că ei spuseseră asta când „am fost acolo”.

Cum călătoria făcută în timpul răpirii din 1967 nu indusese niciun drum spre locul lor de origine, răspunsul ei a produs o oarecare agitaţie printre noi. Întrebată fiind dacă ea fusese dusă acolo înainte de 1967, Betty a răspuns: „Da!”.

Hipnotizatorul i-a indus lui Betty sugestia de a retrăi această experienţă de dinainte de 1967. Când a ajuns „acolo”, Betty a devenit atât de înspăimântată încât dr. Edelstein a considerat neînţelept să continue.

O experienţă anterioară ar rezolva unele aspecte încurcate ale cazului Andreasson. Betty descrisese unele lucruri care nu erau parte a experienţei din 1967. În timpul unei şedinţe din 1977, am întrebat-o despre schiţele unui desen al unui OZN. „Cumva, partea de jos se răsucea în timp ce partea de sus rămânea staţionară. Uneori şi partea superioară se mişca mai ales când era vreo schimbare de direcţie.”

RAY: Când anume ai văzul aşa ceva? După câte îmi aduc eu aminte tu nu ai văzut niciodată obiectul în zbor. BETTY: Nu ştiu, Ray, când am văzut-o, dar am văzut-o.

După cum am arătat, fenomenele psihice par a juca un rol deosebit în vieţile multor persoane care au avut o întâlnire cu un OZN. În timpul anchetei din 1977, Betty a relatat unele întâmplări psihice prin care trecuse înainte de 1967, incluzând aici faptul că fusese urmărită de figuri fantomatice care apăreau şi dispăreau. În 1964, feţiţa ei, de opt ani, Becky a fost trezită într-o noapte pentru a vedea plutind afară o sferă de lumină galben-portocalie. Aceasta a îndreptat spre ea o rază îngustă de lumină. Ţipetele ei au atras-o în fugă pe Betty, dar când a apărut, fenomenul încetase. De atunci, Becky şi-a dezvoltat o stranie capacitate de a umple pagină după pagină de simboluri ciudate. Acest scris a fost identificat ca fiind foarte asemănător cu aşa-zisul „scris al sufletului” practicat de secta „Smakers”.

Una dintre cele mai provocatoare probleme a ridicat obiectul acela rotund care a fost extras prin nasul ei cu ajutorul unui ac lung şi flexibil. Un ac similar fusese introdus prin buricul ei în cavitatea abdominală. Interesant este faptul că medicina pământeană a dezvoltat în ultima vreme proceduri similare. De exemplu, metoda de realizare a ligaturii tubului Falopian implică introducerea prin buric a unui tub, a unor oglinzi şi o lumină. De asemenea, neurochirurgii utilizează în tratamentul unor glande chirurgia microscopică,

folosind pentru introducerea instrumentelor chirurgicale fie cerul gurii, fie un pasaj nazal. Fibrele optice vor asigura cu certitudine dezvoltarea acestor proceduri.

Ne-am întrebat ce anume era acel mecanism introdus în nasul lui Betty şi dacă odată cu el mai fusese introdus şi altceva. Un examen cu raze X a dat însă rezultate negative. Doctorul a declarat că orice cicatrice din trecut ar trebui să apară pe ecran, dar nu ar fi nici recomandabil, nici etic să se continue examinarea, deoarece aparatura Roetgen conţine un grad foarte mare de radiaţie şi trebuie utilizată doar pentru tratamentul unor probleme medicale concrete.

Pe 25 martie 1980, când Betty şi Bob au venit acasă la Fred Max pentru prima lor şedinţă hipnotică a fazei a doua a anchetei, aerul era tensionat de ’aşteptare.

Fred a pus-o pe Betty într-o stare hipnotică adâncă şi i-a ordonat să-şi reamintească prima ei experienţă OZN. Betty îşi amintea că în copilărie văzuse un „balon” pe cer aşa că ne aşteptam că acesta să fie momentul în care avusese loc această întâlnire anterioară celei din 1967 – a t.

FRED: Câţi ani ai?

BETTY: Şapte.

FRED: Şapte? Unde eşti?

BETTY: Sunt *oftat* în grădina din spate, într-o colibă mică.

FRED: Bine, mai eşti cu cineva?

BETTY: Nu, sunt singură, mănânc alune.

FRED: Aha, unde e mama ta?

BETTY: Lucrează.

FRED: Unde eşti? Ce oraş? Ce stat?

BETTY: Leominster, *pauză* Massachusetts (vezi figura4).

BETTY: Ce lună este?

BETTY: August.

FRED: August, ce dată?

BETTY: Nu ştiu.

FRED: Bine, ce zi a săptămânii?

BETTY: E zi de lucru.

Când Fred a încercat să puncteze data începutului, Betty a menţionat că familia ei ascultă la radio Inner Sanctum.

LARRY: Betty, ai ascultat programul săptămâna asta?

BETTY: Ce program?

LARRY: Inner Sanctum. Uşa care scârţâie.

BETTY: Da, am ascultat uşa care scârţâie. Eînspăimântătoare.

LARRY: Despre ce a fost vorba săptămâna asta?

BETTY: Nu ştiu. Mă speria mereu. Toată lumea era prin preajmă şi eu mă cuibăream în braţele cuiva.

LARRY: Poţi să-ţi aminteşti despre ce era vorba?

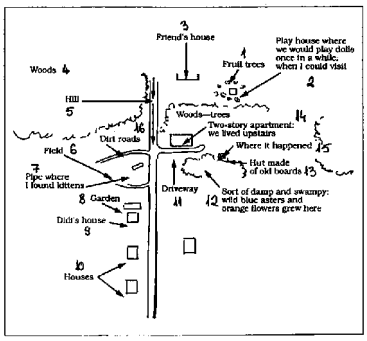

Figura 4. (7 aprilie) Harta întâlnirii lui Betty Aho de la vârsta de 7 ani (1 – Pom fructifer; 2 – Casa unde ne jucam din când în când cu păpuşile; 3 – Casa prietenei mele; 4 – Pădure; 5 – Deal; 6 – Câmp; 7 – Ţeava unde am găsit pisoii; 8 – Grădina; 9 – Casa lui Didi; 10 – Case; 11 – Drum; 12 – Zona umedă şi mlăştinoasă. Creşteau acolo nişte flori albastre şi portocalii; 13 – Coliba făcută din bârne vechi; 14 – Casa cu două etaje. Noi locuiam sus; 15 – Locul unde s-a întâmplat; 16 – Drum nepavat)

BETTY: Erau ţipete şi voci fantomatice. LARRY: Cum suna vocea? BETTY: Un om-sperietoare.

O înţelegeam pe Betty. Tot atunci, fraţii mei şi cu mine ne strecuram noaptea din pat şi stăteam în capul scărilor când părinţii noştri ascultau programe la Inner Sanctum sau Lights Out. Eram apoi atât de speriaţi, încât nu mai puteam dormi! Dar

Betty nu ştia că, per total, Cazul Andreasson avea să se dovedească mai terifiant decât toate scenariile Inner Sanctum la un loc.

FRED: Bine, ce vezi? E ceva neobişnuit?

BETTY: M-m-m. Eu stau acolo şi mănânc alune. O aştept pe
Didi (vezi figura 5). FRED: Cine-i Didi?

BETTY: O prietenă. Stă peste drum, lângă potecuţe. FRED: E ceva neobişnuit azi?

BETTY: *oftat* Aştept acolo. Sunt flori albastre peste tot. Oh!

FRED: Ce se întâmplă.

BETTY: E ceva ca o *albină* care bâzâie în jurul meu. Se învârte în cerc dar străluceşte (vezi figura 6). FRED: E mică?

BETTY: Da! Şi se învârte în jurul capului meu. Cred că e o albină. Seamănă cu bâzâitul unei albine. Ars!

În acest moment, Betty a devenit foarte speriată şi Fred a trebuit să ia măsuri spre a o calma. Vocea fantomatică a fetiţei de şapte ani venind de la adulta Betty Luca era foarte tulburătoare pentru cei prezenţi.

FRED: Bine, relaxează-te. Poţi să-mi auzi vocea. Eşti parţial aici, parţial acolo, la vârsta de cinci ani. Potriveşte proporţia între ele pentru a te simţi confortabil. BETTY: Cinci ani! Sunt în Fitchberg. FRED: *Şapte ani*. Scuză-mă, şapte ani. Ai şapte ani şi e un bâzâit ca cel al albinei în jurul capului tău. BETTY: Cred că e o albină, dar e toată numai lumină. FRED: Are vreo formă?

BETTY: Nu, e ca o albină sau o pietricică. Se învârte şi vine spre mine.

Deodată Betty ţipă foarte tare. Fred a calmat-o din nou, dar Betty plângea ca un copil.

Figura 5. (aprilie 14) Betty stând în colibă a şteptând-o pe Didi.

Figura 6. O mică bilă de lumină ne-a înconjurat de vreo 5-6 ori făcând un bâzâit monoton. Era de mărimea unei pietricele sau a unei albine.

FRED: Relaxează-te. Aş vrea să vezi asta foarte detaşată, ca şi cum s-ar întâmpla altcuiva. Imaginează-ţi că este la 6 picioare de capul tău şi îl priveşti. Asta nu ţi se întâmplă ţie, ci imaginii tale. *Betty răsuflă uşurată* FRED: Ai

trecut prin asta foarte bine şi vei trece din nou cu bine. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Nu ţi se întâmplă ţie, aşa vreau să-mi descrii ce se întâmplă. BETTY: Stau acolo, mănânc alune, privesc florile albastre din afara colibei şi o aştept pe Didi ca să vină să ne jucăm. Şi deodată văd o albină sau cam aşa ceva, dar e strălucitoare şi îmi înconjoară capul. Poate e din cauza alunelor aşa că le arunc. Dar continuă să se învârtească în jurul capului meu şi deodată mă loveşte în mijlocul frunţii şi se lipeşte acolo. FRED: Aici? *Fred indică fruntea lui Betty* BETTY: Da, s-a lipit aici (vezi figura 7).

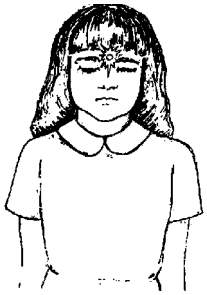

Figura 7. (14 aprilie) O mica bilă de lumină a aterizat între ochii mei. Era rece şi simţeam o ameţeală.

FRED: Ai scos-o?

BETTY: Nu ştiu.

FRED: Doare?

BETTY: Nu.

FERD: Atunci?

BETTY: Nu, dar am crezut că e o albină, fiindcă bâzâia ca o albină.

FRED: Sigur. Apoi ce s-a întâmplat?

BETTY: Nu ştiu. A venit Didi şi-am spus că m-a muşcat o albină, cred.

FRED: Şi ea ce a zis?

BETTY: A privit spre fruntea mea şi mi-a zis „n-ai nicio umflătură”.

FRED: Ai simţit ceva neobişnuit?

BETTY: Nu, dar i-am spus că era o albină neobişnuită fiindcă se învârtea în jurul meu ca un licurici. FRED: Bine, dar nu ai văzut să aibă aripi, picioare sau altceva?

BETTY: Nu, era ca o pietricică. O pietricică mai mare.

Betty nu-şi aduce aminte cum a dispărut bila. Se pare că era un lapsus între momentul în care bila luminoasă s-a lipit de fruntea ei şi momentul când aceasta a dispărut. Fred a pus-o pe Betty să retrăiască iar şi iar incidentul, din punctul în care bila s-a lipit de fruntea ei. În sfârşit el a reuşit să scoată unele informaţii.

FRED: E încă acolo. Ce se întâmplă. BETTY: *oftat* M-a ameţit. FRED: Ce te-a ameţit? BETTY: Pietricica. FRED: Ca şi cum ai fi drogată? BETTY: Nu ştiu. Nu *oftat* ştiu. FRED: Ai mai simţit asta? BETTY: Da.

Acest răspuns s-a dovedit a avea o deosebită importanţă. Dar Fred a rezistat tentaţiei de a grăbi lucrurile.

FRED: Când? BETTY: La doisprezece ani.

FRED: Singura senzaţie pe care o poţi descrie este ameţeala?

BETTY: Şi răceală; pietricica era rece.

FRED: Ea era rece, nu tu?

BETTU: Nu, nu eram.

FRED: Era o zi frumoasă şi caldă de august?

BETTY: Aha.

FRED: Soarele străluceşte?

BETTY: Nu ştiu, sunt acolo florile acelea albastre înalte şi eu sunt în colibă şi ea e făcută din crengi. Fratele meu şi alţi copii au făcut-o. E răcoare acolo, din cauza copacilor, şi de asta vine Didi, fiindcă afară e cald.

FRED: Bine, deci marmura e rece cu toate că e luminoasă.

Nu ti s-a părut asta neobişnuit? BETTY: Da, e ciudat. FRED: Ce crezi că este?

BETTY: O pietricică. O pietricică foarte strălucitoare.

Încă o dată, într-un efort de a afla ce s-a întâmplat după ce obiectul s-a lipit, Fred a pus-o pe Betty să retrăiască incidentul.

FRED: Bine, acum, albina este acolo. Se lipeşte şi e rece, da?

BETTY: Da.

FRED: Şi singura senzaţie pe care o simţi e că albina e rece şi tu eşti ameţită. BETTY: Da.

FRED: Altceva, la ce te gândeşti? BETTY: Mă gândesc că Didi e acolo şi îi povestesc că m-a muşcat o albină. Ea se uită acolo unde i-am zis că m-a muşcat şi zice că nu e nicio umflătură… A apăsat cu degetul şi nu m-a durut.

Răbdarea şi persistenţa lui Fred au fost răsplătite. În următoarea şedinţă pe 1 aprilie 1980 el a reuşit să afle ce s-a întâmplat între momentul în care bila s-a lipit de frunte şi momentul când a apărut prietena ei Didi!

FRED: Arată-mi unde te-a atins. Ia arătătorul de la mâna dreaptă şi pune-l acolo.

Betty şi-a ridicat încet mâna dreaptă. A pus arătătorul pe frunte exact între ochi.

FRED: Bine, mulţumesc.

BETTY: Şi s-a lipit acolo. Era rece şi m-a făcut să cad pe spate şi m-am simţit somnoroasă (vezi figura 8).

Vocea ei a început să tremure ca şi când ar adormi.

Figura 8. (14 aprilie) După ce bila m-a lovit am căzut încet pe spate la pământ, fara să mă mai pot mişca.

FRED: Bine, continuă.

BETTY: Mă întind pe pământ şi aud ceva. E o senzaţie ciudată în capul meu, şi o voce care îmi vorbeşte. Sunt o mulţime, dar toţi vorbesc împreună şi-mi spun „Ei, micuţo”.

FRED: Vrei să repeţi?

BETTY: „Ei, micuţo”, i-am auzit spunându-mi pe nume şi nu ştiu ce este. Am întrebat: „Unde sunteţi?! 4 şi mi-au spus: „Suntem aici”. N-am putut să-i văd, şi ei mi-au zis: „Noi putem să te vedem!” şi spun ceva…

Toţi cei prezenţi în cameră ascultau în adâncă tăcere cum Betty relata ce-i spunea vocea. Larry şi soţia sa, Lois, erau fascinaţi. Bob privea atent, întrebându-se unde se potriveau toate acestea cu experienţa lui. Doctorul găsea că relatarea nu poate fi adevărată. Fiica lui mai mică, adusă ca observator, era total vrăjită de situaţie. Betty a continuat.

BETTY: Ei mă urmăriseră, şi ah am ajuns bine. Şi ei îmi vorbesc şi îmi spun că am făcut progrese; că o să fiu fericită, şi alţi oameni vor fi fericiţi şi ei pregătesc ceva să-mi arate. Dar va mai dura până când îmi vor arăta. Ceva, cam cinci ani sau mai mult când voi avea doisprezece voi putea să-l v ăd pe întâiul. Voi putea să-l văd pe întâiul şi să-l simt şi totul este pregătit şi mie nu-mi va fi frică. Nu-mi vor face rău şi mă vor mai vedea.

Apoi i-au spus că nu-şi va mai aminti asta. Dar, tot ce-mi voi aminti va fi albina. Atunci când se vor întoarce, voi şti. Şi e o senzaţie ciudată în capul meu din nou, şi ei îmi spun că nu-mi voi aminti, nu-mi voi aminti, nu-mi voi

aminti. Voi putea să-mi amintesc doar albina, şi m-am simţit adormită.

FRED: Mai e altceva? Când te-ai simţit adormită, era când îţi vorbeam? BETTY: Da. Îmi spuneau unele lucruri. FRED: Ce-ţi spuneau? BETTY: Nu ştiu, nu ştiu ce spuneau. FRED: Să presupunem că ascultai foarte atentă, că, practic, îi auzi din nou. Ascultă cu atenţie. BETTY: Mă vor duce undeva, dar nu acum. Nu ştiu ce spun. FRED: Ce e? BETTY: E în valuri, nu ştiu.

FRED: Poţi să înţelegi ceva? Ascultă cu atenţie. Încearcă să elimini toate zgomotele de fond. Imaginează-ţi că ceea ce îţi spun ei devine mai proeminent ca şi cum ai da televizorul mai tare. Dă-l mai tare şi înlătură zgomotele de fond şi spune-mi ce mai auzi. BETTY: E, oh, nu ştiu ce spun. E legănat. FRED: E în engleză? BETTY: Nu ştiu ce este. FRED: îşi vorbesc unul altuia?

BETTY: E doar o voce. Sunt o mulţime de voci, dar spun acelaşi lucru. FRED: Ca un cor?

BETTY: Ca – adică, dacă eu şi sora mea Carol spunem acelaşi lucru. E ea, oh, unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, toţi spunând acelaşi lucru. FRED: Erau şapte entităţi în pietricică?

BETTY: Nu ştiu, doar am auzit.

LARRY: Betty, încearcă să repeţi ce spun ei.

BETTY: Nu pot s-o fac. Ei îmi vorbesc, şi uneori au sunetul acela şovăielnic, ciudat, apoi îmi vorbesc din nou, apoi iar e sunetul acela ciudat.

FRED: Cam cât timp i-ai auzit, poţi să-ţi dai seama?

BETTY: Nu ştiu. Nu, nu ştiu cât timp.

FRED: Vocile sunau ca şi când ar fi îndepărtate sau ca şi când ar fi lângă tine?

BETTY: Ca şi cum erau chiar acolo.

FRED: Era ca şi cum ai fi avut un radio în cap sau ca şi cum ar fi intrat cineva?

BETTY: Ca şi cum ar fi intrat cineva în capul meu.
Pentru a afla mai multe, Fred a procedat la reîntoarcerea lui
Betty la momentul la care a auzit vocile.

FRED: Poţi să-i întrebi ceva?

BETTY: I-am întrebat unde sunt şi mi-au spus „Suntem aici”, şi le-am spus „Dar nu vă văd” şi ei au zis „Nu-i nimic, te vedem noi”.

FRED: Acum când te-ai trezit, cum te-ai simţit? Când au plecat te-ai trezit, nu?
Trebuie să presupunem că Fred are dreptate. Nu am aflat cum şi când au plecat.

BETTY: Didi era acolo când m-am trezit şi eu plângeam fiindcă m-a muşcat o albină. I-am spus lui Didi că m-a muşcat o albină între ochi şi ea s-a aplecat şi a atins cu degetul şi nu era nicio înţepătură acolo, niciun semn. I-am spus că albina m-a lovit şi m-a înţepat chiar acolo. Verificând memoria lui Betty când Didi a apărut, Fred a văzut că blocajul mental era deja instalat.

FRED: I s-a părut ciudat lui Didi când i-ai vorbit despre vocile pe care le-ai auzit?

BETTY: *nedumerită* Ce voci? Nu i-am spus lui Didi de nicio voce.

FRED: De ce nu i-ai spus? BETTY: Pentru că am fost înţepată de albină. FRED: Să mai sărim o oră. Didi a venit şi tu i-ai spus că te-a înţepat o albină? Betty a luat „o oră” foarte literal!

BETTY: Nu, ne jucam cu păpuşile în colibă.

FRED: Cum se numeşte păpuşa cu care te joci?

BETTY: Betty?

FRED: Da.

BETTY: Aha.

FRED: Dar păpuşa lui Didi?

BETTY: Se numeşte tot Didi.

Betty continuă să vorbească cu vocea unei fetiţe de şapte ani.

BETTY: Eu sunt mama, şi ea e mama.

Din nou Fred a testat capacitatea extraterestrilor de a şterge experienţa din mintea lui Betty.

FRED: Când te-a înţepat, a fost bine?

BETTY: Da, nu m-a durut.

FRED: îţi aminteşti altceva?

BETTY: A venit o albină, m-a înţepat între ochi, dar nu m-a durut şi nici nu s-a umflat.

FRED: Mai fuseseşi înţepată de albine?

BETTY: Nu, dar sunt gărgăuni pe lângă casă.

FRED: Te-a muşcat vreunul?

BETTY: Nu, dar pe sora mea, da.

FRED: A fost vreun semn unde a fost înţepată?

BETTY: Aha, şi a ţipat.

FRED: Deci sora ta a fost înţepată şi a ţipat. Tu ai fost înţepată şi nu ai ţipat. Ţi s-a părut neobişnuit?

BETTY: Da, că nu era nicio umflătură şi nu m-a durut.

FREI): Te-ai gândit la asta?

BETTY: Din când în când. Da’ nu mult. Ne jucam. FRED: Ai mai discutat asta şi cu altcineva decât cu Didi? BETTY: Nu.

FRED: Nu i-ai spus mamei tale?

BETTY: Nu, că nu a durut şi Didi a zis că nu s-a umflat.

FRED: Ce adresă aveai.

BETTY: Pe Howard Street.

FRED: Ce număr?

BETTY: Nu ştiu numărul.

FRED: Ai recunoscut casa?

BETTY: Da, avea două verande şi noi ne jucam uneori sub ele. Obişnuiam să mă urc pe deal şi să mă joc cu fetele în vârful lui, într-o căsuţă mică de sub meri. Şi mama şi tata – am luat nişte pui de pisică pe care i-am găsit peste drum într-o ţeavă şi i-am adus în casă fără ca părinţii să ştie şi i-am pus la mine în pat şi mama a vrut să-i arunce (vezi figura 9). FRED: *amuzat* Cred că nu a făcut-o! BETTY: Da, m-au lăsat să-i ţin.

FRED: Bine, ştiu că nu eşti prea mare. Dar crezi că după ce ai văzut albina s-a schimbat ceva? S-a schimbat ceva în tine într-o săptămână, o lună, un an? BETTY: M-am simţit mai aproape de natură şi iubeam totul. FRED: Mai mult decât înainte? BETTY: Da

FRED: Te-ai gândit vreodată de ce? Ai făcut vreo legătură cu albina? BETTY: Nu.

Se făcea târziu. Nereuşind să treacă de blocajul mental impus de extraterestrii, care o împiedicau pe Betty să-şi aducă aminte ce se întâmplase cu bila strălucitoare care i se fixase între ochi, Fred a decis să se oprească aici şi să continue data viitoare. Betty a fost scoasă din transă, şi o conversaţie aprinsă începu:

FRED: Te-ai gândit vreodată că prima întâlnire a avut loc la şapte ani?

Figura 9. Casa de pe Howard Street în Leominster unde a locuit Betty la vârsta de 7 ani. Coliba e în dreapta jos.

BETTY: Nu, credeam că a fost la treisprezece, când urcam scările.

Betty îşi amintea, după cum a mai spus, că urca nişte scări care duceau pe un câmp. Credea că atunci avea treisprezece ani. Cum urca scările, şi-a amintit, a văzut un „balon” venind spre ea din cer.

FRED: Am făcut o greşeală, v-am zis cinci. E uimitor cât de repede te-ai dus acolo. Apoi te-ai întors la şapte. BETTY: Dar cum de a asociat mintea mea asta cu prima întâlnire? Cum a găsit acest punct? FRED: „Fiincă subconştientul tău ştia că ceva neobişnuit se întâmplase atunci.

Betty nu putea înţelege cum anume nu îşi putea aminti această experienţă din copilărie. Fred nu putea să ofere un răspuns definitiv. Era doar unul din multele incidente din copilărie pe care le uitase. Faptele arată că evenimentele de această natură sunt programate de extraterestri să fie uitate.

Multor participanţi implicaţi în întâlniri de gradul III le fusese spus că vor uita răpirea lor. În timpul întâlnirii ei din 1967, Betty fusese avertizată că va uita până când va veni „timpul potrivit”. Dacă ancheta a revelat datele ascunse ale acestei experienţe, prematur sau nu, este dificil de spus; am sentimentul foarte puternic că noi facem parte din planul lor!

Experienţele lui Bob şi Betty, dacă sunt reale din punct de vedere fizic, au implicaţii tulburătoare. Nu e foarte clar dacă, în mod specific, extraterestrii au ales-o pe Betty de la vârsta de şapte ani pentru un scop necunoscut. Este imperativ necesar să aflăm.

Aşa că Fred Max a folosit cea de-a doua jumătate a şedinţei din 1 aprilie pentru a începe să exploreze următoarea experienţă OZN a lui Betty.

RĂPIREA DE LA TRAP ROCK

Rezultatele primelor trei şedinţe de hipnoză au fost cel puţin provocatoare. Fred a fost impresionat şi consideră că, date fiind circumstanţele, este foarte improbabilă o explicaţie de „păcăleală inteligentă” sau vis complex. Larry, foarte sceptic, era complet descumpănit. Încerca să se îndoiască de veridicitatea teoriei sale iniţiale de înscenare. Fred îl dădea pe Bob înainte şi înapoi ca pe o bandă de magnetofon. Episodul rămâne consistent.

Când am ascultat benzile înregistrării primelor şedinţe de hipnoză ale lui Bob, eu eram deja convins de integritatea lui. Pentru mine problema era dacă Bob retrăia un fenomen real, întâmplat în copilărie sau un vis indus de hipnoză. Eram convins că el cu adevărat trăia o experienţă de un anume fel.

Ca un anchetator OZN cu experienţă eram deosebit de interesat de descrierea făcută de Bob obiectului, faptele psihologice şi fiziologice, precum şi a ocupanţilor săi.

Dosarele OZN abundă de rapoarte cu deja clasicul obiect oval cu o cupolă în mijloc, descris şi de Bob: de exemplu, acest raport al unui observator calificat, William C. Powell, care avea circa 18.000 de ore de zbor pentru Air Force şi KLM (liniile aeriene olandeze); pe 21 mai, 1966, el zbura cu un avion uşor la 4 500 de picioare, în apropiere de Willono Grove, Pennsylvania. Vizibilitate, 15 mile.[6]

6 1 milă = 1606 m (n. red.).

La 3.13 după-amiaza, el a observat un zbor al unui avion al Marinei, uşor de recunoscut, urcând de la Willow Grownaual Air Station (Baza aeriană a Marinei-Willow Grow). A văzut, de asemenea şi un obiect care urmărea avionul. Ciudata navă avea formă de disc şi o cupolă de un alb scânteietor. Deodată, s-a întors brusc şi s-a îndreptat direct către avion, trecând cam pe la 800 de picioare pe sub aripa acestuia.

Powell a relatat experienţa sa neobişnuită pe 22 aprilie 1967 în timpul unei discuţii despre OZN la întrunirea anuală a American Society of Newspaper Editors (Societatea americană a editorilor de ziare) în Washington D C. El le-a spus editorilor: „Era atât de clar, de parcă aş fi văzut un Cadillac de la 100 de yarzi!”[7]

Alţii au fost chiar şi mai aproape de un astfel de obiect. Pe la 5.3o dimineaţa, pe 15 octombrie 1966, pădurarul Jerry H. Simons se întorcea acasă dintr-o excursie la Newfoundiand, New Jersey. Conducea singur. Deodată, o lumină strălucitoare a apărut în oglinda retrovizoare. A oprit maşina şi a scos capul pe fereastră. Ce am văzut... m-a speriat, ceva de groază. La prima vedere, părea că nu e decât o lumină strălucitoare, dar pe urmă, am observat conturul clar a ceva ce părea foarte solid. Desenele lui Simons, trimise la NICAP, arătau tipicul obiect oval cu marginea de jos plată, cu o cupolă. A estimat că avea un diametru de 25-30 de picioare. Relatarea sa şi efectele psihice care i-au urmat au fost publicate în octombrie 1968 într-un articol din *Medical Times*.

Unii, ca Bob, au fost suficient de aproape pentru a vedea fiinţele umanoide în cupola superioară a navetelor. De exemplu, pe 13 iulie 1969, cam pe la 5.50 dimineaţa, d-na Moreland se ducea la ferma sa pentru a mulge vacile. Deodată, o strălucire verde-aprins a ieşit dintr-un obiect în formă de disc, de 20-30 de picioare în diametru, plutind la nivelul acoperişurilor la niimai 100 picioare depărtare. Ea a declarat poliţiei:

O lumină s-a aprins cea ce părea a fi o cupolă cu acoperiş de plexiglas sau sticlă. Înăuntru erau *doi oameni* îmbrăcaţi într-o uniformă strânsă pe corp, dintr-un material strălucitor. Nu am putut să le văd feţele.[8]

Pe 8 decembrie 1967, la Idaho Falls, pe la 7.40 seara, Marilyn Wildhing a ieşit pe. Scări pentru a aştepta pe cineva. Deodată, o sursă de lumină a venit

7 1 yard = 91,5 cm (n. red.).
8 OZN: O nouă privire (Washington DC: NIC AP, 1969), p. 29 (n. red.).

de undeva de sus, şi s-a reflectat pe zăpadă. Privind în sus, ea a văzut o lumină, parţial ascunsă de acoperişul casei. Cu grijă, a mers în curte şi a văzut un obiect în formă de disc, înconjurat de o lumină albă. Obiectul s-a mişcat încetişor şi ea a putut vedea o cupolă centrală în partea de sus. Putea să vadă contururile a două figuri umane, dar trăsăturile lor erau ascunse de lumina puternică. Obiectul a staţionat puţin, apoi a pornit în viteză spre Nord.[9]

Ezitarea în jurul axei este o altă trăsătură caracteristică a OZN-urilor. Următoarele rapoarte sunt tipice. 9 septembrie 1952: Portland, Oregon

2 obiecte ovale sau OZN-uri în formă de disc pluteau. Unul a ezitat 15 august, 1957 Woodiand Hills, California

S-a legănat într-o parte şi alta 2 octombrie, 1961, Salt Lake City, Utah

OZN în formă de disc văzut de un pilot Plutea cu o mişcare legănată[10]Sute de asemenea rapoarte au fost făcute de martori de pretutindeni. Într-adevăr, un curs de la United States Air Force Academy (Academia Forţelor Aeriene ale U S.) afirmă că una din caracteristicile de zbor ale OZN-urilor este zborul legănat, fâlfâitor. Într-un capitol intitulat „Efecte asociate" aceeaşi carte afirmă că unul din sunetele care însoţesc OZN-ul este *şuieratul*. Compararea copilărească a lui Bob, cu a aburilor ieşind din maşina mamei, se potriveşte perfect.

Descrierea ocupanţilor OZNului făcută de Bob se potriveşte de asemenea cu alte sute de rapoarte. Mulţi alţi martori au descris capetele în formă de pară, nasul mic, lipsa urechilor şi aparenta absenţă a gâtului. Textul Academiei Forţelor Aeriene, pe care tocmai l-am menţionat, afirmă că ocupanţii OZN-urilor au „ochi largi, gura cu buze foarte subţiri".

Contactul telepatic este de asemenea raportat de martorii întâlnirilor de gradul III. Barney Hill, pe 19 septembrie, 1961; Woodstock, New Hampshire: „Ochii îmi vorbesc... îmi spun „nu te teme" ".

Sergentul AF Charles L. Moody, 13 august 1975, Alamorgordo, New Mexico: „e ca şi cum ai gândit ceva în capul tău". David Stephens, 27 octombrie 1975, Poland, Maine: „Creaturile comunică prin „valuri mentale" ". Louise Smith, 6 ianuarie 1976 Stanford, Kentucky: „simţeam comunicarea mental".

---

9 Ibid, pp. 29,30 (n. red.).

10 Dosarele OZN (Washington, DC: NICAP, 1964), pp. 153, 154 (n. red.).

Raza strălucitoare de lumină care a paralizat-o pe Betty printr-o senzaţie de *amorţire* a fost raportată de mai mulţi martori. Un exemplu, implicând un ofiţer de poliţie, pe 2 decembrie 1967 la Ashland, Nebraska: „O rază ca un glonţ, o suliţă… *m-a durut caput*

Chiar şi descrierea materialului navei, făcută de Bob, a mai fost raportată. Un martor pe care l-am interogat personal care a raportat aterizarea lentă, la 24 de picioare în faţa unui obiect în formă de cutie. „Suprafaţa era ceva ca un *oţel ruginit pe alocurî*

Trebuie notat că în anul 1944 publicul nu cunoştea deloc fenomenul OZN. Au fost observaţii ale foştilor aliaţi şi cei ai Axei în timpul celui de-al doilea război mondial, dar nu au fost publicate. În 1947 guvernul a clasificat imediat datele semnificative despre OZN. Într-un document clasificat secret, în trecut, obţinut datorită Freedon of Information Act (Actul pentru libertatea informaţiei) generalul-locotenent N F.Twining, Army Air Force (Foitele Aeriene ale Armatei) a scris generalului Air Army Force „Fenomenul este real… metalic… formă circulară… *plat în partea de jos şi umflat în cea de sus*.[11] Dacă Bob a fost dus prin hipnoză într-adevăr în anul 1944 şi retrăia o experienţă reală, cu siguranţă nu ar fi avut de unde să aibă cunoştinţe despre caracteristicile OZN De-abia din 1947 rapoarte OZN vor fi făcute publice. Bob retrăise, se pare, o apariţie OZN trei ani înainte ca OZN să fie cunoscute public!

La şedinţa din 1 aprilie 1980 au participat alături de Fred Max, Bob, Betty, soţia lui Larry Lois, şi Beryl Lois, nou-venită la ciudata procedură; ea era curioasă să vadă personal ceea ce îi descria soţul ei.

Fred l-a transportat pe Bob în 1967.

FRED: Unde eşti?

BOB: în maşina mea.

FRED: Câţi ani ai?

BOB: 23.

---

11 E. Condon, Scientific Study of UFO's (N.Y., E P Dutton &Co, 1976) pp. 894,895.

FRED: Bine, în ce zonă eşti?

BOB: Wallingford.

FRED: Wallingford? Unde anume?

BOB: în drum spre Durham (vezi figura 10).

FRED: Ce vezi?

BOB: Un grup de oameni lucrând la calea ferată lângă New Haven Trap Rock. (un loc unde avea loc pietruirea şinelor)

FRED: Pe ce stradă?

BOB: Şoseaua 68.

FRED: 68? Bine, se întâmplă ceva neobişnuit?

BOB: Privesc, şi nimeni nu lucrează. Toţi se uită spre cer.

FRED: Ce se întâmplă acolo?

BOB: Sunt două lucruri mari. Parcă, parcă au forma unui trabuc, strălucitoare, cromatice. Foarte strălucitoare. Sunt unul lângă altul.

FRED: Cât de departe?

BOB: Greu de spus. Sunt foarte sus.

FRED: Cât e ceasul?

BOB: Trebuie să fie 11.

FRED: Unde este soarele?

BOB: Uşor în spatele meu.

FRED: Ce zi?

BOB: Sâmbătă.

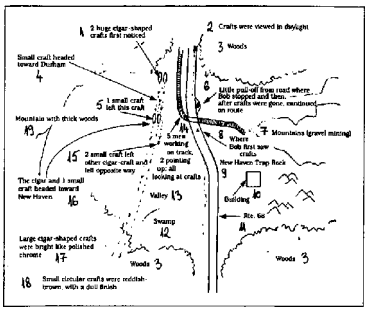
2 Crafts were viewed in daylight
3 Woods
Small craft headed toward Durham
4
5 1 small craft left this craft
Mountain with thick woods
19
6
Little pull-off from road where Bob stopped and then after crafts were gone continued on route
7 Mountains (gravel mining)
8 Where Bob first saw crafts
15
2 small craft left other cigar-craft and 2 left opposite way
5 were working on track; 2 pointing up; all looking at crafts
New Haven Trap Rock
9
Building 10
The cigar and 1 small craft headed toward New Haven
16
Valley 13
Rte. 68
11
Swamp 12
Large cigar-shaped crafts were bright like polished chrome 17
Woods 3
Woods 3
18 Small circular crafts were reddish-brown, with a dull finish

Figura 10. (14 aprilie) Harta întâlnirii lui Bob Luca din 1967. (1 – Mai întâi au fost observate 2 obiecte în formă de trabuc; 2 – Navele au fost văzute la lumina zilei; 3 – Pădure; 4 – Nava mai mică s-a îndreptat spre Durham; 5-O navă mai mică a ieşit din nava mare; 6-O mică parcare unde Bob s-a oprit, şi după ce au plecat navele, şi-a continuat drumul; 7 – Munţii; 8 – Unde a văzut prima oară navele; 9 – New Haven Trap Rock; 10-Clădire; 11-Autostrada 68; 12-Mlaştină; 13-Vale; 14-5 oameni lucrând la şosea, 2 arata în sus, toţi se uită la nave; 15-2 nave mai mici au ieşit din navele mari şi au plecat în direcţia opusă; 16-O navă mare şi una mai mică au plecat spre New Haven; 17 – Navele mari erau lucioase – cum ar fi cromul; 18 – Navele mici erau roşietice; 19 – Munte acoperit de pădure)

FRED: Data şi anul?

BOB: *pauzălungă* Ştiu ce zi e, fiindcă e o zi importantă.

FRED: Ce anume?

BOB: Nu ştiu, dar ştiu că e important.

FRED: Unde te duci?

BOB: Hammonasset Beach. E o zi minunată.

FRED: O zi frumoasă? Sunt nori pe cer? Priveşte.

BOB: Aproape perfect.

FRED: Ce lună e?

BOB: *pauzălungă* Nu pot.

FRED: Gândeşte-te bine. Cu siguranţă ai văzut ziarul de dimineaţă.

BOB: *pauză lungă* Ştiam data când am plecat.

FRED: Să presupunem că ne întoarcem la momentul când te-ai sculat din pat dimineaţa. E sâmbătă, ce dată?

BOB: Nu ştiu.

Deşi a încercat din greu, Fred nu a putut afla data. Se părea că este vorba de acelaşi tip de blocaj mental întâlnit şi la precedenta experienţă a lui Bob, cu mesajul extraterestrilor.

FRED: Ce maşină conduci?

BOB: 1960.

FRED: Ce anume?

BOB: Cadillac.

FRED: Bine, mergem pe şoseaua 68. Vreau să-mi descrii complet evenimentele acestei zile. Continuă. Prezintă-mi toată ziua începând din acest moment. Dă-mi toate detaliile şi apoi o să le discutăm. Bine? Să presupunem că începi acum. Poţi vorbi normal, confortabil.

BOB: Merg la plajă. E o zi frumoasă. E însorit. Nu sunt nori pe cer. Merg

pe şoseaua 68, spre Durham şi ajung la New Haven Trap Rock. Pe stânga, sunt nişte oameni lucrând la şina de cale ferată de la Trap Rock şi ei se uită şi arată ceva pe cer, aşa că mă uit şi eu pe fereastră şi văd că se uită la două obiecte în formă de trabuc, lungi. Sunt strălucitoare, albe, aidoma cu soarele ce se reflectă în ele. Trag maşina pe dreapta. E un loc mic în afara şoselei. Cred că am aparatul foto în compartimentul mănuşilor, dar nu e acolo, aşa că mă uit din nou pe fereastră şi văd că obiectele merg încet unul lângă celălalt. Cred că spre New Haven. Par foarte sus. Privind de la fereastră, par cam la 80 de grade deasupra orizontului, nu chiar deasupra. E ciudat, nu lasă nici-o urmă în aer, şi nu e niciun zgomot. Alunecă spre New Haven. Aşa că mi-am pornit maşina fiindcă mergeam la plajă şi *alte două obiecte au ieşit din „trabuce”. Unul din ele iese din burta celui care era mai aproape* şi se îndreaptă spre New Haven repede. *Celălalt iese din burta* celui de al doilea şi merge în partea opusă. Aşa că pornesc spre plajă. Apoi cel rotund se întoarce şi coboară *ca o frunză* şi merge *încet dintr-o parte în alta şi va ateriza*.

În acest punct, Bob a început să respire foarte greu şi să se mişte nervos în fotoliu. Fred a luat imediat măsuri pentru a-l calma.

FRËD: Relaxează-te. Detaşează-te de scena aceasta ca să nu te deranjeze. Nimic nu te poate afecta. Continuă. BOB: Pare lucios, nu are nicio fereastră. Nu face zgomot. Doar pluteşte.

FRED: Depărtează-te puţin de asta, că să nu te deranjeze

Bob se relaxează puţin. Bine, continuă. BOB: E o lumină roşie care iese. Cade pe mine. FRED: încă mai conduci?

BOB: Cred că maşina s-a oprit. Lumina asta strălucitoare iese din el.

În 1974, David Webb şi hipnotizatorul l-au întrebat pe Bob despre acest moment.

DAVID: Parcaseşi? Ce vezi?

BOB: Roşu. Nu pot să văd. Nu-mi amintesc să fi parcat.

DAVID: Mai eşti în maşină?

BOB: E o cameră…

Bob a început să descrie ceea ce am relatat deja în şedinţele recente.

Acum Bob s-a oprit dintr-odată. Fred a aşteptat cam un minut, apoi a început să-l întrebe.

FRED: Ce făcea nava cealaltă în timp ce nava mică emitea lumina?

BOB: Nu mai e. Celelalte au dispărut. FRED: Unde?

BOB: Nu ştiu. Cele două nave mari şi-au continuat drumul.

Cealaltă mai mică mergea orizontal spre New Haven şi *asta se întoarce spre mine*. *Din nou Bob începe să respire greu şi se strânge în fotoliu*. FRED: Relaxează-te. Priveşte asta ca şi cum i s-ar întâmpla altcuiva. Bine? Relaxează-te. Ştii că nu ai fost rănit, aşa că de fapt nu e nicio problemă. Vreau să revezi acestea foarte confortabil. Ai câteva momente pentru a te calma.

Bob se pare că a fost terifiat de ceea ce vedea. Fred a continuat cu încercarea de a-i uşura mintea:

FRED: Bine? Voi număra până la trei. Când ajung la trei vei face trecerea. Vei putea să-ţi ieşi din corp şi să te vezi ca şi cum ai fi la distanţă şi nu vei mai simţi nimic. Unu, doi, trei. BOB: E lumina roşie şi mi-e frică. FRED: De ce?

BOB: Fiindcă ştiu că mă vor. E ceva în lumina roşie. Văd o persoană, una mică. FRED: Poţi vedea persoana clar?

Bob începe să tremure ca o frunză:

BOB: Pot să văd persoana!

FRED: Bine, închide ochii şi relaxează-te. Continuă ce ziceai. Să presupunem că ne îndreptăm spre obiectul pe care îl vezi prin lumină BOB: Apoi, sunt în interiorul camerei. FRED: Cum adică în interiorul camerei? Cum ai ajuns acolo?

BOB: Are ceva de a face cu lumina roşie. FRED: Ia stai. Crezi că ai fost transportat cu lumina? BOB: Nu ştiu.

FRED: Bine, cu alte cuvinte nu ţi-e clar cum ai ajuns acolo.

Dar eşti acolo unde spui? BOB: Da.

În 1977, m-am întrebat cum fusese transportat din maşină pe navă. Numai prin întrebări insistente am ajuns în sfârşit să aflu. A se nota faptul că Bob nu s-a lăsat influenţat de întrebări-capcană

HIPNOTIZATOR: Cum ai ajuns pe navă? Te-au adus ei? BOB: Nu ştiu, am plutit. HIPNOTIZATOR: Ai plutit?

BOB: Şi uşa *navei* e întuneric când se deschide uşa.

Acum, Larry continuă să-i şoptească întrebările lui Fred, din când în când indicându-i ce atitudine să adopte. S-a decis încercarea obţinerii unei descrieri a interiorului navei.

FRED: Priveşte în dreapta. Ce vezi?

BOB: Podeaua. Pare ceţoasă, albicioasă. Nu ştiu. E sticlă.

FRED: Stai în picioare?

BOB: Da. Mă uit la podea.

FRED: Ce e sub picioarele tale?

BOB: Nu îmi văd picioarele. Podeaua e, de, nu ştiu.

Ceţoasă, ca o ceaţă, ceva, nu ştiu. Pereţii sunt curbaţi, iar jos nu are colţuri. FRED: De ce te uiţi în jos şi nu în faţă cum e normal? BOB: Fiindcă mi-e frică. Privesc în jos. FRED: Bine. Continuă. Descrie ce vezi. BOB: Podeaua e ca un abur sau o ceaţă. Pare solidă, pereţii sunt curbaţi. Şi parcă ar fi tablouri de comandă pe pereţii de aluminiu. Pare metal şi e ca o bancă acolo. Pare ca o bancă pentru masa de la picnic, dar numai că e făcută din sticlă sau plastic sau cam aşa ceva.

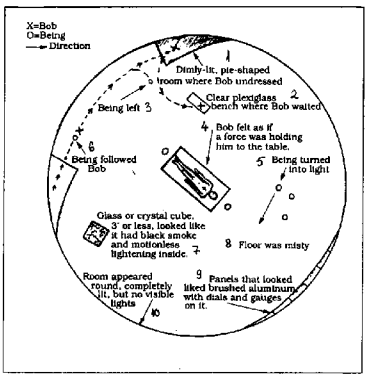
X=Bob
O=Being
Direction
Dimly-lit, pie-shaped room where Bob undressed
Clear plexiglass bench where Bob waited
Being left
Bob felt as if a force was holding him to the table.
Being followed Bob
Being turned into light
Glass or crystal cube, 3' or less, looked like it had black smoke and motionless lightening inside.
Floor was misty
Room appeared round, completely lit, but no visible lights
Panels that looked liked brushed aluminum with dials and gauges on it.

Figura 11. Interiorul navei (14 aprilie) (x Bob; Ofiinţa; -” direcţia) (1 – Lumină puţină, camera în care s-a dezbrăcat Bob; 2 – Banca de plexiglas transparent pe care a aşteptat; 3 – Fiinţe plecând; 4 – Bob simţea o forţă ţintuindu-l pe masă; 5 – Forţa se transforma în lumină; 6 – Fiinţe urmărindu-l pe Bob; 7 – Cub de cristal, 3 picioare sau mai puţin parcă au fum negru şi trăsnete nemişcate înăuntru; 8 – Podeaua era ceţoasă;

9 – Panouri de comandă păreau aluminiu lucios cu cifre şi semne pe ele;

10 – Camera părea rotundă, luminată complet, dar fără lucruri vizibile)

Şi e o masă. Parcă e o masă de operaţie (vezi figura il)

Din nou Bob tremura, dar Fred era hotărât să-l treacă prin ea cât mai uşor cu putinţă.

FRED: Nu ai de ce să te temi sau să te simţi neconfortabil.

Eşti bine, da? Dacă dai peste ceva care te supără, doar treci mai mult *aici* decât *acolo*, da? Poţi face asta singur, bine?

BOB: Bine.

FRED: Voi pune mâna pe umărul tău şi te vei calma. Bine. Continuă.

BOB: E un alb... *pauză* Camera era luminată, dar nu era lumină. E, ah, e moale, ca neonul, dar nu e nici-un bec. Pe stânga, mult pe stânga, e o cameră-clătită. A trebuit să intru să-mi dau hainele jos.

FRED: Sunt fiinţe acolo? Eşti singur?

BOB: E cineva în spate.

FRED: îţi vorbeşte?

BOB: Nu, până nu mi-a spus să-mi scot hainele.

LARRY: Capul îţi este sus sau jos?

BOB: Mă uit la cămăruţa aceea.

FRED: E în faţă?

BOB: în faţă, pe stânga.

FRED: Priveşte sus. E ceva acolo?

BOB: Tavanul e curbat.

LARRY: Poţi să-l atingi?

BOB: Nu de unde sunt eu. Dacă merg spre stânga, tavanul vine jos.

FRED: Deci eşti într-o cameră cilindrică, şi dacă te deplasezi spre lateral e pătrată.

BOB: Da, e o cameră rotundă cu o cameră mai mică în stângă

FRED: Ţi s-a spus să-ţi dai jos hainele? BOB: Da.

FRED: Cum s-au exprimat?

BOB: Era ca o voce înăuntru, înăuntrul meu. Şi vocea îmi spune să nu mă tem, fiindcă îmi era frică. Nu-mi place să fiu aici, dar fac ce-mi spun ei.

FRED: Bine.

BOB: Şi merg în cameră. E întuneric şi-mi scot hainele.

FRED: Poţi să-mi desenezi ceea ce vezi? Vreau să te uiţi bine în jur. Întoarce-ţi capul. Priveşte sus, şi jos şi împrejur. Vreau să te uiţi peste tot. BOB: Sunt o mulţime de lucruri: FRED: Voi număra de la unu la trei. Vei deschide ochii, fără a-ţi fi afectată transa şi vei putea desena ceea ce vezi. 1, 2, 3 deschide ochii, fără să-ţi afecteze transa.

Bob a luat creionul din mâna lui Fred şi a început să deseneze unele schiţe şi ceea ce a văzut la bordul navei extraterestre (vezi figura 12).

FRED: *privind la desenul lui Bob* Ce-i asta? BOB: Seamănă cu o freză de dentist. E legată de tavan şi cu ceva negru în vârful ei. Nu prea pot s-o desenez. Braţul îi iese afară. FRED: Bine, unde eşti?

BOB: Sunt în faţa cămăruţei. Ea era aici *Bob arată pe desen* şi stau şi privesc. Panourile de bord par a fi din aluminiu sau alt metal şi sunt nişte cifre pe ele. Cifre sau semne, nu ştiu ce sunt. FRED: Asta este în stânga panoului? BOB: Nu, cifrele şi instrumentele de măsură sunt *pe* panou.

LARRY: Cu ce altceva cunoscut poţi să asociezi? Cu ce seamănă?

B OB: La maşinile de curse, instrumentele-toate indicaţiile – sunt prinse pe un panou metalic. Cam aşa arată, şi într-o parte e una neagră, în spatele băncii, pot s-o văd de unde stau. Seamănă cu un cub de sticlă şi ceea ce mă fascinează e că este umplut cu fum, seamănă cu fumul. Şi parcă sunt fulgere înăuntru, sau ceva auriu.

Parcă are raze de aur trosnind în toate părţile, aur strălucitor, strălucitor.

LARRY: Cât de mare este cutia?

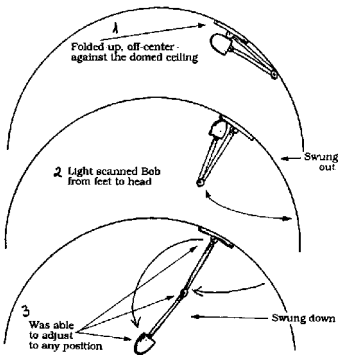
1
Folded up, off-center against the domed ceiling
2 Light scanned Bob from feet to head
Swung out
3
Was able to adjust to any position
Swung down

Figura 12 (14 aprilie) Poziţia luminii pe tavanul navei. Pentni detaliu vezi fig. 14 (1 – Stinsă, în centru, invers faţă de tavan; în jos; 2 – Lumina l-a scanat pe Bob din cap până în picioare; 3 – Putea să se ajusteze în orice poziţie; în sus)

BOB: E un cub, cam de un yard pătrat. Nu, e mai mic, sub trei picioare şi are trompele acelea fixate înăuntru. Negru cu raze de aur prin el (vezi figura 13). FRED: Ai zis ca trăsnetele. E ceva care reapare? BOB: Nu, e ca un fulger îngheţat chiar în cutie. FRED: Bine, e aici altceva pe care să-l desenezi pentru mine?

BOB: Nu, pot desena tot ce e acolo!

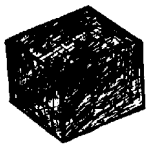

Figura 13. Cub de cristal sau de sticlă în care era fum negru şi trăsnete „îngheţate”

FRED: Ai idee de dimensiunile navei? Cât de înaltă e? BOB: Centrul este cam la 8 picioare. FRED: Bine, centml este cam la 8 picioare, din vârf până la podea. Dar de aici până aici? Adică, de la ora 3 la ora 9 cât este? diametrul obiectului, n a. BOB: Circa 15-18 picioare, cred.

Din când în când, Bob era pus să repete anumite segmente ale experienţei sale pentru a i se verifica consistenţa. Uneori Fred arunca întrebări-capcană, pentru a se asigura că într-adevăr Bob istorisea un eveniment din trecut.

FRED: Betty s-a speriat?

BOB: *nedumerit* Betty?

FRED: Ce temperatură e înăuntru?

BOB: E frig fiindcă mi-e frică!

LARRY: E altă temperatură decât atunci când erai în maşină?

BOB: Afară e cald.

LARRY: Şi când ai intrat în obiect, cum s-a întâmplat?

BOB: Nu ştiu. Dintr-odată am fost înăuntru.

FRED: Să continuăm.

BOB: Aşa că m-am aşezat pe bancă, şi nu mai aveam nimic pe mine.

LARRY: Cine ţi-a scos hainele?

BOB: Eu.

LARRY: De ce ţi-ai scos hainele?

BOB: Fiindcă mi s-a spus.

LARRY: Cine ţi-a spus?

BOB: Persoana cea mică, ce era în spatele meu când am intrat.

LARRY: Bine, stai pe bancă, unde e acea persoană?

BOB: Nu ştiu. Trebuie să aştept.

LARRY: Cu alte cuvinte, ai fost instruit să mergi în camera aceasta?

BOB: Mi-am scos hainele şi am ieşit. Persoana aceea dispăruse. Trebuia să stau pe bancă şi să aştept. Nu îmi place!

FRED: Continuă.

BOB: Apoi vine cineva din partea cealaltă.

FRED: Din stânga sau din dreapta ta, Bob?

BOB: Din dreapta, partea opusă cămăruţei şi *sunt mai mulţi oameni mici*!

FRED: Câţi sunt, Bob?

BOB: Sunt cinci cu toţi şi seamănă între ei.

FRED: Toate costumele sunt la fel?

BOB: Da. Parcă au o culoare gri lăptos.

FRED: Sunt *exact* la fel?

BOB: Ca un grup de gemeni.

FRED: Ca gemeni, adică la fel?

BOB: Ca nişte côpii făcute după aceeaşi matriţă.
În timpul şedinţei din 1977 Bob a fost rugat să îi descrie.

DAVID: Bine, Bob. Descrie cât poţi mai bine oamenii care sunt în cameră.

BOB: A… sunt mult mai scunzi decât mine. Ah-h ce iese în evidenţă sunt

ochii mari, haine roşii strânse pe corp… parcă e un material metalic, reflectorizant.

DAVID: Cum comunici cu ei?

BOB: Ştiam ce voiau să fac.

DAVID: Ce voiau să faci?

BOB: Nu voiau să-mi fie frică.

DAVID: îşi mişcau buzele?

BOB: Nu.

DAVID: Aveau buze?

BOB: Doar o mică deschizătură pentru gură. Ah, fără nas, fără urechi.

DAVID: Poţi să le descrii mâinile?

BOB: E… *pauză* Braţele sunt subţiri, dar nu-mi aduc aminte

DAVID: Bine, dar picioarele?

BOB: N-am văzut niciodată picioarele.

DAVID: Mişcau picioarele ca tine, când mergeau?

BOB: Se mişcau mai mult alunecând, decât mergând. Ca, ah! Ca pe patul cu rotile, cam aşa ceva, ca un fel de alunecare.

DAVID: Ţi-aminteşti alte detalii despre corpul lor?

BOB: Îngust. Sunt subţiri.

DAVID: Ce culoare avea pielea lor?

BOB: Cenuşie, gri-albastru.

DAVID: Dar ochii?

BOB: Mari şi ovali.

DAVID: Ai văzut vreo pupilă, vreo zonă neagră în ochi?

BOB: Era ca o parte albă şi una întunecată.

DAVID: Capul, cum era forma şi mărimea lui, în comparaţie cu restul?

BOB: Părea prea mare pentru corpul lor. Era îngust la bărbie şi lat la frunte.

DAVID: Aveau gât?

BOB: Nu, nu aveau gât. Părea că au capul fixat direct de corp.

DAVID: Altceva despre ei îţi mai aminteşti?

BOB: *Simţeam* că nu sunt răuvoitori.

DAVID: îţi aminteşti vreun sunet în încăpere?

BOB: Ah, zgomot nu, dar am simţit *ozon* sau altceva ca după o descărcare electrică. În munca mea am trecut de multe ori prin asta.

DAVID: Puteai să-ţi dai seama de unde venea mirosul?

BOB: Nu, e doar în interiorul camerei. Ca după o furtună cu trăsnete. Ca după un arc electric de înalt voltaj. Era un miros asemănător. Dar nu era nicio

lumină. Parcă puţin luminau cumva. Şi pe pereţi erau panouri de comandă cu cabluri şi instrumente de măsură. Erau de culoarea aluminiului.

Acum, trei ani după, Bob îşi reaminteşte „M-au pus pe masa aceea. Nu-mi place, fiindcă nu mă pot mişca”.

În acest punct a devenit lipit de scaunul hipnotizatorului de parcă îl ţinea o forţă nevăzută! Camera devenise foarte tensionată. În ciuda acestui fenomen alarmant, Fred încă putea să-şi exercite controlul.

LARRY: De ce nu puteai să te mişti? BOB: Nu ştiu, dar *nu-mi place*.

Bob începu să se zbată împotriva acestor lanţuri invizibile care-l ţintuiau în fotoliu. Era în mod clar înspăimântat.

FRED: Bine, calmează-te, calmează-te. Eşti în regulă.

BOB: Ajunge! Vreau să ies de aici. *Nu-mi place*!

FRED: Vrei să te trezesc?

BOB: Nu, le spun *lor* că nu-mi place.

Bob încearcă din nou, cu disperare să se ridice de pe scaunul hipnotizatorului.

BOB: N-or să-mi facă rău. Totuşi nu-mi place să fiu ţinut lipit aici.

FRED: Te-au legat printr-un mecanism anume sau doar mental?

BOB: Nu e nimic aici! Pentru prima dată în şedinţele de hipnoză vocea lui Bob arăta mânie Sunt lipit de masă.

FRED: îţi controlează mintea forţându-te să stai lipit de masă?

BOB: Nu ştiu dacă e masa sau mintea mea. Ştiu doar că *nu-mi place*.

Din nou, în ciuda evidentei întrebări-capcană, Bob nu a muşcat momeala. A continuat să retrăiască episodul, în mod spontan exact aşa cum îl trăise. Unii critici pot afirma că cineva, chiar dacă nu a avut nici-o experienţă

OZN, poate s-o povestească sub hipnoză. Dar, a *spune* o poveste sub hipnoză şi a retrăi un episod traumatic e complet diferit. Dacă nu le-o cere cineva, pot inventa un caz excepţional de răpire OZN, dar nu ar putea să retrăiască o astfel de poveste reacţionând la emoţii sau la alte efecte fizice. Un hipnotizator cu experienţă ar recunoaşte povestea mea foarte uşor în timpul interogatoriului. Un profesionist poate de asemenea să-şi de aseama imediat dacă sunt sau nu în transă hipnotică.

BOB: îmi spun că nu trebuie să mă tem. Dar nici nu mă lasă în pace. FRED: Te-au atins? BOB: Nu, dar cred că vor face ceva. FRED: Bine, continuă.

BOB: Unul dintre ei se duce în spate şi-mi râcâie unghiile de la picioare. FRED: Cu ce?

BOB: Parcă e un creion nichelat sau o unealtă de dentist.

Râcâie exteriorul unghiilor. LARRY: Ca şi cum ţi-ai curăţa unghiile de la mână sau de la picior?

BOB: Da, dar de ce o face? Unul din ei îmi mişcă uşor capul. E în spate. Nu-mi place. FRED: Te doare sau doar te enervează? BOB: Pur şi simplu nu-mi place. Acum îmi mişcă piciorul, genunchiul. Îmi flexează piciorul înainte şi înapoi. De ce? FRED: Apasă tare? BOB: Nu, îl mişcă în cerc, în sus şi în jos. FRED: Bob, îţi spune cineva ceva?

BOB: Nu.

FRED: Te întreabă cineva ceva?

BOB: Vreau doar să ies de aici.

FRED: Şi ce-ţi răspund?

BOB: Că n-o să-mi facă nimic rău. *Bob e încurcat* Ce-i asta? Vine ceva jos, un braţ. E o lumină înăuntru, ca un tub fluorescent sau cam aşa ceva. Merge de la picioare spre capul meu.

LARRY: înainte şi înapoi?

BOB: Da. Are un braţ.

LARRY: Ce culoare are lumina?

BOB: Alb-rozaliu. Mai mult alb decât roz (vezi figura 14).

FRED: Ca cea de la dentist?

BOB: Nu, are roz în ea. *Din nou devine alarmat Teroarea e reflectată în vocea lui* Unul din oamenii aceia este la picioarele mele, unul este la cap, mai sunt trei şi sunt chiar în spate.

FRED: Bine calmează-te.

BOB: Vorbesc între ei.

FRED: Poţi auzi ce-şi spun?

BOB: E nearticulat. Limbaj ciudat. Îi aud, dar nu ştiu ce spun.

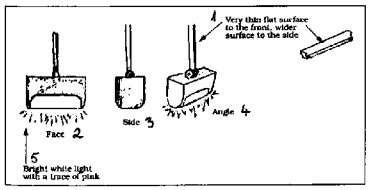
4 Very thin flat surface to the front, wider surface to the side
Face 2
Side 3
Angle 4
5
Bright white light with a trace of pink

Figura 14. (14 aprilie) Partea finală a luminii arătată în fig 12 (1 – Foarte subţire văzută din faţă, mai largă din profil; 2 – Faţă; 3 – Profil; 4 – Unghii; 5 – Lumină albă strălucitoare cu urme de roz)

FRED: Bine. Par a fi de acord unul cu celălalt? Simţi ţipete, urlete sau ceva de genul acesta? BOB: Nu, doar discută. FRED: Volumul e scăzut?

BOB: E monoton. *Devenind foarte agitat* Vreau să plec de aici!

FRED: Calmează-te. Continuă.

Deodată deveni uimit nevenindu-i să creadă ceea ce vedea.

BOB: Cel mai depărtat, în dreapta, 5-a schimbat! A devenit lumină! Doar o formă de lumină!

Bob era atât de emoţionat, încât i-a speriat pe cei prezenţi, cu excepţia lui Fred Max, a cărui voce rămăsese blândă şi încurajatoare.

FRED: Fii calm, te rog.

BOB: întrerupând, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit Pluteşte înapoi pe lângă ceilalţi.

Pentru oarecare motive această transformare bizară a creaturii îl emoţionase pe Bob mai mult decât orice altceva în această şedinţă de hipnoză. Fred credea că nu ar fi foarte înţelept să continuăm.

L-a adus pe Bob în prezent, dându-i o sugestie posthipnotică să-şi reamintească locul unde a observat obiectele.

FRED: Calmează-te. Ascultă-mă. Săptămâna viitoare când te voi duce înapoi, vei merge uşor şi confortabil în acest punct.

Întâi Betty, apoi Larry l-au condus pe Bob spre locul unde avusese loc incidentul. Când au ajuns în zona unde văzuse obiectele a avut nişte dureri de cap foarte serioase care au durat cam o săptămână. Betty nu a dorit nici ea să fie hipnotizată pe 14 aprilie, şi a dorit să se odihnească pentru o săptămână, aşa că şedinţa a fost programată pentru 21 aprilie. Betty nu se simţea din nou în formă. Şedinţa de pe 15 martie produsese o experienţă stranie. Când a sosit şi ziua de 21 aprilie, totuşi curiozitatea ei a depăşit teama şi a fost de acord să fie hipnotizată.

Pe de altă parte, Bob a refuzat să mai facă şi alte şedinţe de hipnoză. Durerile sale de cap continuau, şi o moarte în familie a influenţat sentimentele sale. Eram cu toţii alături de el, dar de asemenea eram şi foarte dezamăgiţi. Erau multe întrebări rămase încă fără răspuns. Poate că entităţile din spatele fenomenului OZN nu doreau să continuăm. Durerile de cap puteau foarte bine să fie produse de o puternică sugestie posthipnotică indusă de extraterestri.

Se poate completa experienţa lui Bob cu transcrierea şedinţei hipnotice

de pe 3 decembrie 1977, făcută în timpul primei noastre anchete.

Şedinţa din 1977 acoperea întoarcerea lui Bob la maşina sa şi continuarea călătoriei sale întrerupte, către plajă.

HIPNOT.: Când ai terminat în navă, cum te-ai întors la maşină? BOB: M-a pus cineva. HIPNOT.: Te-a pus unde?

BOB: Unul din oameni… a plutit şi apoi eram acolo.

Singura amintire a lui Bob legată de vederea navelor pe cer era cea în care el le văzuse coborând printre copaci. Se pare că nu îşi aminteşte să le fi văzut plecând. Poate că ele au părăsit zona după ce el a plecat. Următoarea întrebare a lui David Webb legată de eveniment, după ce a fost întors în maşină a încercat să determine data exactă şi momentul incidentului.

DAVID: Bine, apoi ce ai făcut?

BOB: Am mers până în centrul Durhamului unde am luat-o la dreapta spre Hammonasset State Park, unde era rulota şi am intrat în parc. Aveam rulota, pentru weekend. DAVID: Te-ai uitat cumva la ceas vreodată?

BOB: Ah, nu, nu până la cină. Când am ajuns în rulotă pentru prânz era ora două. Când plecasem la plajă era către zece şi unsprezece dimineaţa! DAVID: Cât ar fi durat în mod normal drumul până la plajă? BOB: Cam 30-40 de minute.

Unul, dintre cele mai încurcate aspecte ale problemei era incapacitatea lui Bob de a determina data exactă. Referitor la acest detaliu, hipnotizatorii au întâlnit un puternic blocaj mental. Totul putea fi dedus cu aproximaţie, în timpul şedinţei de dezbatere, Bob a fost întrebat din nou despre dată.

HIPNOT.: Când ţi s-a întâmplat asta? BOB: Iunie 1967. HIPNOT.: Şi cu Betty a fost tot în 1967. DAVID: Cât de sigur eşti de 1967? BOB: Aveam o staţie de benzină atunci. Sunt absolut sigur. O închiriasem pentru un an. Închirierea se încheia în martie 1968, aşa că trebuie să se fi întâmplat în 1967 fiindcă am avut staţia între 67 şi 68.

Aceasta completa relatarea lui Bob despre răpirea de la Trap Rock. Să

sperăm că, într-o zi, va consimţi din nou să facă alte şedinţe de hipnoză regresivă. Cred că mai sunt multe alte informaţii care aşteaptă să fie extrase din subconştientul lui Bob.

Din fericire, Bob nu a avut nicio obiecţie ca Betty să-şi continue şedinţele de hipnoză cu Fred Max, şi uneori a participat şi el.

O FIINŢĂ ÎN PĂDURE

Ascultând benzile şedinţelor de pe 28 martie şi 1 aprilie, ne-am întrebat ce altceva i-au mai zis extraterestrii lui Betty prin acel mecanism zumzăitor. Dar ceea ce urma era foarte intrigant.

De ce contactul cu sfera cea mică a făcut-o pe Betty să iubească natura? Am căutat prin dosarele anchetei iniţiale şi am scos autobiografia pe care o făcuse Betty la cererea mea, în 1977. În Westminster când eram mică mă bucuram la maximum de natură. În clipa în care soseam de la şcoală, mă schimbam, îmi luam câinele, Pal, şi mă îndreptam spre pârâu sau spre eleşteu, spre câmp sau pădure, singură. Culegeam flori de câmp, prindeam şerpi, mormoloci, ţipari, păstrăvi. Culegeam zmeură, mure, alune, soc.

Îmi scufundam picioarele pe marginea eleşteului sau mergeam prin noroiul gros al pârâului. Fiecare anotimp îmi părea atât de divin. Mă simţeam ca o parte din el. Chiar şi acum când scriu astea îmi amintesc totul: bucuria de a sta pe marginea pârâiaşului rece, repede, cu florile acoperite de rouă. Mi-amintesc că mergeam prin tunelul de sub şosea cu un sac cu un inel metalic la gură, agitând un băţ şi prietenul meu Eddie stătea în celălalt capăt al tunelului. Prindeam mulţi şerpi aşa… Mă căţăram prin copacii din jur, culegeam flori sălbatice. Mergeam adânc în pădure şi stăteam acolo până târziu. Nu-mi era niciodată frică. Era atât de paşnic.

Cine era *întâiul*? Unde urmau să o ducă şi când? Eram nerăbdător să aflu. Într-adevăr, ceea ce avea să se întâmple într-una din aceste plimbări copilăreşti prin pădure era departe de a fi fost paşnic! Am aflat asta în timpul şedinţei de pe 7 aprilie, când Fred a sondat mintea lui Betty!

FRED: Deci, să mergem mai departe la următoarea ta întâlnire cu un OZN. Voi număra de la unu la cinci. Când voi ajunge la cinci vei fi la următoarea apariţie OZN. 1,2,3,4,5. BETTY: Aooooh! FRED: Ce se întâmplă? BETTY: Nu ştiu ce e asta! FRED: Ce este? Ce?

Faţa ei s-a brăzdat de teamă. A început să respire greu. Orice ar fi văzut, şocul iniţial trecuse.

FRED: Unde eşti? BETTY: în Westminster. FRED: Câţi ani ai? BETTY: 12. FRED: Eşti singură?

BETTY: Nu, e un omuleţ ciudat care iese din acea *vizuină*

(vezi figura 15). FRED: Stai o clipă. Voi număra până la trei şi vei merge cinci minute înapoi. Vei începe de acolo. 1, 2, 3. Bine, unde eşti? BETTY: Mă duc în pădure. L-am lăsat pe Eddie şi pe fete acolo în curte şi merg să verific o capcană pe care am pierdut-o.

Cum Betty călătorea mental prin pădure, ea descria ceea ce vedea.

BETTY: Urc dealul şi trec pe lângă coteţul găinilor. Merg la vizuina aceea în care pusesem capcana şi care

Figura 15. (2 aprilie) în pădurea Westminster, Massachusetts, pe şoseaua Sauth Ashbusuham (Cazul fiinţei ieşind din vizuină)

dispăruse lângă dafinul sălbatic. Urc dealul şi mă uit la plante şi la ce mai e pe acolo şi ajung. Mă apropii de vizuină unde am pierdut capcana. Mă aplec, şi – oooh! Deodată Betty s-a retras în scaunul hipnotizatorului. Evident, avusese o spaimă teribilă.

PRED: Bine, calmează-te. Retrage-te pentru un moment şi vezi ceea ce ţi se întâmplă. Vei putea să descrii asta foarte confortabil şi foarte uşor.

BETTY: Stau în faţa vizuinii şi deodată e *ceva ciudat care iese* şi apare între dafinul acela sălbatic şi vizuină.

Mi-am tras pietricelele din buzunar. Credeam că-i vreun animal. Am

început să dau cu pietre în el şi ele loveau ceva, se opreau în aer şi cădeau. Şi e un omuleţ acolo, un lucru ciudat! (vezi figura 16)

FRED: Descrie-mi omuleţul şi spune-mi ce se întâmplă.

BETTY: Iese şi stă acolo. Arată ciudat şi are ochii mari şi un costum ciudat, caraghios. Apasă pe un buton şi împuşcă ceva, ca o bilă mică de lumină şi vine, ea vine spre mine şi mă loveşte în cap din nou, ca mai înainte. E acelaşi lucru.

FRED: Arată-mi unde. Pune degetul arătător de la mâna dreaptă.
Betty arată cu degetul chiar între ochi.

FRED: Acelaşi ca înainte.

BETTY: Da.

FRED: Bine, rămâi acolo, calmează-te. Descrie-mi unele

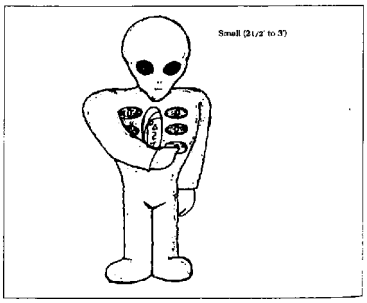

Figura 16. (9 aprilie) Fiinţe din pădure (înălţime 2 1/2 spre 3 picioare) lucruri. Ce e cutia aceea pe care o descriai? BETTY: Ce cutie?

FRED: Bine, ai spus că fiinţa aceea avea o cutie? BETTY: Nu.

FRED: îţi voi da un creion şi o hârtie. Desenează-mi fiinţa şi butoanele, şi descrie ce vezi.

După alte instrucţiuni, Betty a luat creionul şi hârtia şi a desenat creatura ciudat îmbrăcată. Ea l-a desenat arătând butonul de jos (vezi figura 16).

LARRY: De unde vine bila de lumină? BETTY: De aici.

În desenul făcut de ea, Betty a punctat o gaură în centrul unui oval alungit aflat între cele două rânduri de butoane.

LARRY: Descrie-l pentru mine. Ce culoare are?

BETTY: E alb şi albastru. Pare albastru, dar e alb. Pare albastru dar e alb – alb strălucitor.

FRED: Ai spus el. Eşti sigură de sex?

BETTY: Da e bărbat, da.

FRED: De unde şti?

BETTY: Nu seamănă cu o doamnă.

FRED: Faţă de tine e înalt?

BETTY: îmi vine până la mijloc.

FRED: Are urechi vizibile, păr pe faţă?

BETTY: Nu.

FRED: Ce culoare are faţa?

BETTY: Gri.

FRED: Cum anume?

BETTY: Ah, lucioasă.

FRED: Clipeşte?

BETTY: Nu (vezi figura 17).

FRED: Are ceva în centru, ca o pupilă? Ce culoare au ochii?

BETTY: Maroniu închis.

FRED: Să trecem la braţe. Are mâini?

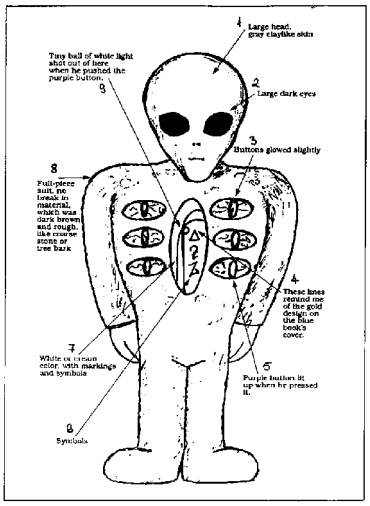
1 Large head, gray clay-like skin
2 Large dark eyes
3 Buttons glowed slightly
4 These lines remind me of the gold design on the blue book's cover.
5 Purple button lit up when he pressed it.
6 Symbols
7 White or cream color with markings and symbols
8 Full-piece suit, no break in material, which was dark brown and rough, like coarse stone or tree bark
9 Tiny ball of white light shot out of here when he pushed the purple button.

Figura 17. (9 aprilie) (1 – Cap mare, piele de culoare gri; 2 – Ochi mari, întunecaţi; 3 – Butoanele străluceau uşor; 4 – Aceste desene mi-au amintit de cele de pe coperta Cărţii Albastre; 5 – Butonul purpuriu s-a luminat când a apăsat pe el; 6 – Simboluri; 7 – Culoarea albă sau crem, cu semne şi simboluri; 8 – Costume dintr-o singură bucată, nicio cusătură, material de culoare maronie, ca o piatră sau ca scoarţa copacilor; 9 – De aici a ieşit bila mică de lumină când a apăsat butonul purpuriu)

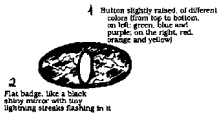
1 Button slightly raised, of different colors from top to bottom, on left: green, blue and purple; on the right, red, orange and yellow)
2 Flat badge, like a black shiny mirror with tiny lightning streaks flashing in it

Figura 18. (9 aprilie) Detaliu al butonului (1 – butonul era ieşit puţin în afară, de diferite culori de sus în jos, stânga verde, albastru-purpuriu, dreapta roşu portocaliu, galben; 2 – insignă subţire, ca o oglindă neagră lucitoare cu mici fulgere strălucitoare)

BETTY: Da, sunt mâini. Am văzut un deget apăsând aia.

Într-o şedinţă ulterioară am stabilit că fiinţa purta o uniformă completă. Fred a întrebat-o de butoanele de pe costum.

FRED: închide ochii şi relaxează-te. Figura desenată de tine are 6 cercuri pe piept. Cum arată?

BETTY: Sunt plate, negre, negru strălucitor (vezi figura 18).

Ca sticla şi sunt ca nişte fulgere ieşind din el, mişcându-se tot timpul. Şi sunt butoane de multe culori. Ca un curcubeu. E unul roşu, portocaliu şi galben şi verde, albastru şi roşu aprins! Pe acesta l-a atins.

LARRY: E încă în vizuină?

BETTY: Stă în faţa ei, şi apasă pe buton.

LARRY: Betty, vreau să te uiţi la el. Priveşte butoanele, au aceeaşi culoare?

BETTY: Nu, sunt roşu, portocaliu, galben, într-o parte, verde, albastru şi roşu aprins în cealaltă. Sunt culori strălucitoare. Când l-a apăsat pe cel roşu aprins, s-a aprins mai tare şi a trimis bila aceea luminoasă ca o pietricică.

LARRY: Când a ţâşnit biluţa, cum a făcut?

BETTY: A venit drept la mine în frunte.

LARRY: Ai simţit-o?

BETTY: Da, e rece.

LARRY: Ţi-aminteşti de când ai fost lovită de o pietricică în copilărie?

BETTY: Da.

LARRY: Ai spune că e aceeaşi senzaţie?

BETTY: Da. Aceeaşi.

LARRY: Bine, Betty, după ce te-a lovit ce se întâmplă?

BETTY: Lumina m-a lovit în frunte şi m-am simţit adormită şi am căzut încet pe spate.

LARRY: Spuné-mi tot ce se întâmplă în jurul tău.

BETTY: Mă lungesc pe iarbă şi mi-e somn şi omuleţul e lângă mine, mă priveşte. Se uită la mine şi aud voci în cap.

LARRY: Ce auzi?

BETTY: E aceeaşi voce. Spune că a venit şi să fiu liniştită. Şi din nou senzaţia aceea ciudată în cap şi ei vorbesc din nou. Dar de data asta e şi o altă voce pe care o aud. Omuleţul îmi vorbeşte dar nu-i văd gura mişcându-se şi vorbeşte cu vocea aceea, care e din mingea aceea micuţă de lumină, ca o pietricică.

FRED: Auzi două voci distincte acum?

BETTY: Aha. Dar sunt mai multe voci într-una decât în cealaltă.

Întrebările următoare au indicat că o voce era de fapt un cor sau o mulţime de voci vorbind împreună – identic cu ce auzise ea la 7 ani.

FRED: Ce vorbesc?

BETTY: Despre mine.

FRED: Continuă.

BETTY: Mă cercetează şi spun că încă un an.

FRED: încă un an? Ce vrea să însemne asta?

BETTY: Nu ştiu.

FRED: Au spus cumva că încă nu te-ai maturizat complet?

BETTY: Au spus doar că „ea mai are încă un an”.

FRED: Bine, i-ai întrebat ceva?

BETTY: L-am întrebat: „Cum ai ieşit aşa din vizuină?” şi el a zis „De ce ai pus acolo o capcană pentru animale?” Şi i-am zis „Nu ştiu”. Şi ei au zis „vei învăţa despre tatâiuL”

FRED: I-ai întrebat ce este întâiul?

BETTY: Da.

FRED: Şi ce ţi-au spus?

BETTY: Au zis că pregătesc ceva pentru mine, care va ajuta omenirea.

LARRY: Betty, vreau să te uiţi din nou la uniformă. Are ceva scris pe ea? BETTY: Da. LARRY: Ce?

BETTY: E în centru de unde a ieşit lumina. LARRY: Poţi să desenezi? BETTY: Voi încerca.

Toţi ochii erau aţintiţi spre bucăţica de hârtie pe care Betty desenase un oval cu un buton. Pe ea a scris nişte semne, ca hieroglife (vezi figura 17).

Până în acest punct, gândirea mea mai degrabă logică şi obiectivă fusese cu greu pusă la încercare. Experienţa retrăită de Betty cu fiinţa din pădure pare mai degrabă o versiune ultramodernă a fraţilor Grimm. Trebuie să mărturisesc că atunci când am ascultat prima dată înregistrarea acestei şedinţe, am fost pe cale de a-mi pierde interesul pentru Ceazul Andreasson.

Dar nu era niciun dubiu pentru nimeni că Betty într-adevăr retrăia o experienţă de *un anume* fel. Fred a sondat şi testat consistenţa acestui episod, punând-o să retrăiască iar şi iar, în întregime sau în părţi. De fiecare dată ea a retrăit intens aceeaşi întâmplare.

De bine, de rău, am decis să duc la sfârşit faza a doua a anchetei Cazului Andreasson. Mă simţeam dator să continui. Oricum, m-am gândit eu, acest segment era totuşi parte integrantă a Afacerii Andreasson, indiferent de adevărul ei. Nu prea era onest să las cazul numai pentru că intelectul meu era ofensat de

Kim a privit obiectul mai mult de un minut înainte ca acesta să se depărteze peste acoperişul casei vecinului.

Când Kim s-a întors acasă, s-a dus direct la mama ei şi trăgând-o de rochie îi tot repeta „Mami, mami, am văzut ceva!”

Doamna Baker nu a dat prea mare atenţie celor spuse de ea.

Mai târziu şi-a amintit că fetiţa, Kim cum îi spuneau cu toţii, s-a ţinut neobişnuit de aproape de ea în acea zi, ca şi cum ar fi dorit siguranţa prezenţei ei.

Două zile mai târziu, luni, 2 aprilie, d-na Baker şi-a reamintit de spusele fiicei sale. Când a întrebat-o „Ce ai văzut”, Kim i-a răspuns „Un balon mare”.

— Cât de mare era?

— Cât maşina lui tata. Dar mai înalt.

— Ce culoarea avea? a întrebat-o doamna Baker.

— Strălucitoare. Ca asta, a spus Kimberly arătând spre aparatul de prăjit pâine.

Alte întrebări au relevat că obiectul avea „un fel de uşă şi o fereastră.” Mai târziu s-a determinat că fereastra era rectangulară şi avea cam 8 inch-i lăţime. Trei lucruri distincte erau pe obiect. La fiecare capăt al navei era câte o lumină puternică, roşie care părea că *emană* din corpul vehiculului. Un flash de lumină verde staţiona deasupra navei. Această lumină provenea se pare dintr-o sursă uşor ridicată faţă de corpul navei. După ce a răspuns întrebărilor mamei sale, Kim a început să facă unele desene naive ale „balonului”.

Doamna Baker era neliniştită de relatarea lui Kim despre ciudata întâlnire. Pentru a fi sigură, ea a apelat la o cunoştinţă de familie, dl Allie King. Acesta, reprezentantul Gannet Publishing Company, Editura Gannet, a început să facă vizite săptămânale pentru a realiza unele reportaje pentru *Morning Sentinel*. Miercuri 27 aprilie, el a vizitat familia Baker şi a revăzut relatarea lui Kim, la prima mână. În acea după-amiază el a încercat în mod repetat să zdruncine relatarea lui Kim, prin detalii în mod deliberat confuze. Invariabil, Kim îl corecta, astfel încât nici-o inconsistentă nu a putut fi

detectată. În acest timp, totuşi, un alt aspect al experienţei ei a ieşit la lumină

Acest aspect implica menţionarea de către Kim a unui om în sobrietatea lui. De asemenea, destul de tulburător această faţetă a Cazului Andreasson mi-a adus în minte unele similitudini ciudate ale unui alt caz cu un alt copil şi cu un alt OZN.

Pe 6 mai, 1966v ziarul *The Morning Sentinel* din Waterville, Maine, purta ştirea unei alte observaţii OZN care fusese făcută pe 25 aprilie.

O FETIŢĂ DIN BINGHAM SPUNE CĂ A VĂZUT UN OZN – Bingham – Are doar şase ani, dar spune că a văzut un OZN în după-amiaza zilei de 23 aprilie şi nimeni nu a putut să-i „zdruncine" povestirea. Desigur Kimberly Baker nu o numeşte OZN sau farfurie zburătoare. Pentru ea el era ca o minge mare sau un „balon"…

Reportajul afuma că în zona în care Kimberly văzuse aterizarea obiectului „putea într-adevăr să fi aterizat acolo ceva deoarece iarba şi verdeaţa fuseseră culcate la pământ".

Apariţia fusese investigată de anchetatorul de teren al compartimentului MUFON, Richard Bonefaut, şi multe din cele ce urmează sunt luate direct din excelentul său raport. Richard se născuse în 1944 în Lewiston, Maine. A făcut trei ani de serviciu militar, după care şi-a luat licenţa la Universitatea Maine. A obţinut masteratul în antropologie la Universitatea de Stat din New York. De atunci a studiat la Albany Medical College (Colegiul Medical din Albany) şi mai recent la New York State Departament of Health – Departamentul de Stat al Sănătăţii din New York. A publicat o serie de articole din acest domeniu. Am menţionat această carte de vizită pentru a sublinia că anchetatorul profesionist care a condus cu mare atenţie investigaţia a fost realmente impresionat de martoră şi de povestirea ei. După cum spune Bonefaut, Kimberly Baker şi cei doi verişori ai ei se duceau să culeagă ramuri de salcie de pe un câmp din apropierea casei verişorilor ei. Au descoperit însă că acestea erau prea elastice pentru a fi rupte cu mâna, aşa că Vendy şi Bruce (cei doi verişori) s-au dus acasă pentru a lua o pereche de foarfeci. Pe când îi aştepta să se întoarcă, Kimberly a observat un obiect mare, strălucitor, coborând spre ea din direcţia Kennebec Mill. Uimită şi înspăimântată ea a îngheţat când obiectul a aterizat în tăcere la câţiva yarzi de locul unde stătea. În tăcere, obiectul care a aterizat. În timp ce verificau experienţa silnică" a lui Betty o parte din descrierea ei mi-a venit în minte.

D-NA BAKER: Puteai să vezi ce altceva mai purta? KIM: Când s-a ridicat, am văzut că avea o *mulţime de butoane negre pe piept*

Raportul lui Richard continuă să verifice încrederea care se poate avea în martoră, posibilitatea ca ea să fi văzut un elicopter, şi în final estimează că observaţia lui Kim este de o categorie necunoscută. Într-o discuţie referitoare la încrederea care se poate avea în relatările copiilor, Richard a făcut o remarcă interesantă „Ar trebui, poate, să ne aducem aminte că în basmul lui Hans Christian Andersen „Hainele noi ale împăratului", un copil a fost cel care a „corectat" viziunea societăţii asupra realităţii!

Să fie posibil ca relatări ca aceea a familiei Andreasson să fi fost filtrate de o societate care şi-a construit artificial versiunea sa confortabilă asupra a ceea ce poate sau nu să fie adevărat? Miturile şi poveştile cu spiriduşi, căpcăuni şi uriaşi şi chiar şi pasărea Phoenix însăşi pot şvea o bază reală, uitată acum. Poate că societatea noastră părtinitoar a trimis evenimentele reale de o înaltă sobrietate pe terenul folclorului fantastic. Sunt unii care încearcă să facă acelaşi lucru şi cu fenomenul OZN.

Indiferent ce poate fi acest caz, e interesant de notat că şi Betty, ca şi Kimberly Baker au relatat, *de asemenea*, că au văzut un balon ocupat coborând din cer.

În şedinţa următoare, pe 21 aprilie 1980, Fred a trimis-o pe Betty să retrăiască încă o dată episodul din pădure. Am fost interesat în a afla de unde venea fiinţa, ce s-a întâmplat, exact, cu pietricelele pe care Betty le-a aruncat în el, şi cum anume a părăsit entitatea zona.

LARRY: Bine Betty, eşti în faţa vizuinii. Te voi întreba câteva lucruri despre ea. Mai întâi, l-ai văzut stând în picioare? Era în picioare? BETTY: El, aşa, plutea, nu ştiu cum făcea asta.

LARRY: Bine, când dădeai cu pietricele în el, stătea în picioare?

BETTY: Da, stătea în picioare. A ieşit repede şi stătea în picioare şi eu dădeam cu pietre în el şi ele cădeau. FRED: Cât de departe erai de el? Puteai să pui o maşină între voi? BETTY: Nu. FRED: Mai aproape? BETTY: Aha.

FRED: Pietrele cădeau în apropierea lui, sau când le aruncai? BETTY:

Nu, cădeau cam la un braţ de persoana aceea. Le aruncam şi ele se opreau şi cădeau drept. FRED: Ca şi cum ar fi fost un zid? BETTY: Da, dar nu era niciun zgomot.

În acest punct, Fred i-a cerut lui Betty să facă încă o schiţă a fiinţei din pădure, pentru comparare. Atunci, Larry Fawcett a văzut o lumină albă, de mărimea unei fise de telefon, pe draperie. A privit-o neconvins câteva secunde, apoi a strigat.

LARRY: E o lumină acolo!

Imediat ce cuvintele i-au ieşit din gură lumina a dispărut. El s-a ridicat, s-a dus la draperie şi a tras-o, crezând că e o fereastră în spatele ei. Dar era un zid solid acolo. Imaginaţie? Poate, dar Lany jură că a văzut-o şi a verificat cu mare atenţie dacă este sau nu vreo reflecţie. Nu a mai văzut-o nimeni, dar toată lumea a văzut *reacţia* lui la aceasta. Citez din declaraţia sa.

Am participat la şedinţa de hipnoză de pe 21 aprilie, 1980, când Betty Luca era sub hipnoză regresivă. La un moment dat, am observat pe draperia unei ferestre false o lumină de mărimea unei fise de telefon, pe care mai întâi am luat-o drept lumina străzii strălucind prin fereastră. M-am întors să văd dacă ea era reflecţia a ceva din spatele meu. Când am văzut că nu e nici-o sursă de lumină, m-am concentrat asupra spotului. Strălucirea sa era *cam ca aceea a luminii de afară*.

Mi-am îndreptat atenţia către Betty Luca şi relatarea ei. Câteva minute mai târziu am privit din nou, şi sursa de lumină era încă acolo. Atunci am strigat.: E o lumină acolo! Beryl Max mi-a spus că poate am văzut lumina vreunei maşini sau luminile casei vecinului lor de peste drum. M-am ridicat din fotoliu, m-am dus la draperie şi am tras-o spre dreapta. Spre uimirea mea nu era acolo nici-o fereastră, doar un perete alb. Am lăsat draperia şi lumina a dispărut, între timp, Fred a considerat că a epuizat acest episod din viaţa lui Betty. A încercat să afle cum anume s-a terminat.

FRED: Bine, să continuăm. Ce se întâmplă?

BETTY: Au spus că mai este un an. Şi vorbesc din nou ciudat, apoi îmi spun să stau în picioare şi că nu-mi voi aminti asta pentru mult timp. Nu ştiu.

Dar din nou, familiarul blocaj mental îşi făcuse deja efectul.

Betty nu putea să-şi amintească incidentul.

BETTY: Stau în faţa vizuinii, căutându-mi capcana şi nu pot s-o găsesc. Cred că a luat-o vreun animal. O fi tras-o ceva.

FRED: Cu alte cuvinte, avuseseşi o capcană acolo de unde a apărut fiinţa aceea?

BETTY: Ce? Betty nu înţelege despre ce este vorba

FRED: Bine. Ce se mai întâmplă? Cum te simţi?

BETTY: Degetele, mi le simt ciudat. Mă dor. Sunt în faţa vizuinii. Nu-mi pot găsi capcana, aşa că mă duc în pădure.

FRED: Şi?

BETTY: Merg aşa prin pădure şi mă uit la tot ce este acolo.

FRED: întotdeauna ţi-a plăcut să faci asta?

BETTY: De când ne-am mutat în Westminster. Iubesc asta.

FRED: Să te întreb, ţi s-a întâmplat ceva neobişnuit de curând?

BETTY: Nu, doar că mi-am pierdut capcana.

FRED: Te-a ajutat omuleţul s-o cauţi?

BETTY: Ce omuleţ?

FRED: Te-a ajutat bila de lumină să vezi ceea ce căutai? BETTY: Nu ştiu, ce vrei să spui? FRED: Bine. Spune-mi, cum îţi simţi capul? BETTY: Parcă e uşor. Parcă, hm, umplut cu aer. Degetele încă mă mai dor. Parcă – parcă nu le mai simt? Parcă mă dor.

Nereuşind să treacă peste blocajul mental, Fred s-a decis s-o ducă pe Betty în timp, spre următoarea întâlnire cu un OZN. Ne apropiam de momentul când vom afla când, cum şi de ce au instalat extraterestrii mecanismul acela rotund în capul ei.

VII

RĂPITĂ

Vocea blândă a lui Fred a instruit-o pe Betty să se deplaseze înainte, la momentul următoarei întâlniri cu un OZN. Toţi ochii erau aţintiţi spre faţa lui Betty. Satisfăcut că îşi făcuse treaba, Fred i s-a adresat.

FRED: Bună! Unde eşti? BETTY: Pe scările din spatele casei. FRED: Ce oraş? BETTY: Westminster. Acasă. FRED: Câţi ani ai? BETTY: Treisprezece. FRED: Ce zi este azi? BETTY: Nu ştiu. FRED: Ce lună? BETTY: Toamna. FRED: Uite ce este. Ce faci acum? BETTY: Mă uit spre capătul celălalt al scărilor. FRED: Bine, povesteşte-mi evenimentele zilei. Fă-mi ca un fel de rezumat al evenimentelor din ziua asta, şi când ai ajuns la ceva important, dă-mi mai multe detalii. Voi fi aici şi voi asculta. Bine? B ETT Y: M-am trezit dimineaţa şi m-am îmbrăcat. Am coborât scările şi m-am dus la baie. E cam devreme, fiindcă se pare că toţi ceilalţi dorm încă. Aşa că m-am dus şi mi-am pregătit ceva de mâncare. M-am dus la frigider şi mi-am făcut nişte lapte cu cereale, mi-am pus ceva zahăr în lapte şi am mâncat. Apoi m-am hotărât să ies afară şi să mă duc în pădure. Aşa că, pun la loc vesela, beau un pahar cu apă şi mă duc în spate. Mă duc acolo, trec pe lângă şopron şi văd păianjenii mari de acolo. Plasele lor sunt peste tot. Sunt aşa de mari, şi-au copii-păianjen mititei, pe lângă ei. Şi sunt toţi maro – bej, dungaţi. Am ridicat un carton să văd ce e sub el. Şi sunt nişte viermi urâţi

„.

Cu o mulţime de picioare şi o mulţime de mormoloci. Aşa că l-am pus la loc.

FRED: Bine, nu trebuie să-mi dai toate aceste amănunte.

Ce-ar fi dacă am trece peste ele la unele să le zicem mai semnificative.

Auzind aceasta, faţa lui Betty a căpătat un aer de indignare.

BETTY: Dar astea *sunt* importante pentru mine!

Fred nu s-a putut abţine să nu zâmbească la reacţia ei.

FRED: Bine. Fie!

BETTY: Aşa că am pus-o jos şi am început să urc scările spre deal. Betty descria scările care duceau din curtea din spate pe un câmp.

BETTY: Şi m-am oprit în capul scărilor şi am privit să văd dacă e ceva. Aşa că am început să urc scările şi să mă ţin de balustrada făcută de tata. Când am ajuns la jumătatea scărilor şi am privit spre dreapta, era o *luna uriaşă* chiar deasupra dealului.

Tonul vocii ei s-a schimbat de la uimire la adâncă teroare!

BETTY: Şi e ciudat, că se face din ce în ce mai mare. Şi vine spre mine! E ca un balon mare, dar e ca luna (vezi figura 19). Şi vine spre mine şi nu mai pot să mă mişc! Şi se apropie. (Nu pot să mă mişc)

Deodată corpul ei tensionat şi expresia feţei se relaxează.

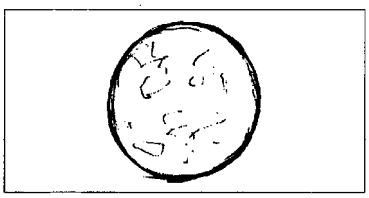

Figura 19. (23 aprilie) „Sfera uriaşa de lumină arăta ca luna. Se facea din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropia.”

BETTY: Oooh, oooh. Sunt într-un fel de cameră şi e toată albă şi e bine. Şi oh, e un omuleţ care vine în cameră spre mine, *alunecând*. Se opresc în faţa mea. Sunt trei oameni stând acolo. Şi sunt ciudaţi.

În acel moment, Betty şi-a pierdut din nou controlul. Vocea a început să-i tremure. Începe să respire greu.

BETTY: Dacă îmi faci rău, o să te prindă tata şi o să vezi tu!

Apoi, inexplicabil, ea s-a relaxat din nou. Ca şi cum fiinţele extraterestre

aplicau un anume tip de control mental pentru a-i calma temerile.

BETTY: Mi-au spus să nu mă tem, şi m-am relaxat. Sunt nişte omuleţi caraghioşi, şi unul dintre ei mi-a zis că tata ştie deja. Nu cred că tata îi cunoaşte pe oamenii ăştia. Sunt caraghioşi. Îmi zic să nu mă îngrijorez că tata ştie despre asta şi n-or să-mi facă rău. Sunt caraghioşi. Sunt foarte mici şi sunt gri şi au o haină albă cu guler, e greu să-i văd... şi lumina aceea... (vezi figura 20).

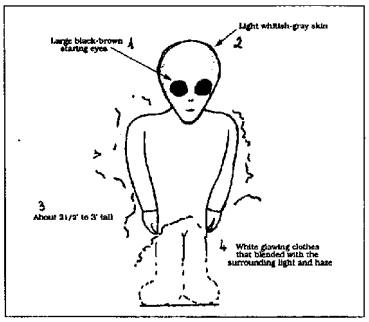

Figura 20. (23 aprilie) Prima fiinţă văzută de Betty (1 – Ochi mari, ficşi, de culoare foarte închisă; 2 – Piele luminoasă, gri-albicioasă; 3 – Cam 2 1/2 spre 3 picioare înălţime; 4 – Costum strălucitor, alb, care se amesteca cu lumina şi ceaţa din jur)

FRED: Ce lumină?

BETTY: Lumina din cameră. E atât de strălucitoare.

FRED: Bine, continuă.

BETTY: Şi ei doar se uită la mine cu ochii lor mari. Şi stau acolo şi zic „O să te ducem într-un loc. O să te ducem acasă.” Şi i-am zis „Sunt acasă!” Şi ei au zis „Nu te teme, nu te teme, o să fie bine”. Şi unul îşi ridică mâna şi îmi face semn.

FRED: Când si-a ridicat mâna te-a atins?

BETTY: Nu.

FRED: Bine, continuă.

BETTY: Nu ştiu ce se întâmplă, dar parcă e o ceată şi abia îi mai văd în faţa mea. Se deschide ceva şi mergem într-o altă cameră. Plutesc împreună cu ei şi e o cutie mare în mijlocul ei. E frig acolo.

Literalmente Betty tremura. Chiar şi vocea îi tremura în timp ce continua să descrie tragedia fantastică.

BETTY: I-am văzut ducându-se într-o parte. Eu plutesc peste cutie şi parcă e piatră albă sau piatră ciudată, luminată într-un fel şi eu plutesc deasupra.

FRED: Adică nu o atingi?

BETTY: Nu.

FRED: Continuă.

BETTY: Şi sunt întinsă. Chiar deasupra cutiei aceleia albe, care seamănă cu piatra. Sunt întinsă acolo şi lumina, aah oh, o altă cutie apare o altă cutie de sus, coboară spre mine (vezi figura 21).

FRED: Altă cutie?

BETTY: Da, se opreşte şi *nu mă pot mişca*. Sunt întinsă acolo.

FRED: Cum ai ajuns pe cutie?

BETTY: Am plutit pe ea. Nici măcar nu sunt pe ea. Sunt deasupra ei. Şi e una deasupra mea. Şi au două surse de lumină. Pun una la cap. A treia fiinţă, care nu are nicio minge, îmi scoate sandalele şi şosetele şi pune ceva la călcâie. Pot să văd unde omuleţul dă drumul bilei de lumină. E chiar *în aer* la picioarele mele şi e una la cap.

FRED: Ai fost atinsă de cineva, de ceva?

BETTY: Nu, dar e rece şi e lumină, dar nu prea pot vedea. E o lumină ce se aprinde şi se stinge, iar şi iar, în aceste cutii. Sunt întinsă acolo, şi ei au plecat. Apare ceva, apare ceva, oooooh!

Betty a devenit foarte întristată şi a început să respire greu.

Fred a încercat să afle ce vedea.

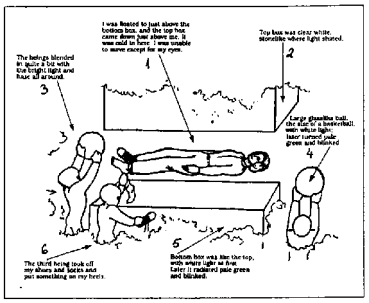

Figura 21. (23 aprilie) (1 – Am fost ridicată deasupra cutiei de jos, iar cea de sus a coborât chiar peste mine. Era foarte frig. Nu puteam să-mi mişc decât ochii; 2 – Cutia de sus era albă, ca de piatră, şi strălucea; 3 – Fiinţele se amestecau puţin cu lumina strălucitoare şi ceaţa din jur; 4 – Sfere mari ca de sticlă, de mărimea unei mingi de baschet. Emana o lumină albă, care s-a transformat apoi în verde pal şi a început să pâlpâie; 5 – Cutia de jos era la fel ca cea de sus. Emana o lumină albă, ce a devenit apoi verde pal; 6 – A treia creatură mi-a scos sandalele şi şosetele şi mi-a pus ceva pe călcâie)

FRED: Ce vrei să spui prin ceva?

BETTY: Seamănă cu nişte butoaie, şi din butoaie ies alb şi albastru şi o lumină roşie care ţâşneşte.

FRED: Butoaiele astea pe care le descrii sunt în jurul capului tău?

BETTY: Da, sunt două şi două şi două şi ah, tot aruncă lumină unul spre celălalt şi e lumină (vezi figurile 22, 23,24)

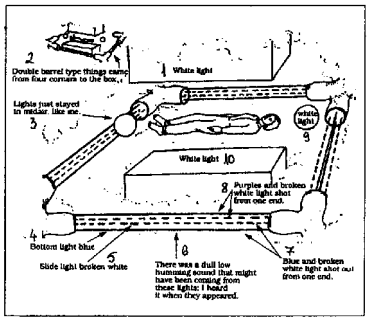
2
Double barrel type things came from four corners to the box.
1 White light
Lights just stayed in midair like me.
3
White light
9
White light 10
8 Purple and broken white light shot from one end.
4
Bottom light blue
5
Side light broken white
6
There was a dull low humming sound that might have been coming from these lights; I heard it when they appeared.
7
Blue and broken white light shot out from one end.

Figura 22. (23 aprilie) (1 – Lumină albă; 2 – Din cele patru colţuri ale camerei au ieşit spre cutie nişte butoiaşe; 3 – Luminile stăteau suspendate în aer, ca şi mine; 4 – Lumina de jos era albastră; 5 – Fragmente de lumină ce alunecau; 6 – Era un zgomot monstruos care ar fi putut veni de la aceste lumini. L-am auzit când au apărut; 7 – Din el ieşea lumina albastră şi bucăţele de lumină albă, dintr-un egrot; 8 – Din alt egrot ieşea lumină purpurie şi bucăţele de lumină albă; 9 – Lumină albă; 10 – Lumina alba)

Sunt două albe şi lumină spartă şi roşie şi albastru şi ţâşneşte în continuare. Şi aud un bâzâit.

FRED: Unde este?

BETTY: E un bâzâit foarte jos şi tunetul s-a dus. Stau încă între cele două cutii şi cele două sfere de lumină. Sunt acolo şi e lumină albă. E ceva verde care pulsează verde pal, dar îmi dă o durere uşoară de cap, între ochi, stau acolo, şi verdele pulsează.

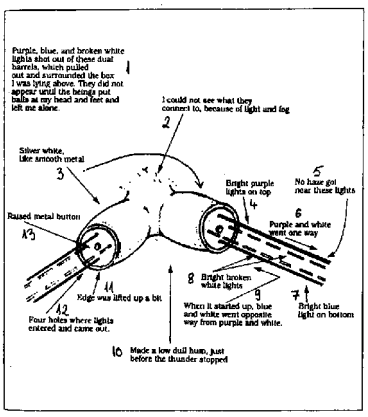
Purple, blue, and broken white lights shot out of these dual barrels, which pulled out and surrounded the box I was lying above. They did not appear until the beings put balls of my head and feet and left me alone.
1
I could not see what they connect to, because of light and fog
2
Silver white, like smooth metal
3
Bright purple lights on top
4
No base got near these lights
5
Raised metal button
12
Purple and white went one way
6
8 Bright broken white lights
9
7 Bright blue light on bottom
11
Edge was lifted up a bit.
12
Four holes where lights entered and came out.
When it started up, blue and white went opposite way from purple and white.
10 Made a low dull hum, just before the thunder stopped

Figura 23. (23 aprilie) Detaliu al „butoiaşelor” (1 – Din aceste butoiaşe duble ieşeau lumini roşii, albastre şi bucăţele de lumină albă, înconjurând cutia pe care stam. Nu au apărut până când fiinţele nu mi-au pus la cap şi la picioare sferele de lumină şi au plecat; 2 – Din cauza luminii şi ceţii nu vedeam de ce sunt legate; 3 – Alb-argintiu, ca un metal lucios; 4 – Lumină purpurie

strălucitoare; 5 – Ceaţa nu ajungea până la aceste lumini; 6 – Luminile purpurii şi cele albe mergeau într-un singur sens; 7 – Lumină albastră; 8 – Bucăţele de lumină albă; 9 – Când au început să meargă roşul şi alb mergeau în direcţie opusă faţă de alb şi albastru; 10 – Făcea un bâzâit monoton înainte de a se opri; 11 – Marginea era puţin ridicată; 12 – Erau patru găuri în care intrau şi ieşeau luminile; 13 – Buton de metal ieşit în afară)

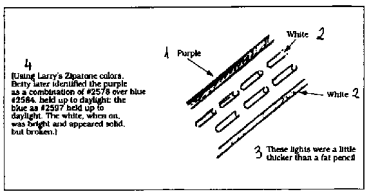
4
Using Larry's Zipatone colors, Betty later identified the purple as a combination of #2578 over blue #2584, held up to daylight; the blue as #2597 held up to daylight. The white, when on, was bright and appeared solid, but broken.)
1 Purple
White 2
White 2
3 These lights were a little thicker than a fat pencil

Figura 24. (23 aprilie) Detaliu al luminilor (1 – Purpuriu; 2 – Alb; 3 – Luminile erau mai subţiri decât un creion; 4 – Folosind culorile Larry Zipatone, Betty a identificat nuanţele ca fiind 2578 – ţinut în lumina soarelui – purpuriul respectiv 2597 ţinut în lumina soarelui – albastrul. Albul era strălucitor şi apărea solid)

FRED: Apoi, ce ţi se întâmplă?

BETTY: Lumina verde se stinge. Doi omuleţi vin şi iau sferele, şi cutia de deasupra se ridică. E încă răcoare în cameră. Se dau la o parte şi eu plutesc de pe cutia cealaltă şi stau în picioare. E lumină, dar e ceaţă. Şi unul dintre ei zice. „Vino aici”. *Şi nici măcar nu mă mişc eu*, doar merg! Şi îmi spune să stau liniştită şi să-mi ridic piciorul şi îl ridic. El ia ceva de sub piciorul meu, îl pune de-o parte şi mi-l ridică pe celălalt.

FRED: Cum adică ia ceva de sub piciorul tău?

BETTY: Nu ştiu. A luat ceva de sub piciorul meu. Nu ştiu ce era. A luat ceva de pe călcâiul meu. Cred că şi l-a lipit de piept. Şi îmi spune să-l urmez prin ceaţa aceea şi nu prea văd bine, e ceaţă.

FRED: Până unde îţi vine ceaţa?

BETTY: Până peste cap.

FRED: Cu alte cuvinte eşti învăluită în ea?

BETTY: Nu ştiu cum vine asta.

FRED: Bine, continuă.

BETTY: El merge prin ceaţă şi se opreşte. Aşteaptă acolo un minut. E ceva ca o uşă. Se deschide şi e întuneric, dar ştiu că e cineva acolo. Intru în camera întunecată şi sunt doi oameni, dar nu sunt atât de mici ca ceilalţi. Cred că erau puţin mai mari decât mine. De mărimea mea.

FRED: Arată normal?

BETTY: Nu, la fel ca ceilalţi, dar sunt mai mari. E greu să-i văd (vezi figura 25).

FRED: Tu ai cinci picioare înălţime, da?

BETTY: Cred că am cinci, da!

FRED: Bine, să fie mai înalţi cam cu trei inch-i?

BETTY: Nu.

FRED: Bine, deci cam cât tine. Da, continuă.

BETTY: Stau acolo, dar e greu să-i văd. Le văd ochii strălucitori şi capetele rotunde. Nu le văd hainele. Ei îmi spun, 3ună, Betty" şi eu spun „Bună" şi-mi zic „Vei face o călătorie".

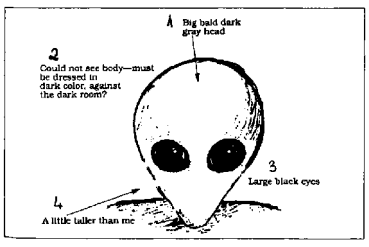

Figura 25. (23 aprilie) Fiinţa din camera circulară (1 – Cap chel, mare,

de culoare gri; 2 – Nu i-am văzut capul dar probabil că era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă; 3 – Ochii mari negri; 4 – Ceva mai înalt decât mine)

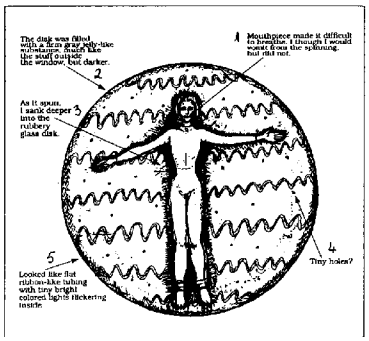
The disk was filled with a firm gray jelly-like substance. Inside like the stuff outside the window, but darker.
Mouthpiece made it difficult to breathe. I thought I would vomit from the spinning, but did not.
2
As it spun, I sank deeper 3 into the rubbery glass disk.
1
4
Tiny holes?
5
Looked like flat ribbon-like tubing with tiny bright colored lights flickering inside.

Figura 26. (23 aprilie) (1 – Respiram greu din cauza a ceea ce mi-au pus în gură. Credeam că o să vomit din cauza învârtelilor, dar nu am vomitat; 2 – Discul era umplut cu ceva gri, ca jeleul la fel ca materialul ce îl vedeam pe fereastră, dar mai închis; 3 – Cum se învârtea mă scufundam din ce în ce mai mult în el; 4 – Mici găuri?; 5 – Păreau nişte ţevi spiralate cu luminiţe colorate pâlpâind înăuntru)

Şi plutesc din nou şi sunt lăsată jos pe ceva, un lucru rotund şi mare. Parc-ar fi sticlă, dar este cauciuc. Şi e, hm, e ceva ciudat, zig-zag, nu ştiu *Betty încerca să descrie desenul de pe materialul cauciucat sticlos*. Figura 26 Sunt pusă acolo şi unul dintre ei are ceva, oh! Vor să-mi pună ceva în gură şi eu nu vreau!

FRED: Cum adică în gură? Arată-mi cu mâna stângă. BETTY: E ceva care merge în jurul limbii şi prin spatele urechilor (vezi figura 27). Îmi ţine limba jos. Nu-mi place!

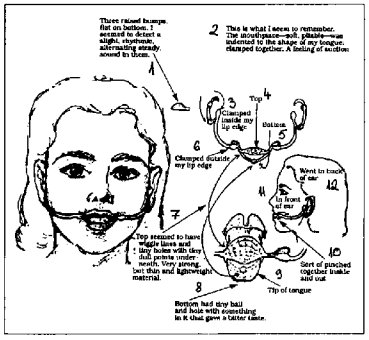
Three raised bumps flat on bottom. I could not detect a slight, rhythmic, alternating steady, sound in them.
1
2
This is what I seem to remember. The mouthpiece—soft, pliable—was indented to the shape of my tongue, clamped together. A feeling of motion.
3
Clamped inside my lip edge
Top
4
Bottom
5
6
Clamped outside my lip edge
Went in back of ear
11
12
In front of ear
7
Top pressed to have wiggle lines and tiny holes with tiny dull points under-neath. Very strong, but thin and lightweight material.
10
Sort of pinched together inside and out
9
Tip of tongue
8
Bottom had tiny ball and hole with everything in it that gave a bitter taste.

Figura 27. (22 aprilie) Mecanismul pe care mi l-au pus în gură (1 – Trei umflături mici pe fund. Parcă simţeam un sunet ritmic, când uşor, când mai puternic; 2 – Asta îmi amintesc despre mecanismul pe care mi l-au pus în gură. Uşor pliabil – adaptat fonnei limbii mele, se îmbinau. O senzaţie de uscăciune; 3 – Se lipea de buză; 4 – Vârf; 5 – Partea de jos; 6 – Se lipea

înăuntru de buză; 7 – Vârful avea linii ciudate şi găuri mici cu puncte dedesubt. Material foarte uşor, subţire dar puternic; 8 – Fundul ei avea o mică bilă şi o gaură cu ceva în ea care avea un gust amărui; 9 – Vârful limbii; 10 – Se prindeau cumva, înăuntru şi afară; 11 – înaintea urechii; 12 – în spatele urechii)

Betty începe să plângă. Fred se apropie de ea. FRED: Doare?

BETTY: Nu doare, dar nu-mi place! Ei spun că trebuie să facă asta, şi că o să fac o călătorie şi să nu mă tem.

Presupun că mecanismul îi fusese pus pentru a o feri să nu-şi muşte limba în timpul accelerării navei.

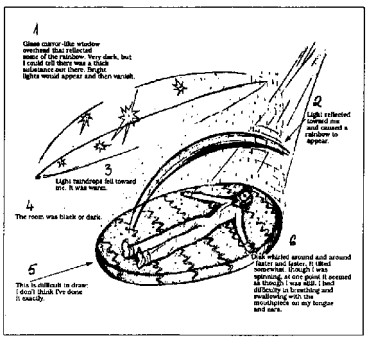

Figura 28. (23 aprilie) (1 – Fereastra ca o oglinda deasupra căreia reflecta un fel de curcubeu. Foarte întunecoasă, dar ştiu că era o substanţă acolo. Apăreau şi dispăreau lumini puternice; 2 – Lumina reflecta spre mine şi a făcut să apară un curcubeu; 3 – Cădeau picături uşoare de ploaie; 4 – Camera era neagră sau întunecoasă; 5 – E greu-de desenat, nu ştiu dacă am facut-o bine; 6 – Discul se învârtea din ce în ce mai repede. Se înclina într-un fel, cu toate că se rotea. Deşi mă învârteam, la un moment dat se părea că stam nemişcată. Aveam dificultăţi de respiraţie şi de înghiţire. Din cauza chestiei din gură)

BETTY: Unul pune mâna pe fruntea mea şi e mai bine. Îmi spun că n-o să-mi fie frică. Voi merge undeva, într-un loc care mă va face fericită. Şi pornesc ceva. Pare să fie o sticlă deasupra, dar e întuneric. Şi pornesc lucrul acela. Sunt întinsă. E sticlă, dar e moale cum e cauciucul, şi începe să se învârtească. Oh, sper că n-o să-mi vină rău. Oh, şi e ceva – e bine, oh, e bine. Presară nişte apă peste mine, de sus. Şi e o lumină care apare!... Văd un curcubeu în jurul ei (vezi figura 28). Chestia pe care stau se învârte, mereu,

mereu – Oh, simt că mă scufund în el – E, ah.

Toată faţa ei părea suptă, ca şi cum ar fi fost obosită. Şi vocea i se schimbase considerabil. Grupul din sufrageria lui Fred privea neîncrezător.

BETTY: Mă scufund în chestia aia pe care ei – ahh! E greu de înghiţit!

Efectul psihomatic asupra lui Betty era fantastic. Corpul ei reacţiona la împingerea provocată de aparenta accelerare. Larry Fawcett – anchetatorul – mi-a povestit.

În acest moment al şedinţei toţi cei prezenţi am fost uimiţi. Puteam să vedem pe faţa ei efectele acceleraţiei gravitaţionale. Pielea de pe faţa ei era foarte întinsă, şi gura îi era trasă înapoi. Avea dificultăţi de vorbire.

FRED: Uşor, relaxează-te. Bine, ce se întâmplă?

Betty părea să descrie o cupolă de sticlă deasupra ei. (vezi figura 28). Părea a fi într-un obiect zburător care se îndrepta către o apă.

BETTY: Oh, şi e o apă. O să ne zdrobim în apă. Ohhh!

Betty se zbătea îngrozită, pregătindu-se pentru impact. Fred s-a mişcat imediat pentru a o salva din experienţa traumatică.

FRED: Bine, uşurel. Când voi număra până la trei vei ieşi din această stare şi o vei privi ca pe un film. Unu ieşi din ce în ce mai mult. Doi, eşti din ce în ce mai relaxată. Trei, poţi să vezi asta ca pe un film. Acum fă-mi un desen.

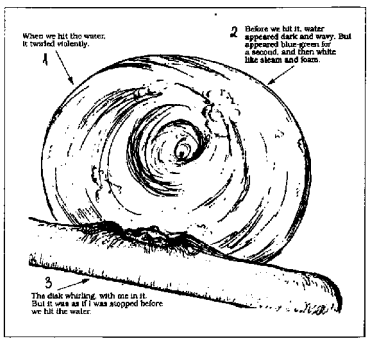
When we hit the water, it swirled violently.
1
2
Before we hit it, water appeared dark and wavy. But appeared blue-green for a second, and then white like steam and foam.
3
The disk whirling, with me in it. But it was as if I was stopped before we hit the water.

Figura 29. (23 aprilie) (1 – Când am lovit, apa s-a răsucit violent; 2 – înainte de a lovi apa prea întunecată şi plină de valuri. Pentru o secundă a părut verde-albastră. Apoi albă ca un curent; 3 – Discul se învârtea cu mine. Dar a fost ca şi când s-ar fi oprit înainte de a atinge apa)

Dându-i hârtie şi creion, Fred a instruit-o să deseneze ceea ce trăia atât

de viu (vezi figura 29), apoi a încheiat şedinţa.

FRED: închide-ţi ochii şi relaxează-te. Adânc, din ce în ce mai adânc. Bine, săptămâna viitoare vei ajunge foarte lejer şi confortabil la acest moment din trecut. Acum te voi trezi. Voi număra până la trei şi vei veni pe 21 aprilie 198o. Când te voi duce din nou în trup, şedinţa următoare te vei întoarce acolo unde eşti acum. Unu, doi, trei. Foarte bine!

În timpul dezbaterii de după hipnoză, când Betty a fost întrebată, a fost uimită să vadă o formă apărând şi dispărând lângă scaunul lui Fred. Avea aceeaşi înfăţişare cu creaturile care o răpiseră. Cum privea fix către micuţa fiinţă extraterestră, toţi din cameră au auzit deodată un sunet ciudat de bandă înaltă, într-o scurtă declaraţie, soţia lui Larry Fawcett a afirmat următoarele:

Am fost de faţă la şedinţa de hipnoză de pe 21 aprilie 1980, acasă la Fred Max în Cheshire, Connecticut, unde Betty Luca fusese hipnotizată. L-am văzut pe Larry Fawcett, soţul meu, purtându-se ca şi cum ar fi văzut ceva pe draperia ferestrei false, (încercând să vadă, ce fusese). A spus că văzuse o lumină. Mai târziu în decursul unei discuţii, am simţit o presiune în urechi şi auzeam un sunet foarte ascuţit. Am simţit asta în urechi chiar înainte ca altceva să-mi atragă atenţia că ei aud ceva şi simt aceeaşi presiune. *Asta a fost când Betty Luca a declarat că văzuse o formă în stânga scaunului lui Fred* subliniere – adăugată.

Cum pot fi explicate asemenea întâmplări? Nu pot crede că anchetatorii sau Luca au interesul să mintă. Sugestie în masă? Posibil. Dar care a fost stimulul care i-a făcut pe toţi să audă simultan acel sunet de înaltă frecvenţă? Dar descrierea efemerei figuri văzute de Betty? Era entitate reală sau o imagine posthipnotică? Vreun proces necunoscut folosit de extraterestri pentru a apărea în faţa lui Betty a cauzat efectele asupra celorlalţi?

Nu am niciun răspuns la aceste întrebări. Nu ştiu dacă oameni ca Betty şi Bob şi uneori oameni din imediata lor apropiere au trăit astfel de fenomene. (Bâzâitul auzit de familia Lebels chiar a făcut ca un prieten care îi vizita să plece.)

Ca şi alte faţete ale Cazului Andreasson, nu există răspunsuri definitive la asemenea întâmplări. E de datoria mea ca anchetator să notez ceea ce au relatat oameni de încredere şi absolut sănătoşi, pentru ca experţi din diverse domenii să analizeze şi să evalueze. Chiar şi experţii nu sunt de acord şi vor

continua să nu fie de acord cu cauzele şi semnificaţiile acestor întâlniri de gradul III. Uneori ei propun concluzii care denotă numai noţiuni preconcepute. De multe ori datele sunt alese sau respinse pentru a se potrivi teoriilor lor. Înlăturând înşelăciunile oamenilor, este important să anchetezi şi să înregistrezi cu acurateţe aceste rapoarte.

Ultima şedinţă fusese cel puţin extraordinară. Amintirea din adolescenţă a lui Betty despre un balon venind din cer nu era decât partea rămasă în memorie dintr-o incredibilă întâlnire de gradul III. Se poate specula despre scopurile funcţionale ale acestor mecanisme văzute de ea la bordul navei. Din fericire avem desenele ei foarte complete, benzi şi transcrieri detaliate pentru studiul experienţelor.

Încă o şedinţă tulburătoare se terminase. Săptămâna viitoare, pe 28 aprilie, Fred a adus-o pe Betty înapoi la momentul când nava extraterestră intra în apă. În minutele de deschidere ale şedinţei, Fred a pus-o pe Betty să retrăiască episoade din experienţa ei pe care deja le prevestise. Rămâneau vii şi consistente. A pus unele întrebări despre învelitoarea transparentă sub care era întinsă pe canapeaua rotundă, în formă de masă. Apoi Fred a început să o întrebe despre ceea ce a văzut prin învelitoare după ce nava a intrat în apă. În timpul acestui episod traumatic, Betty a trebuit să fie calmată de câteva ori.

BETTY: Merge atât de repede, oh! Parcă stau. Am ameţit puţin oh, şi vine apa! Ooooh! Ooooh! FRED: Ce se întâmplă? BETTY: Mă prăbuşesc în ea!

FRED: Nu, încetişor. Ia-o încet. O să fie bine. *După ce*

Betty s-a calmat Bine, continuă. BETTY: E ca şi când apa se învârte şi e alb acolo sus.

Se-nvârte, se-nvârte şi se opreşte şi e doar apă. Dar acum merg invers. Oooooh!

Dacă ultima experienţa retrăită hipnotic de Betty are vreo bază în realitatea fizică, unde fusese ea dusă şi de ce? Singura planetă cunoscută în sistemul nostru solar care are apă e propriul nostru pământ. Datorită timpului scurt între momentul răpirii şi momentul prăbuşirii în apă e greu de presupus cum ar fi putut călători în altă parte decât într-unul din oceanele noastre.

FRED: Bine, relaxează-te, relaxează-te. E bine. Nu fii speriată. Continuă.

Betty din nou se calmează BETTY: Toată fereastra e în apă, e în apă. Nu ştiu cum să explic.

În acest moment, Fred a pus-o pe Betty fără a-i afecta transa, să-şi deschidă ochii şi să deseneze ceea ce vedea. Apoi, a lăsat-o să continue.

FRED: Bine, închide ochii. Relaxează-te şi continuă. BETTY: Şi se pare că am ajuns deasupra unei ape. Suntem afară din apă şi ajungem într-un loc unde e gheaţă peste tot. LARRY: Unde te uiţi? BETTY: Pe fereastră.

FRED: Vezi pe fereastra asta. Poţi să vezi afară pe aici? BETTY: Acolo e ceea ce văd. FRED: Vezi vreun nor?

BETTY: Nu, e o peşteră mare, sau tunel de gheaţă, cu ţurţuri peste tot, dar e lumină prin jur (vezi figura 30). LARRY: Betty, te apropii de peşteră? BETTY: Nu, sunt în ea. Aud ceva foarte ascuţit în urechi. Nu ştiu dacă este de la lucrurile acelea mici care făceau.”.

Zgomotele ciudate înainte sau altceva. FRED: Ce lucruri mici care făceau zgomote ciudate? BETTY: Acele biluţe care se roteau de pe lucrurile acelèa în jurul urechii. Ele scoteau zgomote ciudate din când în când.

FRED: Bine, uită-te în jur şi spune-mi, ce vezi? Eşti întinsă pe spate, nu? FiETTY: Da, e puţin înclinat.

FRED: Eşti înclinată astfel că ai capul mai sus decât picioarele? BETTY: Da. FRED: Cât de mult? BETTY: Nu ştiu. FRED: Bine, continuă.

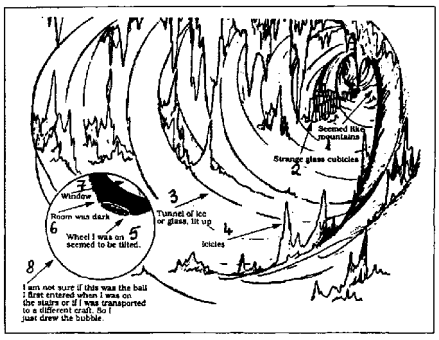
Seemed like mountains
Strange glass cubicles
Window
Room was dark
Tunnel of ice or glass, lit up
Icicles
Wheel I was on seemed to be tilted.
I am not sure if this was the ball I first entered when I was on the stairs or if I was transported to a different craft. So I just drew the bubble.

Figura 30. (20 mai) (1 – Păreau mulţi; 2 – Cuburi ciudatc de sticlă; 3 – Tunel de gheaţă, luminat; 4 – Ţurţuri; 5 – Cercul pe care eram părea înclinat; 6 – Camera era întunecata; 7 – Fereastra; 8 – Nu ştiu dacă asta era sfera în

care am intrat la început sau ani fost dusa într-o altă navă. Aşa că am desenat sfera pe care am văzut-o atunci)

BETTY: Mergem prin acest loc îngheţat şi intrăm într-un loc mai mare care e luminat. Dar parcă lumina nu ajută.

FRED: Ce vezi?

BETTY: Văd un ţurţure pătrat. Sunt unele mari peste tot.

FRED: Eşti încă în această cameră? BETTY: Da.

FRED: Eşti încă pe masă, nu? Şi priveşti în sus. E ca un film pe care îl vezi prin această fereastră?

BETTY: Nu, ca şi cum aş merge în maşină şi aş privi pe fereastră. Merg pe lângă toate aceste lucruri pătrate – nu ştiu cum să le spun – ţurţuri pătraţi sau lucruri de sticlă. Nu ştiu. Şi e lumină acolo. Continuăm să

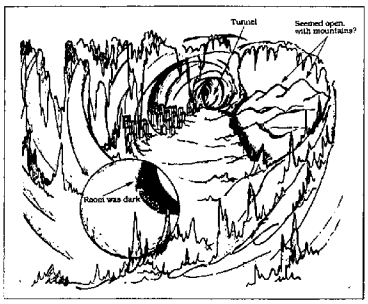

Figura 31. (20 mai) Tunel. Părea deschis, cu munţi? Camera era întunecată mergem şi e încă un grup din ăsta mai încolo (vezi figura 31).

LARRY: Eşti încă singură acolo în cameră? BETTY: Da. Oh, stai puţin. Sunt oameni acolo, sunt oameni acolo.

FRED: Unde?

BETTY: Sunt oameni înăuntrul acelor lucruri. Sunt oameni înăuntru.

Atmosfera în sufrageria lui Fred devenise foarte tensionată când Betty a început să descrie peisajul,

FRED: Vezi să spui oameni – oameni? BETTY: Da, oameni ca mine. FRED: Unde?

BETTY: înăuntrul lucrurilor acclea de sticlă. Dar nu se mişcă.
Vm

MUZEUL TIMPULUI

FRED: Eşti încă în navă şi priveşti pe fereastră şi vezi oameni nu? Poţi să-i descrii? BETTY: E doar – parcă e un om care stă acolo. FRED: Poţi să-mi spui cum arată? BETTY: Ah – nu, nu ştiu, au părul în afară cam aşa. FRED: Câţi ani are?

BETTY: Cam de vârsta cumnatului meu. Poartă ceva ca un sac.

FRED: Câţi ani are cumnatul tău? BETTY: Nu ştiu.

FRED: Treizeci, patruzeci, cincizeci?

BETTY: Nu, douăzeci şi ceva.

FRED: Omul acela e un caucazian?

BETTY: Ce e un caucazian!

FRED: E alb?

BETTY: Da.

FRED: Cum e îmbrăcat?

BETTY: Are o bluză ciudată, ca de fată, şi un fel de pantaloni bufanţi. Sunt tot felul de oameni în locurile acelea. E şi un indian acolo. FRED: Adică îmbrăcat cum sunt cei din filmele de cowboy? BETTY: Aşa, da.

FRED: Spune-mi, e vreun semn de mişcare la oamenii aceştia?

BETTY: Nu.

FRED: Au culoarea normală a oamenilor vii? BETTY: Da.

FRED: Cu alte cuvinte, nu sunt morţi?

BETTY: Nu.

FRED: Ai motive să crezi că sunt împăiaţi acolo? BETTY: Nu.

FRED: Dece?

BETTY: Nu ştiu, dar nu par a fi împăiaţi. E şi peisaj în spatele fiecăruia, dar e decolorat.

FRED: Cum adică peisaj? Cum arată?

BETTY: Păi lângă omul care are sacul acela, e nişte iarbă uscată, cam aşa ceva, ca şi cum ar fi la câmp.

FRED: Stai puţin. Fiecare persoană are propriul lui peisaj?

BETTY: Da.

FRED: Cu alte cuvinte peisajul este adecvat fiecărei persoane?

BETTY: Nu ştiu.

FRED: Ce peisaj are indianul?

BETTY: Sunt nişte stânci, şi parcă sunt nişte tufişuri, nu ştiu, dar nu e solid, cum sunt oamenii.

FRED: Arată ca şi când oamenii ar fi prinşi în gheaţă?

BErIT Y: Da, ca şi când oamenii ar fi prinşi în gheaţă, şi nu se mişcă.

FRED: Bine, câţi astfel de oameni vezi? Cu alte cuvinte vezi mai mulţi oameni, nu?

BETTY: Sunt o mulţime de oameni acolo.

FRED: E cineva acolo care arată ca cineva cunoscut?

BETTY: Nu. Acolo sunt oameni, îmbrăcaţi ciudat, de modă veche.

FRED: Ca şi când ar fi din perioade de timp diferite?

BETTY: Da.

FRED: Ştiu că sună ciudat, dar sunt acolo oameni care arată că ar trăi în viitor? Care par a avea haine pe care încă nu le-a făcut nimeni aici?

Betty: nu ştiu.

FRED: Cu alte cuvinte, materiale pe care nu le-ai mai văzut până acum sau metode de a lega materiale, cum avem noi fermoarele – ar putea fi ceva mai avansat. Au ei ceva care să-ţi sugereze ceva mult mai avansat decât ai văzut la oamenii obişnuiţi? BETTY: Nu, nu am văzut aşa ceva. FRED: Se uită ei cumva la acelaşi lucru? BETTY: Ah – doar stau acolo. Sunt unii care stau, dar scaunul e desenat. FRED: Sunt şi copii? BETTY: Da.

FRED: Cam câţi ani crezi că are cel mai mic?

BETTY: E un bebeluş.

FRED: Dar bătrâni?

BETTY: Nu.

FRED: Negri sunt?

BETTY: Da, sunt şi chinezi şi tot felul de oameni. FRED: Roţi număra cuburile?

BETTY: Nu, sunt prea multe. Lucrul nava se mişcă lent prin tunelul de gheaţă şi sunt lucrurile acestea îngheţate, sau altfel, oamenii. E chiar şi un câine şi o pisică şi alte animale. Sunt o mulţime de lucruri acolo, dar nu pot să le văd pe toate.

Câteva zile mai târziu, când am primit casetele cu înregistrarea şedinţei, mintea mea s-a revoltat! Cum ar putea fi adevărate asemenea lucruri?

Şi totuşi, cum putea Betty să retrăiască o astfel de experienţă complicată în detaliu, spontan şi foarte emoţionată, dacă nu ar fi fost adevărată. Un sloi de gheaţă m-a străbătut când Betty descria oamenii şi animalele închise în cuburile de gheaţă. Citisem recent undeva ceva asemănător. Apoi, mi-am reamintit unde.

După ce primul volum din Cazul Andreasson fusese publicat, am început să primesc zeci de scrisori de la oameni din întreaga lume. Unele din ele erau de la oameni care credeau că şi ei fuseseră răpiţi de fiinţe extraterestre. Ca şi celelalte persoane care fuseseră programate de către extraterestri să uite incidentul, femeia aceasta avea unele vise despre incident. Nu am de unde să ştiu dacă persoana care mi-a trimis scrisoarea a fost sau nu răpită, după câte ştiu eu cazul ei nu a fost anchetat. Totuşi o parte din scrisoarea ei este foarte interesantă.

Într-unul din acele vise nebuneşti, merg de-a lungul unui tunel întunecat. Pe fiecare parte a tunelului sunt uşi. În spatele acestor usi sunt nişte *camere-cavernă*. În aceste camere e”.”.

Ceva ce vocea îmi spune că sunt relicve ale trecutului. Cred că au spus că ei au relicve din toată istoria. Poate că Betty a avut privilegiul să vadă ceea ce acestei persoane doar îi fusese *povestit*. Poate că Betty fusese vizitatoarea Muzeului Timpului extraterestrilor.

FRED: Bine, relaxează-te, din ce în ce mai adânc. Excelent.

Bine. Continuă. BETTY: Trecem pe lângă toate lucrurile acestea şi prin peşteră. E o lumină sus în faţă, dar e ceaţă sau aburi care o împiedică să bată în fereastră. Se întunecă puţin şi e numai ceaţă. Intră cineva. FRED: Cum adică intră cineva? Intră în camera în care eşti? BETTY: Da. Unul din oamenii aceia vine sic şi spune „Vezi, nu ai păţit nimic” şi îmi ridică mâna şi se uită la degetele mele. FRED: Bine, să ne întoarcem puţin. Câţi oameni au intrat în cameră? BETTY: O persoană.

FRED: O persoană sau o *fiinţă*? *Fiinţă*, adică cineva care nu este un om obişnuit. BETTY: *O fiinţă*. *O fitiţă*.

FRED: Bine, fiinţa aceasta este mai înaltă sau mai scundă? BETTY: Cred că e mai înaltă. Cred că e acelaşi care a fost înainte. Şi se uită la degetele mele, la palmele mele, le lasă, apoi acestea deodată plutesc din nou. Persoana aceea spune „Plecăm acolo, acum”. Aşa că plutesc şi îl urmez şi ieşim pe usa camerei. FRED: înainte de a pleca, cum faci? Mergi acolo unde te duci sau pluteşti?

BETTY: Plutesc.

FRED: în picioare, vertical? Fiinţa e verticală? BETTY: Da.

Fred a dus-o pe Betty la momentul când extraterestrii i-au scos mecanismul acela şi au întrebat-o cum s-a simţit când a fost scos. Era vreo diferenţă? Betty a spus că a fost o foarte pronunţată diferenţă *după* ce acesta a fost scos.

BETTY: Simţeam înţepături şi greutate, dar respiraţia era ijiai bună LARRY: Poţi să miroşi? BETTY: *fornăie* Aha. LARRY: Ce miroşi? BETTY: Puţin a ars, asta-i tot. FRED: Ca ce ar arde? BETTY: *fornăie* Ceva înăuntrul meu. Nu ştiu. FRED: În cap?

BETTY: Da, în nas şi în cap. Nu ştiu. FRED: Bine, ce se întâmplă?

BETTY: Ieşim din lucrul acela nava şi îl urmez. Picioarele şi mâinile îmi sunt grele şi amorţite, ca şi când aş dormi. Mergem într-un loc unde e ceaţă,

ceaţă groaznică şi întuneric. Nu-mi place locul acesta!

Când am intrat în zona ceţoasă, faţa lui Betty exprima frică. Această porţiune mi-a adus în minte o altă şedinţă de hipnoză regresivă, din timpul primei faze a anchetei noastre. Betty declarase că ştiuse *numele* locului din care proveneau extraterestrii. Când i-am cerut, a încercat să-l pronunţe, dar fără succes. Apoi în timpul şedinţei de pe 28 iulie 1977 un investigator a întrebat-o „Când ai obţinut informaţia?”.

BETTY: *Când* am fost acolo.

INVEST.: Când s-a întâmplat asta?

BETTY: Demult.

INVEST.: Adică 1967? Atunci ai obţinut informaţia? Betty nu a răspuns. După o pauză lungă interogatoriul a continuat. INVEST: A fost înainte de 1967? BETTY: Da.

În acest moment toţi anchetatorii deveniseră foarte agitaţi. Era prima dată când o astfel de declaraţie explicită a unei întâlniri anterioare fusese făcută. Până atunci nu fuseseră decât simple indicii ale unei astfel de posibilităţi.

INVEST.: A fost! Îţi aminteşti cu cât timp înainte de 1967?

Din nou niciun răspuns referitor la când anume fusese nu a putut fi scos de la Betty, aşa că s-a încercat altceva.

INVEST.: De unde ştii că acesta este locul de unde vin ei? BETTY: De acolo vin.

INVEST.: De unde ştii? Cum ai aflat asta? Ţi-au spus-o ei? BETTY: Da, mi-au spus. *Şi am fost acolo*. INVEST.: Ai fost în locul de unde vin ei? BETTY: Da.

INVEST.: Ai văzut şi alte nave acolo? BETTY: Da, sunt alte nave acolo. INVEST.: Câţi ani aveai atunci?

CX

Din nou Betty nu a răspuns. Era oare acolo ceva sau cineva care o oprea să răspundă la aceste întrebări? În orice caz Betty deveni foarte supărată.

INVEST.: De ce eşti supărată?

BETTY: Nu-mi place acest loc, atâta întuneric, gri... ceaţă tot timpul. INVEST.: Care loc? Eşti acolo acum? BETTY: Da.

INVEST.: Eşti înspăimântată de locul acesta?

Betty: Da.”

Acum pe 28 aprilie 1980, am aflat detalii despre acest loc gri şi ceţos unde extraterestrii o duseseră pe Betty la treisprezece ani.

BETTY: Ne mişcăm înainte şi el merge într-o parte, şi eu merg de una singură. Şi văd alţi trei oameni ca acesta acolo. Stau acolo în ceaţă şi e cam greu să-i vezi. E înspăimântător! FRED: Seamănă între ei?

BETTY: Nu văd decât o umbră şi sunt nişte lucruri ciudate la înfăţişare în spate. Par a fi din metal, nişte maşini. Stau acolo, trei dintre ei, şi nu pot să le văd feţele din cauza ceţei. Îmi spune să mă relaxez. Stau acolo, cu lucrurile acelea în spate. Lucrurile acelea din spate sunt făcute din metal (vezi figura 32).

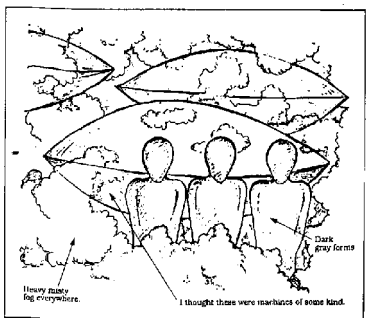

Figura 32. (de la stânga, la dreapta) ceaţa grea peste tot/Cred că erau nişte maşini / Forme gri întunecate).

FRED: Bine, cum arată?

BETTY: Sunt, un, nu ştiu cum să le explic.

Fred i-a deschis din nou ochii fără a-i afecta transa şi a pus-o să deseneze ceea ce observa. Maşinăriile păreau nişte nave zburătoare, ovale. După ce Betty şi-a terminat desenul, Fred a lăsat-o să continue.

BETTY: Cel din mijloc vine acum spre mine, îşi ridică mâna o lasă jos şi acum îl urmez pe el. Mergem în jurul obiectelor. E atâta ceaţă şi întuneric acolo. Pare deprimant. Se opreşte şi spune! „Te apropii, ştii.” Şi eu zic „De ce mă apropii”? Şi el spune „Aproape de casa”.

FRED: Un moment. Ai întrebat ceva pe una din fiinţe.

Înainte de asta nu ai întrebat nimic. Te-a surprins că ai putut să-l întrebi? BETTY: Nu, când l-am întrebat, nu mi se mişca gura. FRED: Bine, continuă. Ai spus că te apropii de casă. BETTY: Continuam să mergem. Mă aduce în faţa unui lucru ciudat de pe sol. E ceva acolo. FRED: Bine, desenează-mi, voi număra până la trei. Vei deschide ochii fără a-ţi afecta transa.

Betty a desenat un obiect ciudat de mărime umană care semăna cu o coajă de ou deschisă sau cu o coajă de scoică. Fred a continuat să-i pună întrebări cât timp desena.

FRED: Acesta este pe sol lângă tine? BETTY: Da, pe sol. Parcă ar fi oglindă. FRED: Poţi să te vezi în ea?

BETTY: E ceaţă peste tot. Dacă m-aş fi uitat, nu mi-aş fi văzut doar faţa, aş fi văzut mai mult din mine. FRED: Bine, relaxează-te. Închide ochii. Relaxează-te.

Bine. Continuăm. BETTY: M-a dus la acel lucru şi m-a făcut să plutesc în el.

Vârful coborî şi mă închide înăuntrul lui şi văd foarte mulţi ea mine. Apoi, acoperişul se deschide şi sunt într-un loc unde e numai lumină strălucitoare Unul din omuleţi este acolo şi mă scoate din lucrul acela. Mergem într-o parte şi îmi spune să păşesc pe nişte blocuri de gheaţă. Plutesc şi păşesc pe ele, dar e o lumină aprinsă în ele. Îmi spune să-l urmez. De data asta îmi mişc picioarele şi suntem pe gheaţă, o mare de gheaţă, cam aşa ceva.

Şi e aşa de frumos

FRED: Cum adică frumos?

BETTY: Oh, totul e gheaţă transparentă, o pădure de gheaţă şi sunt copaci şi frunze de gheaţă, iarbă şi totul, totul şi păsările sunt din gheaţă subţire, subţire.

Fred a oprit-o încă o dată pe Betty şi i-a cerut să deseneze ceea ce vedea, dar ea n-a putut.

BETTY: E prea frumos! Nu pot desena cât de frumos este.

FRED: Relaxează-te, relaxează-te, din ce în ce mai adânc. Bine, continuăm.

Apoi Betty a descris o întâmplare incredibilă.

BETTY: Mergem înainte. Totul e atât de frumos. Numai un lucru, nimic nu se mişcă. Sunt chiar şi păsările în zbor, dar nu se mişcă. Sunt şi fluturi şi încerc să ating unul. Când l-am atins e fantastic! Ce frumos! Par toate culorile pe fluture, şi zboară. Când l-am atins s-a colorat şi se decolorează într-o fărâmiţă mică de lumină. Apoi s-a întors înapoi în forma aceea de gheaţă. A fost uluitor! (vezi figura 33)

Era cam mult! Fred a decis ca Betty să descrie acest proces în detaliu.

FRED: Cam cât timp a fost viu fluturele? Secunde? Minute? Ore?

BETTY: Secunde, cred.

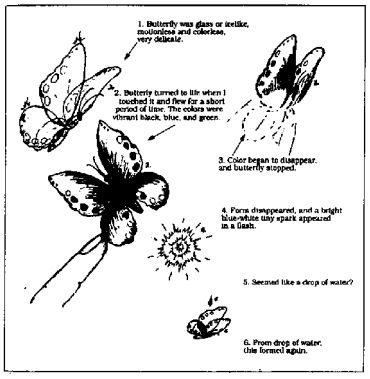
1. Butterfly was glass or icelike, motionless and colorless, very delicate.
2. Butterfly turned to life when I touched it and flew for a short period of time. The colors were vibrant black, blue, and green.
3. Color began to disappear, and butterfly stopped.
4. Form disappeared, and a bright blue-white tiny spark appeared in a flash.
5. Seemed like a drop of water?
6. From drop of water. Ube formed again.

Figura 33. (12 mai) (1 – Fluturele era de sticlă sau gheaţă, nemişcat, fără culori, foarte delicat; 2 – A mişcat când l-am atins şi a zburat o bucată de vreme; Culorile erau negru aprins, albastru şi verde; 3 – Culorile încep să dispară şi fluturele se opreşte; 4 – Dispare fluturele. În locul lui apare o fărâmiţă de lumină; 5 – Pare o picătură de apă; 6 – Din picătura de apă s-a format din nou)

FRED: Bine, când a înviat fluturele, a mai înviat şi altceva cu el?

BETTY: Nu, dar am atins nişte flori şi – oh! Florile sunt frumoase. Le vin culorile şi miros frumos. Oh, ating şi nişte frunze oh, e atât de frumos. Şi acum florile redevin ele – culorile dispar şi apare o fărâmiţă de lumină şi ele se întorc la forma de gheaţă trasparentă, flori şi frunze ca de gheaţă. Oh, l-am întrebat – „Ce se întâmplă?” Mi-a spus „Este ca tu să-ţi aminteşti şi oamenii să înţeleagă”.

FRED: Da.

BETTY: Şi i-am spus „Dar de ce s-au colorat florile şi frunzele când le-am atins?” El mi-a zis că voi vedea când voi ajunge acasă.

FRED: L-ai mai întrebat şi altceva?

BETTY: A spus „Acasă e acolo unde este întâiul”.

FRED: Şi nu l-ai întrebat: „Cine este întâiul?” Sau ceva de genul acesta?

BETTY: A spus „Ne apropiem de casă unde este întâiul.” Oh, e atât de frumos aici. Şi mergem înainte, şi cum mergeam părea că omuleţul acela, piciorul lui aprindea lumina aceea de sub obiectul de sticlă. „De ce trebuie să avem aceste lucruri în picioare?”, l-am întrebat. Şi a spus că sunt necesare.

Acum Fred a oprit-o pentru detalii.

FRED: Ce aveai în picioare?

BETTY: Lucrurile de sticlă pe care le-am pus când am ajuns aici.

Mai târziu, Fred a pus-o să deseneze aceşti pantofi de sticlă în detaliu (vezi figura 34), dar acum a lăsat-o să continue.

BETTY: Mergem pe lângă aceste obiecte şi în faţă e o minge de sticlă uriaşă.

Betty a început să descrie un vehicul rotund, ca de sticlă în care a fost făcută să intre.

BETTY: Aşa că mă dau pe spate, oh cad. Sunt chiar în mingea de sticlă (vezi figura 35).

FRED: Bine, continuă.

BETTY: Se mişcă.

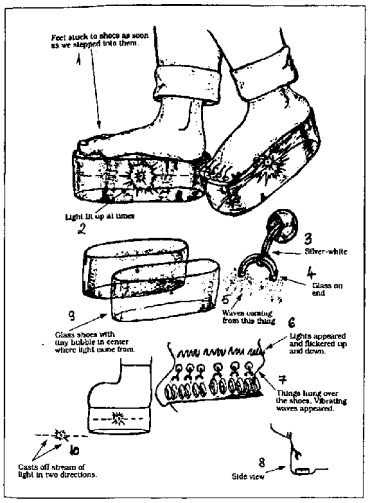

Figura 34. (12 mai) (1 – Imediat ce am păşit pe ei, picioarele mi s-au lipit de pantofi; 2 – Lumină din când în când; 3 – Alb-argintiu; 4 – Sticlă în capăt; 5 – Ieşeau valuri din el; 6 – Apăreau lumini şi licăreau în sus şi în jos; 7 – Acestea atârnau de pantofi. Vibra ceva; 8 – Vedere dintr-o parte;

9 – Pantofi de sticlă cu mici bile în centru, de unde ieşea lumina;

10 – împrăşt ia raze în două direct îi)

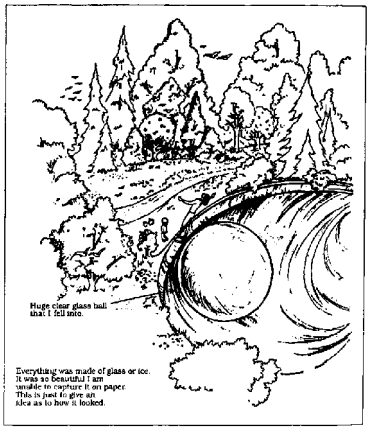
Huge clear glass ball that I fell into.
Everything was made of glass or ice. It was so beautiful I am unable to capture it on paper. This is just to give an idea as to how it looked.

Figura 35. (12 mai) – De sus în jos – O sferă uşoară transparentă în care am căzut…

— Totul era din gheaţă sau de sticlă. E atât de frumos că nu pot desena asta. E doar să vă faceţi o idee cum arată)

Vehiculul transparent a început să se mişte printr-o structura conducătoare uriaşă. Fred a fost curios să afle cum anume se i mişca.

FRED: Cum se mişca? Se roteşte ca o bilă sau pare a se mişca printr-o altă metodă?

BETTY: Se mişcă altfel decât rotindu-se. FRED: Bine, continuă.

BETTY: Şi se opreşte. Totul pare atât de strălucitor şi ca de sticlă. Şi e o altă persoană micuţă acolo, uitându-se la mine. Nu mă pot mişca. Trebuie să stau acolo până zice el să ies. Mai sunt şi alţii ca el acolo. FRED: Oameni sau fiinţe? BETTY: Cei cu capete mari. Oh! FRED: Ce se întâmplă? BETTY: Degetele! Oooh! Mă dor! FRED: Tot degetul sau doar buricele degetelor? BETTY: Doar buricele degetelor.

FRED: Bine, îţi voi fricţiona degetele cu un anestezic.

Vreau să-ţi simţi degetele anesteziate, ca la dentist când îţi face o injecţie. Vreau să-ţi simţi buricele degetelor calmate. Vreau să simţi cum dispare durerea. Bine, continuă. BETTY: încă nu mă pot mişca.

Încă o dată Betty a ţipat de durere căci degetele ei o dureau şi mai tare. Iar şi iar Fred a încercat să-i uşureze durerea, fără succes însă. În sfârşit el a adus-o înapoi în timp înainte de a începe durerile, pentru a-i oferi o uşurare. Curând, ea a putut continua.

BETTY: Omuleţul mă cheamă afară din mingea de sticlă.

Apoi spune: „Vino cu mine” şi mă conduce în faţă. Apoi îmi spune să ridic piciorul. Când îl ridic „lucrul cade”. „Ridică-l pe celălalt”, a spus el şi mi-a zis să merg cu el. FRED: Eşti desculţă? BE1TY: Da. FRED: Continuă. BETTY: Şi plutim înainte. FRED: Nu mai mergi? Pluteşti? Continuă. BETTY: Ajungem la un zid de sticlă şi o uşă mare, mare, mare. E făcută din sticlă.

FRED: Are balamale?

BTTY: Nu. E atât de mare şi sunt – nu pot să explic. E uşă după uşă după uşă. Se opreşte acolo şi-mi spune să mă opresc. Spune. Acum vei intra pe poartă şi îl vei vedea pe întâiul. „Nu te teme.”

Apoi Betty se pare că a trecut printr-o experienţă de ieşire din corp!

BETTY: Stau acolo şi *ies din mine*! Sunt două de mine! Două de mine acolo! (vezi figura 36) FRED: Te uiţi la mine? BETTY: Da. Aha.

FRED: Te simţi ca şi cum ai fi în amândouă corpurile? BETTY: Nu, cel de acolo e ca, nu… *pauză* FRED: Ca ce?

BETTY: Cel de acolo e ca un geamăn. Dar e ca acei oameni pe care i-am văzut în acele, acele cuburi de sticlă. FRED: Cu alte cuvinte, un corp nemişcător al tău? BETTY: Da.

FRED: Bine, l-ai văzut pe *întâiul*? BETTY: *întâiul*? Nu. FRED: Bine, continuă.

BETTY: Ajung la uşă şi omuleţul spune: „Acum vei intra pe *Marea Poartă* şi vei vedea gloria *întâiului*.” Stau în faţa porţii. Apoi Betty devine încurcată.

BETTY: Nu mai sunt acolo. Nu ştiu unde sunt. FRED: Ce vrei să spui? Unde eşti acum?

BETTY: Nu ştiu.

Dintr-un anumit motiv, Betty nu putea să determine unde se afla, în ciuda eforturilor lui Fred de a afla. A decis să încheie şedinţa, dar mai întâi i-a dat lui Betty o sugestie posthipnotică de a-şi reaminti totul şi de a face desene, dacă dorea. În zilele următoare, Betty a desenat unele din lucrurile pe care le văzuse

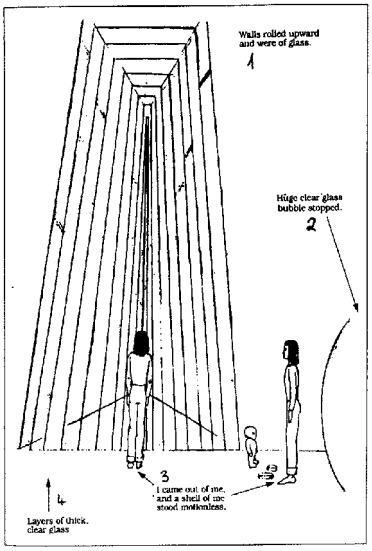
Walls rolled upward and were of glass.
1
Huge clear glass bubble stopped.
2
3
I came out of me, and a shell of me stood motionless.
4
Layers of thick, clear glass

Figura 36. (12 mai) Marea Poartă (1 – Zidurile se întindeau înainte şi erau de sticlă; 2 – Sfera uriaşă de sticlă s-a oprit; 3 – Am ieşit din mine şi o formă a mea stătea acolo nemişcată; 4 – Straturi de sticla subţire)

În timpul acestui segment al experienţei din adolescentă. Un desen o reprezenta pe ea stând în faţa *Marii Porţi*.

Descrierea făcută de ea masivei uşi de sticlă mi-a adus aminte că ea mai menţionase o *uşă* specială în timpul uneia din şedinţele hipnotice din prima fază a anchetei.

În sesiunea ţinută pe 16 iulie 1977, Betty retrăia o porţiune din răpirea iniţială. Anchetatorul David Webb a întrerupt relatarea ei cu o întrebare: „Ţi-au făcut vreodată, fie Quazgaa, fie Joohop previziuni de viitor? Lucruri care se vor întâmpla pe pământ?”

Mintea ei a alunecat în prezent, corpul ei i-a fost reţinut în scaunul hipnotizatorului. A trăit aceleaşi senzaţii fizice ca atunci când fusese paralizată pe masa de examinare de la bordul navei. Deodată corpul ei a părut a deveni posedat de ceva sau ceva dispus să răspundă întrebărilor noastre, prin ea.

În timpul discuţiei care a urmat Betty a menţionat o uşă.

BETTY: E ceva despre o uşă care se va deschide.

Când a fost întrebată de unul dintre investigatori dacă extraterestrii ne vor ajuta să descoperim mesajul, ea a dat un răspuns provocator:

BETTY: Nu aţi ajuns atât de departe şi nici nu aţi obţinut atâtea informaţii. *Nu avem dorinţa de a vă ajuta*. Iată – ceea ce v-a fost dat – căutaţi, cercetaţi. Veţi avea revelaţia. Unele piese din acest rebus se vor potrivi, încercaţi să înţelegeţi voi înşivă. Căutaţi cu sufletul. Uşi au fost lăsate deschise pentru voi. Marea Poartă vă va conduce.

Acest răspuns insinuează cu claritate că ei ar putea fi planificat nu numai ancheta noastră, dar şi cartea care i-a urmat – incluzând şi partea pe care o scriem acum.

Ascultând benzile şedinţei de pe 21 aprilie mi-a devenit foarte clar că Betty urma să trăiască apogeul experienţei sale. I-am telefonat lui David Weeb pentru a veni să mă conducă spre Connecticut pentru a lua parte la şedinţele următoare. Eram foarte intrigat. Ce va găsi oare Betty în spatele Marilor Porţi şi cine era *întâiul*?

Sunt momente în care mă simt ca un pion într-un joc de şah complex, dar predeterminat, datorită unor coincidenţe stranii. Uneori, chiar după ce aplici o logică rece asupra unor asemenea gânduri nu este foarte uşor să le înlături. Un eveniment uimitor s-a petrecut chiar când terminasem de bătut la maşină capitolul trei, în care un obiect este semnalat în apropierea lui Bob, la vârsta de cinci ani şi a îndreptat o rază de lumină spre el. Când l-a lovit lumina, Bob nu a mai putut mişca un deget. Aveam înrădăcinată în minte această poveste, când în seara de 5 decembrie a sunat telefonul. Femeia de la celălalt capăt al firului suna foarte neliniştită. Era o persoană pe care o voi numi Carol, ea şi soţul ei Bob erau colegi cu mine la *GTE Sylvania*. Li cunosc de peste un deceniu.

Subiectul convorbirii telefonice a fost apariţia unui OZN. Martorul ei fusese fiul lor de treisprezece ani, Jimmy. Cum ascultam cu atenţie aveam o stranie senzaţie de déjà-vu. Experienţa fiului era aproape identică cu cea pe care tocmai o terminasem de scris!

Pe la 6.30 după-amiaza, Jimmy era afară, în spatele casei când a auzit un bâzâit slab undeva deasupra lui. Privind intens, a fost înspăimântat să vadă un obiect oval – larg cât două case plutind deasupra lui. Înainte de a putea

acţiona în vreun fel, obiectul a scos o rază de lumină şi a îndreptat-o spre el şi nu a mai putut mişca. Cât timp raza a fost fixată pe el, a stat neajutorat. Apoi raza a clipit, a dispărut, la fel şi obiectul.

Odată ce a putut să se mişte, a ţâşnit-o! A fugit dântr-o suflare în casă pentru a spune părinţilor. Carol a neglijat incidentul, crezând că fusese un elicopter al poliţiei ce verifica zona cu vreun reflector. Jimmy era atât de necăjit încât nu a mai vrut să se ducă la întâlnirea cercetaşilor, dar mama lui l-a convins să se ducă. După ce a plecat, Bob a convins-o pe Carol că Jimmy poate că într-adevăr a văzut ceva ieşit din comun. Ea mi-a telefonat şi am desemnat un anchetator, Joe Nyman. Când Jimmy s-a întors de la cercetaşi a fost surprins să-l vadă pe Joe aşteptându-l, dar a fost uşurat că acum părinţii lui îl luau în serios.

Joe l-a anchetat pe Jimmy, convins că băiatul spune adevărul. L-a convins să meargă în camera lui pentru a verifica dacă nu are vreun semn neobişnuit pe corp. Jimmy s-a întins şi a arătat un semn roşu pe piept. Părea ca o arsură solară foarte puternică în formă de T întors. Joe a făcut nişte fotografii color cu acest semn.

Din nefericire, familia urma să plece pentru o vacanţă de două săptămâni în Florida şi nu se putea face mai mult până se întorceau. Când Joe a întrebat-o pe Carol dacă-l va duce pe Jimmy la doctor, ea tot credea într-o explicaţie logică.

Înainte de întoarcerea din Florida, ne-au spus că semnul se decolorase complet şi dispăruse în câteva zile. Cum Jimmy avea coşmaruri şi vorbea prin somn că fusese răpit de un OZN, au fost făcute pregătiri pentru ca el să facă şedinţe de hipnoză regresivă. Sub hipnoză el a retrăit experienţa foarte puternic, cu multă emoţie. Când lumina s-a îngustat stând ca o rază pe pieptul lui, a auzit o voce în cap care îi spunea să nu-i fie frică şi că va fi testat imediat; el s-a umplut de un sentiment de pace şi de fericire.

Şedinţele de hipnoză vor continua în încercarea de a afla detaliile incidentului. Destul de interesant, un incident similar avusese loc în Tyler, Texas, pe 24 ianuarie 1979. Şi el implica raza de lumină din OZN, o arsură în formă de diamant pe pieptul unui tânăr şi o perioadă de timp uitată care ar indica o posibilă răpire. Similitudinea acestui eveniment şi simultaneitatea sa cu scrierea despre incidentul petrecut cu Bob Luca sunt incredibile, în trecut mintea mea obiectivă, logică se revolta împotriva semnificaţiei unor

experienţe subiective de déjà-vu. Totuşi frecvenţa acestor incidente m-a transformat dintr-un sceptic convins într-un gnostic.

Câteva propoziţii mai înainte, de exemplu, am lăsat scrisul un moment pentru a răspunde unei chemări a naturii. În drum spre baie, am privit la televizor. Fiul meu David urmărea un desen animat în care Bugs Bunny vorbea cu un marţian pitic! Cum am privit şi m-am mirat de această coincidentă, am avut senzaţia ciudată că văzusem acelaşi desen animat undeva, mai înainte. Apoi mi-am adus aminte. Era acelaşi desen animat cu Bugs Bunny care apărea într-una din scenele din *Close Encountres of the Third Kind*. În acest film, Richard Dreyfuss se trezeşte deodată în sunetele aceluiaşi program TV pe care îl urmărea fiica lui.

MAREA POARTĂ

În săptămâna aceea am aşteptat cu nerăbdare următoarea şedinţă.

Pe 10 mai 1980, David Weeb, Larry Faweett şi cu mine ne-am întâlnit cu Bob şi Betty la ei acasă, unde Betty ne-a pregătit o cină delicioasă. De asemenea era prezentă şi Patricia Gail Sable, invitată de Lany. Ea era una dintre cele trei persoane alese pentru a urma cursurile rapide ale Colegiului din Boston, în numai patru ani ea şi-a obţinut atât licenţa cât şi titlul de master în sociologie, *magna cum laude*, în mai 1976. Hipnoterapist profesionist şi specialistă în terapia stressului, ea a fost invitată ca observator. Eram interesaţi în special de aprecierile ei despre cum au fost conduse şedinţele de hipnoză şi despre întâmplarea lui Betty. Iată ce a declarat în evaluarea ei.

Întâlnind-o pe Betty Luca pentru prima oară pe 10 mai 1980 a fost ca şi cum aş fi întâlnit-o pe micuţa Dorothy din *Vrăjitorul din Oz* la maturitate. A fost foarte greu să înţeleg cum poate exista o inimă atât de pură, o persoană atât de inocentă, de necoruptă. În această perioadă de intense conflicte internaţionale, inflaţie galopantă şi agitaţie domestică, cum poate cineva să rămână atât de limpede şi blând, atât de iubitor şi cald? Ca şi cum Betty ar fi luat toate învăţăturile despre dragoste şi fraternitate de la Şcoala de Duminică şi le-a făcut să lucreze pentru ea acum, la maturitate. Nu este nimic în ea din acei „copii furioşi” care pot fi percepuţi cu uşurinţă la mulţi dintre noi la cea mai mică iritare. Există, în Bob şi Betty Luca, un sentiment de pace interioară.

Calmul prevalează în fiinţa lor şi este minunat de contagios. Împreună cu veselia lor este un sentiment de sinceritate care însoţeşte toate contactele lor sociale. Credinţa lor în Dumnezeu este de nezdruncinat, nevoile lor aproape biblice prin simplitate, întâlnirea mea cu Bob poate fi rezumată de următorul schimb de replici.

PATRICIA: Tu iubeşti şi accepţi pe toată lumea, nu-i aşa? Nu judeci pe nimeni, doar îl accepţi. BOB: Nu-mi pot imagina că aş putea fi altfel.

Am mai auzit asta până acum, dar niciodată spusă cu atâta sinceritate.

Ei au o capacitate înnăscută de a produce un impact asupra vieţilor celorlalţi, fără a face de fapt ceva, numai fiind cinstiţi. Ei ne permit a pune în discuţie bazele pe care ne clădim viaţa. Cu siguranţă această armonie este accesibilă tuturor. Cum naiba am reuşit atunci să ne îndepărtăm atât de mult de ea? Oricine care poate trăi aşa cum trăiesc ei e cu siguranţă privilegiatul posesor al unui mare secret al vieţii. Curând ne-am adunat cu toţii acasă la Fred Max. Destul de repede el a plasat-o pe Betty în transă adâncă. El a pus-o să retrăiască ce s-a întâmplat înainte de a fi adusă în faţa Marii Porţi. Cum această şedinţă şi cea care a urmat s-au ocupat de acest fragment, transcriu aici din ambele şedinţe desfăşurate în zilele de 10 şi 15 mai.

Betty stătea acum în faţa ciudatei porţi. Din nou ea descrie înfăţişarea şi experienţa ieşirii-din-corp.

BETTY: E o uşă mare acolo şi e tare ciudată. E parcă din ce în ce mai adâncă. Şi e strălucitoare, cu adevărat strălucitoare. Şi trebuie să stau în faţa porţii. Dar înainte de aceasta am ieşit din mine. Stăteam acolo şi stăteam aici. Erau două de mine şi una dintre mine era imobilă.

FRED: Ai vorbit cu cealaltă?

BETTY: Nu se putea, fiindcă eu sunt aici şi ea e acolo.

FRED: Arată exact ca tine?

BETTY: Da.

FRED: Şi mişcă pentru a-ţi arăta că e vie, adică respiră şi mişcă braţele? BETTY: Nu!

FRED: Arată ca o piesă de ceară de la muzeu sau cam aşa ceva?

BETTY: Nu, arată exact ca mine. FRED: Bine, continuă.

BETTY: Mi s-a spus să vin mai în faţă. Am intrat în poartă şi e foarte strălucitoare. Nu pot să *te* duc mai departe. FRED: De ce? BETTY: Fiindcă. FRED: Cum adică fiindcă? BETTY: Nu te pot duce dincolo de poartă. FRED: Bine, uite cum vom face. Atunci te duci dincolo de poartă singură pentru câteva minute.

Din când în când Fred încerca să-i inducă lui Betty sugestia de a-i spune ce se află dincolo de poartă, dar totul era în van.

FRED: Cândva, poate îţi vei schimba părerea, îmi vei spune atunci.

BETTY: Nu-mi pot schimba părerea. E stabilit. FRED: Ce s-ar întâmpla dacă mi-ai spune? BETTY: Nu pot să-ţi spun. Îmi pare rău. FRED: Bine, să trecem la primul lucru pe care poţi să mi-l spui, da?

BETTY: Oh! Fata ei străluceste de fericire. Vezi fotografia 4

FRED: Ce se întâmplă? BETTY: Ies pe poartă, şi a fost minunat! FRED: Ţi-a spus întâiul ceva minunat? BETTY: Nu pot să-ţi spun. Îmi pare rău, FRED: Crezi că întâiul este Dumnezeu?

BETTY: Ştii ce este Dumnezeu?

FRED: Nu ştiu. Speram că l-ai văzut tu şi deci îmi vei spune.

BETTY: Nu pot să-ţi spun despre asta.

FRED: Bine, să continuăm. Ce se întâmplă? Ai ieşit din cameră şi te simţi extraordinar. BETTY: Ies pe poartă şi este un om înalt, cu părul alb ce

stă acolo. Are o cămaşă albă lungă.

Fred a pus-o să descrie acest om înalt, apoi a închis şedinţa a 10-a. Atmosfera era încărcată. Pentru orele cât a ţinut şedinţa, mintea mea a acceptat drept real ceea ce acum pare ireal. Drumul spre casă era lung. David Webb şi cu mine aveam multe de discutat şi de analizat datele neaşteptate.

Următoarea şedinţă a avut loc pe 15 mai 1980. Hotărât să afle ce se găseşte în spatele Marii Porţi, Fred a dus-o din nou pe Betty în timp, la momentul în care stătea în faţă ei:

FRED: Unde eşti?

BETTY: Sunt în faţa acestei porţi uriaşe. Este sticlă. Straturi de sticlă. FRED: Pe ce stai? BÈTTY: Sticlă.

FRED: Să te întreb: Vei merge să-l vezi pe întâiul, da? BETTY: Da. FRED: De ce?

BETTY: Fiindcă a sosit timpul pentru mine, spun ei, să merg *acasă* să-l văd pe întâiul. FRED: Bine, să însemne asta că întâiul e cineva pe care l-ai mai văzut? BETTY: Nu ştiu.

FRED: Bine, ştiai de ce este timpul să-l vezi?

BETTY: Nu.

FRED: De ce nu-i întrebi?

BETTY: Nu prea sunt pe aici. Omuleţii nu prea sunt pe aici să-i întreb.

FRED: Da, dar ei ţi-au cerut să faci o mulţime de lucruri, ca să zic aşa.

BETTY: Ştiu. Dar ei sunt la ei. Nu pot să fac nimic.

FRED: Bine. În curând îl vei vedea pe întâiul, da? Nu vreau să pierzi experienţa. Vreau să scoatem cât mai mult din éa. Aşa că, atunci când îl vezi

pe întâiul, întreabă-te „Ce câştig eu din asta? De ce sunt cu ei? Ce însemnătate va avea asta mai târziu în viaţa mea?” E ca orice experienţă care îi este permisă cuiva. Da? Vreau să treci la momentul când se deschide usa şi întâlneşti pe întâiul.

BETTY: Oh!

În acel moment un zâmbet indescriptibil a apărut pe faţa ei.

Singurul cuvânt la care mă pot gândi este extaz. Expresia aceasta de fericire pură, nereţinută a rămas pe faţa lui Betty cât a continuat Fred cu întrebările.

FRED: Pari fericită, de ce eşti atât de fericită?

BETTY: E-ah, nu pot să-ţi spun.

FRED: Bine, ştiu că nu poţi să-mi spui, dar vreau să faci unele lucruri. Vreau să te întreb, de ce îţi este arătat ceea ce îţi este arătat. Cu alte cuvinte asta nu a fost o călătorie gratuită. Ei vor ca tu să vezi ceea ce vezi. Înţelegi?

BETTY: Da.

FRED: Bine. Acum vreau să te întrebi „Ce câştig eu din asta? De ce sunt aici? Unde sunt? Ce trebuie să gândesc după ce plec de aici?”

BETTY: Oh, nu contează ceea ce câştig.

FRED: Adică?

BETTY: Cuvintele nu pot explica. E minunat. E pentru toată lumea. Dar nu-ţi pot spune.

FRED: Nu poţi? De ce?

BETTY: Pentru un singur lucru. E prea copleşitor şi indescriptibil. Nu pot să-ţi spun.

FRED: Bine. Poţi când priveşti în jur să-ţi spui ţie?

BETTY: înţeleg.

FRED: Bine. Culege tot ceea ce vezi, chiar dacă nu înţelegi.

BETTY: înţeleg. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Aş vrea să împart asta cu tine.

FRED: Ţi s-a *spus* să nu spui?

BETTY: E ca şi cum, chiar dacă aş putea să vorbesc, nu aş fi capabilă să vorbesc. Nu pot. Îmi pare rău.

FRED: Ţi s-a spus clar să nu vorbeşti despre asta?

BETTY: Parţial, da.

FRED: Cum ţi-a fost spusă?

BETTY: Nu pot să-ţi spun asta. Îmi pare rău.

FRED: Bine. Putem să îi facem să vorbească prin tine?

Relaxează-te, îmi voi pune mâna pe umărul tău. Voi număra până la trei. *Îmi voi pune mâna pe umărul tău* şi cu fiecare cifră te relaxezi din ce în ce mai mult. La trei vei fi relaxată şi vei lăsa fiinţele să vorbească prin tine. 1,2,3.

BETTY: începe să vorbească într-o limbă ciudată (vezi fotografia 3).

FRED: Bine, Betty, poţi să ne explici ca să înţelegem ce ai voie?

BETTY: *începe să plângă* Tatăl iubeşte lumea atât de mult.

FRED: Da?

BETTY: Şi mulţi îl resping.

FRED: Aha. Bine. Spui o mulţime de cuvinte. Poţi să explici mai mult?

BETTY: Ei vor fi simţiţi de cei care au credinţă şi pot să înţeleagă. Vor simţi dragostea radiind din ei.

FRED: Bine, unde eşti?

BETTY: Acolo unde este lumina.

FRED: Ce vezi?

BETTY: Nu pot să-ţi spun.

FRED: Bine. Să te întreb. Simţi multă dragoste, aceeaşi dragoste sau diferite grade de dragoste?

BETTY: E o dragoste mai mare.

FRED: Bine, când voi înţelege eu toate cuvintele pe care le-au spus prin tine?

BETTY: Când vei permite Spiritului să vină peste tine şi te vei umple de dragostea lui.

Clar, Fred nu obţinuse răspunsul pe care îl voia. Probabil, a gândit el, Betty însăşi nu şâia ce anume spusese în limba aceea ciudată.

FRED: *Tu* înţelegi cuvintele pe care le-ai spus? BETTY: Le înţeleg, dar nu vor mai ieşi. FRED: încerc să înţeleg. Nu încerc să te fac să divulgi ceva, da? Tu le înţelegi clar, însă nu le poţi explica, nu? BETTY: Sunt în inima mea. FRED: Mai mult un sentiment decât un concept? BETTY: Sunt în inima mea, în mintea mea, în corpul meu. FRED: Bine, ai putea să le explici copiilor tăi! BETTY: Ce copii?

FRED: Dacă vei avea vreodată copii. Cuvintele pe care le-ai spus, care aveau mesajul de dragoste, aveau şi un mesaj de avertisment? BETTY: Da. Cei care nu au dragoste nu au nimic. Dragostea este răspunsul.

Fred s-a decis să încerce o altă tactică. Mai întâi i-a permis lui Betty să retrăiască ceea ce văzuse în spatele Porţii. Faţa ei strălucea de fericire şi bucurie adâncă.

FRED: Văd că îţi place unde eşti! BETTY: Aha.

FRED: Să te întreb. Cum aş putea avea dragostea pe care o ai tu? Aş putea avea un interpret? BETTY: Un ce? La treisprezece ani, Betty nu cunoştea cuvântul

FRED: Un interpret e o persoană. Să presupunem că nu cunosc o limbă. Vorbesc doar franceza şi tu vorbeşti doar engleza. Ca să ne înţelegem, ne trebuie o persoană care să ştie ambele limbi. Acum îţi vorbesc engleza, şi aceste persoane pot vorbi cu tine, vreau să-i întreb dacă vor să comunice cu mine în engleză, prin tine. Da? BETTY: Adică omuleţii?

FRED: Da, omuleţii.

BETTY: Dar ei nu sunt aici, acum *Ei nu intraseră pe poartă cu* ea.

FRED: Le vei permite să intre în tine. Îmi voi pune mâna pe umărul tău. Te voi atinge şi voi număra până la trei. De fiecare dată când îţi voi atinge umărul, te vei relaxa din ce în ce mai adânc, dar şi te vei deschide astfel încât ei să poată intra în tine şi să-mi vorbească; bine.

Betty pare a nu înţelege ce vrea Fred.

BETTY: Aici?

FRED: Da.

BETTY: Nu.

FRED: Cum adică, nu?

BETTY: Nu aici.

FRED: Unde?

BETTY: Unde sunt.

FRED: Oh, iartă-mă. Dacă te scot de unde eşti acum, şi vom trece dincolo de momentul în care l-ai văzut pe întâiul? Te voi scoate de acolo. Pot să fac? E bine aşa?

BETTY: Aha.

FRED: Bine, deci voi număra de la unu la trei şi vei pleca de unde eşti, de unde l-ai văzut pe întâiul. Unu, doi, trei. Unde eşti?

BETTY: De cealaltă parte a uşii.

FRED: Ce s-a petrecut când erai dincolo?

BETTY: Nu pot să-ţi spun.

FRED: Bine, asta voiam. Acum le vei cere fiinţelor să vorbeşti cu el.

BETTY: E doar unul mic aici.

FRED: E suficient unul. Tu vei traduce limba lui. Bine? Voi numaraţi…

BETTY: *întrerupând* Nu pot să-i spun eu ce să facă.

FRED: Dar dacă i-o *cerem* noi? E bine aşa?

BETTY: Da.

FRED: Voi număra de la unu la trei. Cu fiecare cifră vei deveni din ce în ce mai relaxată, din ce în ce mai deschisă. Când voi ajunge la trei, dacă el vrea, va vorbi prin tine. 1, 2, 3. Da, începe. BETTY: De ce?

Fred a crezut că Betty pusese întrebarea!

FRED: Ca să putem beneficia de mesajul pe care l-ai primit. Dar se pare că nu Betty pusese întrebarea!

BETTY: De ce încercaţi să luaţi asta de la ea? FRED: *Să luăm*? BETTY: *El* spune asta.

FRED: Bine. Noi nu luăm. Noi abia încercăm să înţelegem asta, astfel încât să trăim şi noi dragostea şi, de asemenea, pentru a progresa.

Din nou fiinţa, sau subconştientul lui Betty jucând rolul unei fiinţe extraterestre.

BETTY: Aţi avut adevărurile înaintea voastră. De ce nu le-aţi luat?

FRED: Când am avut adevărul în faţă? BETTY: Tu trebuia să afli. FRED: Pot să-i vorbesc lui? BETTY: Nu acum. FRED: De ce?

BETTY: Fiindcă el nu vrea asta, cred.

Iată cum a scris Patricia Gail, mai târzu.

Betty pare a fi un foarte bun subiect în transă. Păşeşte cu uşurinţă din transă în afara ei, la diferite grade de conştienţă. Când Betty e în transă, are loc un neobişnuit transfer de energie. La majoritatea subiecţilor este o cantitate minimă de activitate mentală observabilă. Schimbul de informaţii şi de energie este în general unilateral. Când Betty este hipnotizată, este un val de energie, iar comunicarea care are loc este multietajată. Sentimentul unora că hipnotizatorul este un clarvăzător este iluzoriu în acest caz. Unele nivele ale minţii lui Betty exercitau un control şi un supracontrol mai mult decât se poate recunoaşte de obicei. Din nou Fred a eşuat în încercarea sa de a afla informaţia pe care o dorea despre ce i s-a întâmplat lui Betty dincolo de Marea Poartă. Cu răbdare nesfârşită, a mai încercat încă o dată.

FRED: Bine. L-ai văzut pe întâiul. A fost diferit de altceva ce ai mai întâlnit până acum? BETTY: Totul e atât de minunat. FRED: E cineva care să nu-ţi placă acolo? BETTY: Nu.

FRED: Nu sunt acolo oameni care, hai să spunem aşa, nu sunt chiar atât de drăguţi ca ceilalţi? BETTY: Nu, toată lumea e drăguţă. Ei doar cresc, asta-i tot.

Dacă cineva nu înţelege pe altcineva creşte. Atâta. FRED: Crezi că şi Bob gândeşte la fel? BETTY: Nu ştiu, nu l-am întrebat.

Pentru un moment, am crezut că Betty se referea la soţul ei pe care, desigur, nu avea cum să-l cunoască la treisprezece ani! Fred a verificat.

FRED: Cine e Bob? BETTY: Cumnatul meu.

La acest răspuns am respirat uşurat.

FRED: Bine, relaxează-te. Ai fost să-l vezi pe întâiul şi acum totul este mai frumos, da? BETTY: înţeleg că totul este unul. FRED: Adică?

BETTY: Totul se îmbină. Toate sunt un singur lucru. E

frumos! Nu contează ce este! FRED: Ce vezi acum? BETTY: Nu pot să spun lucrurile acestea. FRED: Bine. Să trecem acolo unde poţi să-mi spui.

Betty a fost dusă înainte în timp la momentul în care l-a văzut pe întâiul şi a ieşit apoi pe Marea Poartă.

BETTY: Bine, sunt în afara porţii. FRED: Da?

BETTY: Şi e un om înalt acolo. Are părul alb şi are o cămaşă lungă albă. Cămaşa îi străluceşte şi părul îi e alb.

Are ochii albaştri. E strălucitor acolo şi cred că mai văd încă doi. FRED: La fel ca el? Seamănă cu oamenii? BETTY: Mai înalţi. Sunt foarte înalţi şi au nişte ferigi în mâini.

FRED: Le-ai vorbit?

BETTY: îmi cer să vin acolo şi e ca o scoică, o scoică deschisă. Dar e oglinda. Oglinzi, multe oglinzi. FRED: Poţi să vezi asta clar, distinct? BETTY: Aha.

FRED: Bine, desenează-mi o poză cu ceea ce vezi, ca să discutăm.

Fred a pus-o pe Betty să deseneze, fără a-i afecta transa. Mai târziu acest lucru devenise o practică normală şi ea ne-a oferit multe desene detaliate (vezi figura 37).

FRED: Bine, poţi închide ochii. De ce crezi că sunt scoicile acolo?

BETTY: E ca cealaltă în care m-au pus înainte. FRED: Adică ai fost într-una din scoicile astea? BETTY: Aha.

FRED: Şi era închisă cât ai stat tu în ea? BETTY: Àha. FRED: Cât ai stat în ea? BETTY: Puţin.

Fred a pus-o atunci să descrie acea experienţă.

FRED: De ce ai fost pusă în scoică? BETTY: Omuleţul m-a pus.

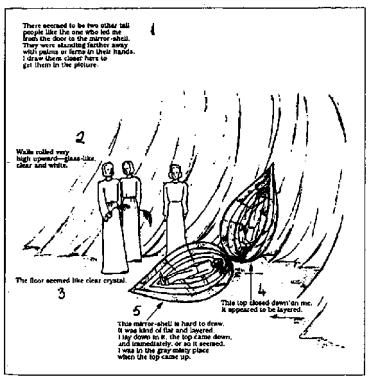

Figura 37. (12 mai) (1 – Păreau să mai fie doi oameni acolo, ca cel care m-a dus de la Marea Poartă până la scoică. Erau mai departe şi aveau ceva în mâini ca nişte ferigi. Aici i-am desenat mai aproape decât erau în realitate; 2 – Pereţii erau mult mai curbaţi în sus – ca de sticlă, albi; 3 – Podeaua părea de cristal; 4 – Capacul a fost tras. Părea în straturi; 5 – E greu să desenezi scoica. Era îngustă şi în straturi. M-am aşezat în ea, s-a închis capacul şi imediat, aşa mi s-a părut, am fost în zona gri, ceţoasă, când s-a desfăcut capacul.)

FRED: Care omuleţ? BETTY: Cel cu capul mare.

Betty a început să-i explice experienţa anterioară, când una din creaturile mici cu capete mari a pus-o în scoică. Mai târziu, una dintre persoanele acelea înalte, cu haină lungă care avea o înfăţişare umană a pus-o din nou într-o scoică. Fred a întrebat-o despre cum era înăuntru.

FRED: Ti-e frică acolo?

BETTY: Nu.

FRED: De ce?

BETTY: Păi, am stat puţin în ea.

FRED: Cum adică, puţine minute?

BETTY: Cum s-a închis s-a şi deschis. Cel mic a deschis-o şi, imediat, cel mare a închis-o.

Curând a reieşit faptul că mecanismele în formă de scoică erau de fapt un mijloc de transport. Fiinţa înaltă cu mână lungă a pus-o în ea şi a închis-o. Apoi, următorul lucru pe care îl ştie Betty a fost că acoperişul a fost dat la o parte în alt loc de una din creaturile mici. Fred a încercat să afle mai multe despre cum era înăuntru.

FRED: Relaxează-te. Când erai în scoică, ce ţi s-a întâmplat?

BETTY: M-am văzut pe mine. Apoi ei l-au deschis din nou.

FRED: Era aceeaşi temperatură în scoică?

BETTY: Da.

FRED: Era vreun sunet?

BETTY: Nu era niciun sunet.

FRED: De ce crezi că ai fost pusă în scoică?

Betty a răspuns referindu-se la prima călătorie în scoică.

BETTY: Am fost în pădurea aceea de gheaţă. FRED: După ce l-ai văzut pe întâiul? BETTY: Nu l-am văzut încă pe întâiul. Merg în pădurea aceea frumoasă de sticlă.

Fred a dus-o din nou la momentul când abia ieşise pe Marea Poartă. Eram interesaţi de a doua călătorie cu acest mecanism-FRED: Ne vom întoarce foarte rapid la întâiul şi după ce-l vezi spune-mi ce s-a mai întâmplat după? BETTY: Sunt în afara Marii Porţi şi mă aşteaptă acolo o persoană înaltă, cu părul alb şi o cămaşă albă lungă ce străluceşte. Îmi spune să vin acolo, fiindcă e unul din lucrurile acelea ca o scoică, şi vrea să intru în el. Mă pune în scoică.

Când Betty a fost scoasă din scoică de una din creaturile mici, era în altă parte.

BETTY: Văd maşinile acelea ciudate. Partea superioară a uneia dintre ele se învârteşte şi sunt nişte lucruri care clipesc. Şi una din persoane (micile creaturi) îmi spune să-l urmez. Şi plutesc într-un fel în spatele lui şi mergem în ceaţa aceea şi într-o mulţime de lucruri ciudate. FRED: Ce fel de lucruri? BETTY: Maşinile acelea. FRED: Poţi să descrii una pentru mine?

I-a permis lui Betty să deseneze o schiţă sumară a obiectelor ce păreau a fi nave, fără a-i afecta transa (vezi figura 38). Mai târziu, acasă, a desenat o schiţă mai detaliată. Fred a pus-o apoi să închidă ochii şi să-şi continue călătoria.

BETTY: E ceţos acolo, peste tot… E greu să vezi ce fac maşinile. Ceva se învârte mereu şi iese lumină. FRED: Ce culoare are lumina? BETTY: E portocaliu-roşiatică. PRED: Bine, continuă.

BETTY: Am început să mergem aşa prin ceaţă şi sunt tot felul de maşini pe aici. Unul dintre ei mă ia într-o parte, şi e ceaţă peste tot. E umezeală şi e deprimant şi gri, numai umbre. Parcă vine o lumină puternică din faţă, de unde mergem noi. Mă duce acolo şi parcă sunt trei ferestre.

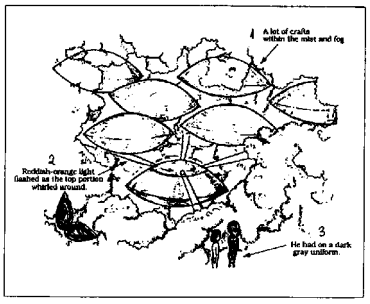
A lot of crafts within the mist and fog
2
Reddish-orange light flashed as the top portion whirled around.
3
He had on a dark gray uniform.

Figura 38. (16 mai) (1-O mulţime de nave erau în interiorul ceţii; 2 – Lumini roşcate ţâşneau când partea de sus se învârtea; 3 – Ei aveau o unifonnă gri închis)

Din nou Fred i-a permis lui Betty înainte de a continua să deseneze ceea ce vede (vezi figura 39).

FRED: Bine, continuă.

BETTY: Ajungem la lumina aceea. Trecem prin ea, trec şi eu chiar în spatele lui şi coborâm la pământ sau ce este, parcă e gheată acolo, dar muncesc nişte oameni. Au ceva în mâini şi e albastru deschis frumos.

FRED: Stai puţin. Vezi un grup de oanieni muncind? Ce fac? Cum ai denumi activitatea lor?

BETTY: Se pare că au o unealtă cu care lucrează. Nu ştiu ce este.

Din nou Betty a schiţat ceva (vezi figura 40), apoi a continuat.

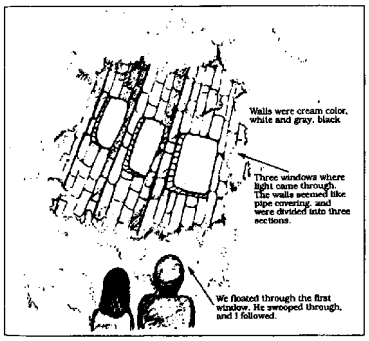
Walls were cream color, white and gray, black
Three windows where light came through. The walls seemed like pipe covering, and were divided into three sections.
We floated through the first window. He swooped through, and I followed.

Figura 39. (IfS mai) de sus în jos – Pantofi de culoare crem, albi, gri şi negră, – Erau trei ferestre pe unde venea lumina. Pereţii păreau acoperiţi de ţevi şi eram împărţiţi în trei porţiuni. Am plutit prin prima fereastră. El s-a strecurat şi eu îl urmăream.

Fred: Muncesc împreună?

Betty: Da. E ceva în gheaţa aceea, ceva albastru. Pare un albastru strălucitor.

Fred: Seamănă cu o echipă de construcţie?

Betty: Nu ştiu, e ceva albastru acolo, asta caută ei.

Fred: Bine, au unelte?

Betty: Sunt două acolo. Trimit o lumină puternică. Pare o lumină albă-albastră.

Fred: Această lumină poate să topească sau să spargă ceva?

Betty: Da, asta fac. Taie nişte bucăţi din acest material.

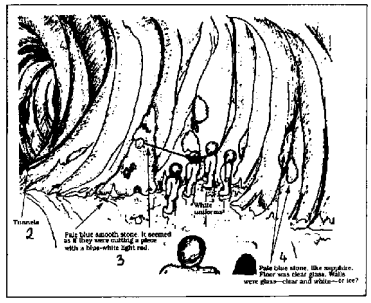

Fig 40. (16 mai) (1 – Uniforme albe; 2 – Tunele; 3 – Pietre lucioase albastru deschis. Se părea că ei le tăiau în bucăţi cu o rază de lumină alb-albastra; 4 – Pietre albastru deschis, ca safirul. Podeaua era de sticlă. Pereţii erau de sticlă – albă – sau gheaţă?)

Sunt o mulţime de pietre albastre acolo. FRED: Când lumina atinge piatra ce vezi? BETTY: Nu văd nimic. Dar ei taie asta. Lumina o taie. FRED: Vezi fum sau altceva? BETTY: Nu, nu e fum.

FRED: Bine, relaxează-te. În lipsa unui titlu mai bun să-i spunem aceea de constructor. Data viitoare, te vei întoarce aici şi vei continua, da?

Pas cu pas, Fred a adus-o pe Betty afară din transă. Ca de obicei, şedinţa fusese fascinantă şi provocatoare. Dar, deşi Marea Poartă se deschisese pentru Betty, rămăsese închisa pentru noi.

Şedinţa următoare va fi la fel de provocatoare. Sosise timpul să aflăm, în sfârşit, când şi cum fusese implantat mecanismul acela rotund în capul lui Betty.

Fotografia 1. Betty şi Bob Luca în ziua nunţii.

Fotografiile 5,6. Elicoptere negre, nemarcate, trecând pe deasupra casei lui Betty şi Bob. Amândouă fotografiile au fost făcute pe acoperiş „Am înaintat o plângere formală către Sikorskv Aircraft în leqătură cu asta.” (*ambele Robert Luca*)

Fotografia 7. Elicopter foarte închis la culoare, nemarcat, fotografiat la Hammonasset Beach. (*Robert Luca*)

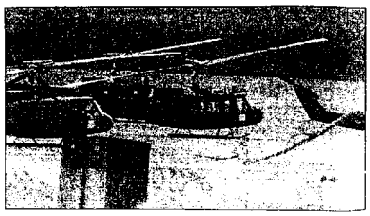

Fotografia 8. Într-o „zonă interzisă” elicoptere similare celor care au supraveaheat casa şi maşina familiei Luca (*Robert I una*)

X

IMPLANTUL

În timpul săptămânii dintre şedinţe, mintea mea era plină de întrebări. Ce şi cine fusese în spatele Porţii?

Multiplele eforturi ale lui Fred de a obţine informaţii detaliate de la Betty referitoare la ce se afla în spatele Porţii eşuau. Cum întâiul rămânea învăluit în mister, am decis să mă întorc la înregistrările fazei întâi a şedinţelor de hipnoză, ce avusese loc în 1977. În şedinţa a douăsprezecea, ce fusese pe 16 aprilie 1977, am găsit o menţiune a Marii Porţi. Anchetatorul Joe Santangelo a întrebat-o pe Betty despre asta. Atunci niciunul dintre noi nu avea nici cea mai mică idee despre semnificaţia ei şi nu au fost alte încercări de a afla amănunte. În lumina a ceea ce am aflat acum e foarte interesant să ne întoarcem la transcrierea şedinţei de atunci pentru a examina spusele ei enigmatice:

JOE: Ce este Marea Poartă?

BETTY: Este intrarea în cealaltă lume. Lumea unde este lumina.

JOE: Este deschisă şi pentru noi?

BETTY: Nu, nu încă.

JOE: Tu înţelegi ce se află în spatele Marii Porţi?

BETTY: Da, înţeleg şi cred în asta.

JOE: îţi vor permite să ne conduci?

BETTY: Nu, vor ca ei să ghideze.

Aceasta a fost menţiunea lui Betty despre misterioasa Mare Poartă. Aparent, cineva nu voia ca noi să aflăm mai multe amănunte despre el.

Pentru mine, un alt segment inedit al povestirii ei fusese menţiunea (un vocabular t ipic copilăresc) personajelor cu trăsături umane, înalte, desculţe, cu păr alb ca zăpada, îmbrăcate cu cămăşi albe strălucitoare. Până atunci nu citisem nimic.”.

Asemănător asociat cu rapoartele OZN. Nu cu mult timp înainte de a începe acest capitol, am primit prin poştă numărul din noiembrie 1980 al

Mufon UFO Journal.[12] Datorită unei schimbări de redactori, apăruse cu întârziere de aproape o lună. Din nou ne-am confruntat cu o sincronizare.

Unul din *articolele de fond ale ziarului*, scris de redactorul şef Richard Hall, trata problema unui uriaş val de apariţii OZN care invadaseră Italia în 1978. Din 500 de cazuri cunoscute, 130 (aproape 25) implicau întâlniri de gradul 1,11 şi III! Douăzeci şi cinci de cazuri implicau observarea unor entităţi umanoide şi erau 20 de cazuri de urme fizice. 30 de cazuri implicau efecte fiziologice şi psihologice asupra martorilor. Hali comenta: „Observaţiile au dus la discuţii publice fără precedent, chiar şi în parlamentul italian", adăugând că, paradoxal, „ele au fost complet ignorate de mass-media americană".

Din nou, informaţii utile acestei cărţi au apărut la timp. Unul din incidentele din valul italian avusese loc pe 4 iulie 1978. Am văzut că descrierea lui Betty despre extraterestri înalţi ce poartă acele cămăşi lungi şi operează cu pitici extraterestri nu mai era unică. Unul din rapoartele italiene avea similitudini izbitoare cu rezumatul făcut de Hali asupra incidentului.

Pe 4 iulie, câţiva militari de la Baza Aeriană a Marinei din Catania au pornit să escaladeze muntele Etna, şi au văzut trei OZN-uri roşii, unul dintre ele aterizând. Era un *disc umflat* de circa 12 metri în diametru, cu lumini roşii şi galbene.

Grupul a întâlnit apoi două fiinţe *înalte*, cu păr auriu, *în rochii* albe, însoţite de trei sau patru fiinţe mai scunde ce purtau căşti şi „costume spaţiale"… De asemenea, martori independenţi din şi din jurul Catanei raportaseră apariţii

OZN de acelaşi tip!

Cu toate că aceşti martori luaseră contact cu ştirile şi declaraţiile împătimiţilor ce se ocupă cu studiul fenomenelor OZN, toţi păreau militari responsabili.

Pe 22 mai 1980, o mulţime de oameni s-a adunat acasă la Fred şi Beryl Max. Ca de obicei, Fred şi Larry Fawcett stăteau aproape de Betty, unul într-o parte şi celălalt în cealaltă. Bob şi Beryl erau la oarecare distanţă, cu alţi observatori, inclusiv Patricia Sable şi doi doctori. Vocea blândă, dar fermă a lui Fred a rupt tăcerea adâncă ce domnea în încăpere.

12 Mufon UFO Journal – Revista Mufon OZN (n. red.).

FRED: Suntem la locul de constmeţii, cum am sugerat data trecută. Voi număra de la unu la cinci. Te vei întoarce înapoi în trecut, la locul de construcţie. 1, 2, 3,4, 5. Bună Betty. BETTY: Bună. FRED: Unde eşti?

BETTY: Sunt în acest, hai, tunel. Parcă e sticlă sau gheaţă.

Sunt nişte omuleţi acolo şi nişte pietre albastru deschis acolo, sau altceva. Şi au bagheta aceea albastru-albicioasă care merge în jurul pietrei. Am intrat pe fereastra de acolo. Am plutit prin ca. Stăteam şi-i priveam pe oamenii aceia micuţi în costume albe. Sunt cu unul din oamenii aceia cu capete mari, cu ochi negri şi piele gri, în costum gri. E puţin mai înalt ca mine. FRED: Eşti acum împreună cu oamenii îmbrăcaţi în alb, nu?

BETTY: Nu, când am ieşit din scoică eram în ceaţa aceea gri şi era acolo unul din oamenii cu capete mari. Şi am mers, sau am plutit spre el. Era ceaţă şi maşini în spate.

Fred a lăsat-o să continue, până când a ajuns în faţa aşa-numitei echipe de construcţie. Apoi, Betty şi-a continuat relatarea. BETTY: Ne-am oprit, am privit şi am continuat să mergem prin tunel. Ajungem într-un loc care e luminat tot. E ca o cameră, dar e o peşteră. E frumoasă, fiindcă totul e negru ca tăciunele, şi străluceşte în diferite culori. Văd ceva chiar în mijloc. FRED: Ce vrei să spui?

BETTY: Nu ştiu. Seamănă cu un metal strălucitor şi are nişte cercuri cu cinci lucruri... FRED: Stai! Desenează-mi.

Fred a pus-o să deseneze o schiţă sumară, fără ca aceasta să-şi afecteze transa. Mai târziu, ea a realizat o schiţă detaliată (vezi figura 41), care arăta un obiect ciudat pe podeaua camerei cu pereţi negri. Fred a continuat s-o întrebe despre asta.

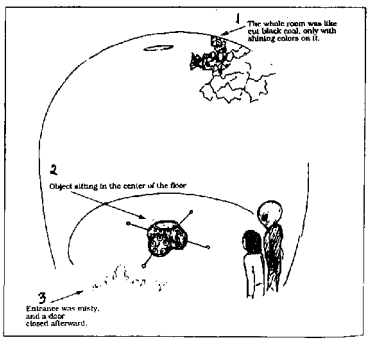
1
The whole room was like cut black coal, only with shining colors on it.
2
Object sitting in the center of the floor
3
Entrance was rusty, and a door closed afterward.

F; igura41. (23 mai) de sus în jos (1 – Toată camera era ca un cărbune negru, doar că aveau nişte culori strălucit aire, pe alocuri; 2 – Obiectul sta în centrul încăperii; 3 – Intrarea era înceţoşată şi uşa s-a închis în urina noastră)

FRED: Ce crezi că este?

BETTY: Nu ştiu ce este.

FRED: Bine. Sunt şi alte fiinţe aici?

BETTY: Nu, doar eu şi el.

FRED: închide ochii. Ce vezi acum? Ce se întâmplă?

BETTY: Suntem în cameră. Un alt omuleţ vine şi poartă o piatră din aceea albastră pe ceva care seamănă cu un triunghi. O poartă şi vine spre noi. Persoana înaltă *îşi înclină capul* şi omuleţul pune lucrul acela – pe chestia aia ciudată din mijloc – în vârful pietrei şi o ridică. Şi când o ridică e acolo un punct care e ca un jeleu ciudat. Acum omuleţul pleacă.

Din nou Fred a pus-o pe Betty să deseneze ceea ce descria
(vezi figura 42).

FRED: Bine. E o piatră strălucitoare în vârf. Apoi un triunghi pus în vârful acesteia şi peste toate o piramidă. Da?

BETTY: Da.

FRED: Bine, închide ochii şi relaxează-te. Continuă.

BETTY: Omuleţul aduce chestia aia de sticlă. Parcă se închide uşa… nu ştiu. Văd lucrurile începând să se mişte. E o sticlă şi se mişcă în sus şi ceva de sticlă vine în jos. E purpurie, ca o lumină care ţâşneşte din jos de acolo din sticlă. Oh, e drăguţ! Oh, „uau”! Piatra de sub jeleu e în flăcări roşii şi face ca piatra să arate albastru-întunecat, iar acum începe să se stingă. Noi ne uităm. Oh, e drăguţ! Piatra e de un albastru minunat. E mai mare acum.

FRED: Ce e mai mare?

BETTY: Piatra.

FRED: Şi ce face fiinţa?

BETTY: Stă lângă mine şi priveşte focul.

FRED: Aţi vorbit ceva?

BETTY: Nu. Cred că dacă ar fi vrut să vorbească, ar fi făcut-o.

FRED: Ţi-e frică?

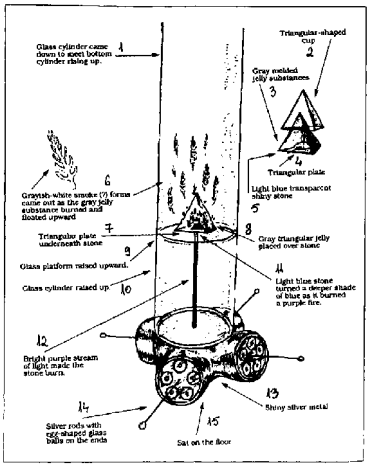
Glass cylinder came down to steel bottom cylinder rising up.
Triangular-shaped cup
Gray molded jelly substances
Triangular plate
Light blue transparent shiny stone
Gray triangular jelly placed over stone
Light blue stone turned a deeper shade of blue as it burned a purple fire.
Shiny silver metal
Sat on the floor

Figura 42. (25 mai) (1 – Cilindru de sticlă. A coborât din tavan până s-a întâlnit cu cel de jos; 2 – Cupă în formă triunghiulară; 3 – Substanţă gri, ca jeleul; 4 – Farfurie triunghiulară; 5 – Piatră albastră cu o lumină strălucitoare;

6 – Fum alb ce ieşea din acea substanţă ca jeleul, ardea şi plutea;

7 – Farfuria triunghiulară de sub piatră; 8 – Ceva ca jeleul, în forma triunghiulară pusă deasupra pietrei; 9 – Platforma de sticla se ridica; 10 – Cilindrul de sticlă se ridica; 11 – Piatra a devenit un albastru mai închis, a luat foc şi ardea cu o flacără roşie; 12 – Rază purpurie de lumină făcută de arderea pietrei; 13 – Metal strălucitor; 14 – Vergele argintii cu nişte sticle în formă de ou în capăt; 15 – Sta pe podea)

BETTY: Nu. Fiindcă nu mi-au făcut rău şi cred că cel mai bine e să fiu

cuminte ca să nu-mi facă. Nu ştiu unde suntem, aşa că e mai bine să fiu cuminte.

Betty a descris apoi un miros ca de petrol lampant venind dinspre piatra albastră. Apoi, creatura a adus-o *înapoi* în zona unde era echipa de construcţie, prin fereastră şi spre navele din zona ceţoasă.

BETTY: Omuleţul se întoarce. Are triunghiul cu piatra pe el şi ne urmează. Nu prea poţi să vezi fiindcă e prea ceţos, dar piatra albastră face o lumină albastră împrejur şi pot să-i văd creştetul capului de la ea. Ne apropiem de maşini. Încă se mai roteşte încet la vârf, dar partea de jos se învârte în direcţia opusă. Se deschide ceva şi e lumină înăuntru. Omuleţul sare sau pluteşte una sau alta, urcă sus cu triunghiul şi cu piatra. Îl urmez şi sunt înăuntru şi e tot luminat acolo. Într-o parte, în spate e un lucru negru strălucitor şi un lucru ciudat. Acum şi cealaltă persoană e acolo. FRED: Ce e lucrul negru pe care îl vezi? BETTY: E un pătrat şi e ceva sub el. Ei vor să vin lângă el.

Sunt trimisă spre el. Cel mai înalt e lângă mine şi zice că o să-mi dea ceva. Şi spun „Ce?” Şi el zice „Mai întâi trebuie să faci asta, apoi o să-ţi arăt”. E ceva acolo cu nişte cercuri. Cercurile sunt roşii şi galbene, albastre, roşu aprins şi verzi. FRED: Nu eşti în acel obiect, nu? BETTY: Ce obiect?

FRED: Obiectul negru spre care mergi. Nu eşti încă în el?

Fred confundase obiectul negru cu nava în care Betty intrase.

BETTY: Nu intru într-un obiect negru. E un pătrat negru în fata mea (vezi figura 43). FRED: Bine…

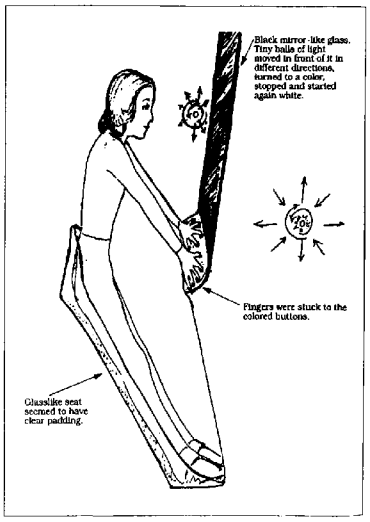
Black mirror-like glass. Tiny balls of light moved in front of it in different directions, turned to a color, stopped and started again white.
Fingers were stuck to the colored buttons.
Glasslike seat seemed to have clear padding.

Figura 43. (25 mai) de sus în jos Sticla neagră lucioasă, ca o oglindă. Mici sfere de lumină se roteau în faţa ei în toate direcţiile, îşi schimbau culoarea apoi îşi continuau mişcarea. Degetele îmi erau prinse de butoanele colorate. Scaunul de sticlă părea să aibă o apărătoare

BETTY: Şi el îmi spune să-mi pun degetele pe acele lucruri.

Le pun şi ele se luminează. Când le-am pus, un mic bec s-a aprins. Şi el îmi spune că trebuie să privesc sfera albă. Privesc sfera albă şi aceasta merge în toate felurile, înainte şi înapoi. O! Se face roşie şi se opreşte. Începe iar şi e albă. Bl îmi spune să privesc sfera. O privesc şi ea se mişcă în toate felurile. Oh! Acum e galbenă! FRED: Cât de mare e sfera?

BETTY: Micuţă. Cam cât o pietricică. Se face galbenă. Se pare că degetele îmi sunt prinse în acele... Şi din nou se face albă. Îmi spune să umiăresc lumina. Şi o urmăresc şi ea se mişcă în diferite direcţii. O, mă? 7

dor ochii puţin. E verde acum. Se opreşte. Mi se face şi somn. Şi e din nou albă şi el îmi spune s-o urmăresc. Oh, şi se opreşte şi e albastră şi apoi albă din nou şi...

FRED: Când urmăreşti obiectul poţi să-ţi mişti mâinile sau ochii?

BETTY: Nu pot.

FRED: Lumina are mişcări regulate? BETTY: Da, merge în sus şi jos,

înainte şi înapoi, în cerc, iar şi iar.

FRED: Repetă aceeaşi secvenţă, nu? BETTY: Da.

FRED: Să ne întoarcem la obiectele acelea negre, da? BETTY: *îl corectează* Adică la pătratul negru? FRED: Da, vreau să mi-l desenezi.

Betty a fost trezită fără a-i fi afectată transa hipnotică şi a desenat maşinăria ciudată. Fred a întrebat-o despre cele cinci cercuri pe care îşi pusese degetele. Dorea să afle în ce culoare era fiecare deget.

BETTY: Degetul mare este în culoarea purpurie, apoi albastru şi verde, galben şi roşu. Sfera se mişcă înainte şi înapoi, sus şi jos şi cred că se învârte în cerc aşa, apoi aşa.

FRED: Cu alte cuvinte, o dată în sensul acelor ceasornicului, o dată invers.

BETTY: Şi merge iar şi iar, cu susul în jos.

FRED: De la unu la şapte.

BETTY: Apoi vine la mijloc şi devine lumină.

FRED: De la ora 11 la ora 5 şi apoi devine lumină?

BETTY: O lumină de culoare diferită. Mă dor puţin ochii. Şi muşchii mă dor de la asta..".

FRED: Dar braţele, picioarele? Le simţi devenind mai grele?

BETTY: Doar degetele. Sunt lipite de luminile acelea.

FRED: E vreun mecanism acolo în care sunt prinse? E vreun mecanism de prindere? Ţi se pare logic să fie fixate?

BETTY: Nu. Ei spun: „Acum îţi voi da ceva”. Şi mă dau la o parte. E un lucru mic, pare sticlă sau altceva. Nu, nu poate fi mazăre (vezi figura 44), sunt prea mici.

FRED: De mărimea unei bile de rulment?

BETTY: Mai mare. Şi el spune „Asta vei avea”. Nu le vreau. Nu sunt bune.

Fred a pus-o să deseneze ceea ce vede, apoi a întrebat-o despre desen. Era încă sub hipnoză.

BETTY: Parcă ar fi mazăre acolo.

FRED: Bine, sunt multe?

BETTY: înăuntru. Sunt parcă şi nişte ace de argint, dar sunt foarte mici. El spune că o să mi le dea.

FRED: Bine, închide ochii. Continuă.

BETTY: Zice că acum sunt gata, şi-mi spune să-l urmez. O uşă se deschide în faţă, din perete. Se ridică şi noi intrăm într-o altă cameră strălucitoare. În mijlocul ei e o cutie.

FRED: Ce se întâmplă cu maşina şi cu acele?

BETTY: Sunt încă în lucrul acela.

FRED: Bine.

BETTY: El spune că voi merge acolo. Plutesc, mă aşez şi

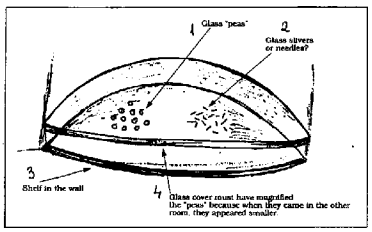
1 Glass "peas"
2
Glass silvers or needles?
3
Shelf in the wall
4
Glass cover count have magnified the "peas" because when they came in the other room, they appeared smaller

Figura 44. (25 mai) (1 – „Mazărea” de sticlă; 2 – Aşchii sau acc argintii?; 3 – Poliţa în zid; 4 – Capacul de sticlă era probabil mărit, învelit ca „mazărea”, fiindcă atunci când am intrat în camera cealaltă erau mai mici)

parcă sunt lipita de ea. Şi văd pe unii dintre ei venind spre mine cu o sticlă sau cam aşa ceva. E mică şi sub ea e ceva iar el spune: „E pentru tine. Acum e mică. Mai mic decât acele boabe de mazăre. Sunt şi nişte aşchii acolo. Aşchii de sticlă cred. Ei vin şi au costume de argint. Lumina e puternică aici. Pielea lor e mai strălucitoare ca înainte, când mi-au spus să mă relaxez. Vor sta puţin, îmi vor da ceva şi el îşi pune mâna pe fruntea mea. Trei dintre ei sunt în jurul meu, el îmi spune să stau liniştită şi unul vine lângă mine. Îmi deschide ochiul. Nu! Nu!

Betty a ţipat puternic. Toţi priveau neajutoraţi, sperând că Fred va reuşi să o calmeze.

BETTY: Nu vreau să-mi faci asta.

Realizând că Betty trece prin ceva teribil, Fred i-a sărit imediat în ajutor.

FRED: Calmează-te Betty. Relaxează-te. Vreau să-ţi imaginezi că te detaşezi de situaţie. Detaşează-te. Detaşează-te.

Corpul ei începe să se relaxeze vizibil.

FRED: Foarte bine. Imaginează-ţi că i se întâmplă altcuiva.

Îţi aminteşti când ai văzut două Betty atunci când ai fost să-l vezi pe întâiul? Deci, imaginează-ţi că cealaltă Betty trece prin asta. Da? Relaxează-te. Acum spune-mi ce se întâmplă. I se întâmplă ei, nu ţie.

Din nou Betty a devenit foarte emoţionată. Vocea îi tremura de frică.

BETTY: îmi scot ochiul!

Până acum episodul traumatic fusese adânc ascuns în subconştientul ei.

Fred i-a uşurat din nou durerile.

FRED: Relaxează-te. Relaxează-te. Imaginează-tc ieşind din această situaţie, lepădându-te de ea, departe de unde este acum. Voi număra până la trei şi vei ieşi din corpul tău şi nu vei mai simţi nimic. Unu, ieşi încetişor. Doi ai ieşit ceva mai mult. Trei, din ce în ce mai mult. Betty, data viitoare când îţi voi cere te vei întoarce la acest episod şi îl vei retrăi puţin diferit, astfel ca să nu te deranjeze. Acum te voi întoarce pe 22 mai 1980 şi când voi număra de la unul la trei, vei fi aici.

Când ascultam înregistrările şedinţei, mintea mea m-a dus la un alt moment din timpul primei faze a anchetei noastre. Când am încercat să aflu când şi cum îi fusese introdusă „bila de rulment" ea devenise atât de supărată, încât hipnotizatorul refuzase să continue şi Fred oprise acest coşmar. În şedinţa care a urmat, el a încercat să extragă detaliile fără a o face să îndure neplăcerile.

Şedinţa următoare s-a ţinut pe 29 mai 1980. Fred a pus-o pe Betty să retrăiască incidentele dinainte ca ea să fie pusă pe masa de examinare. Apoi a lăsat-o să ajungă până la punctul în care extraterestrul îi atinsese ochiul.

FRED: Bine, acum aşteaptă puţin. El o să-ţi facă ceva la ochi. Te vei duce *dincolo* de acest moment şi realizând că de fapt nu ţi s-a întâmplat nimic, oare vei putea să-mi povesteşti incidentul, da? Bine? Te voi duce dincolo, acolo unde ei ţi-au pus ochiul la loc. Te voi duce acolo, apoi vei putea să-mi povesteşti ce s-a întâmplat. Voi număra până la trei şi vei fi *dincolo*. Nu-ţi va mai fi teamă, întrucât ştii că ai trecut cu bine.

Nu te va deranja, fiindcă ei te-au anesteziat şi vei putea să vorbeşti despre asta fără nicio dificultate. Unu, doi, trei.

După ce a dus-o pe Betty înainte în timp, la momentul în care fusese luată de pe masa de examinare, Fred a trimis-o înapoi în timp încercând să afle despre scoaterea ochiului.

FRED: Bine, relaxează-te. Închide ochii. Adânc, mai adânc, din ce în ce mai adânc. Vreau să te întorci la ceva. Îmi descriseseşi că ei ţi-au scos ochiul, da? Aşa e? Ţi-au scos ochiul? BETTY: Da. Ochiul drept? FRED: Bine, cum au făcut asta? BETTY: Nu ştiu, cu degetele cred. FRED: Bine, ce au făcut după ce

ţi-au scos ochiul? A fost bine. Ai depăşit momentul? BETTY: Au luat un ac lung, lung. Un ac de lumină. FRED: Cum adică un ac de lumină? BETTY: Era luminat. Un ac alb, strălucitor de lumină. Şi ele au unul din lucrurile acelea de sticlă în capăt. Îmi bagă acul în cap pe unde mi-au scos ochiul şi îl simt în spatele capului (vezi figura 45).

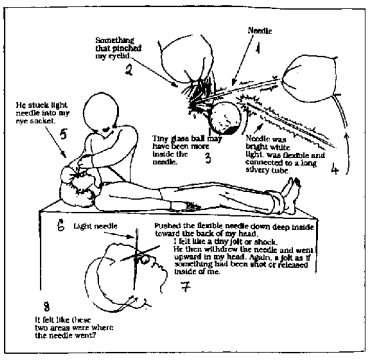
Needle
1
Something that pinched my eyelid.
2
He stuck light needle into my eye socket.
5
Tiny glass ball may have been inside the needle.
3
Needle was bright white light. was flexible and connected to a long silvery tube.
4
6
Light needle
Pushed the flexible needle down deep inside toward the back of my head.
I felt like a tiny jolt or shock.
He then withdrew the needle and went upward in my head. Again, a jolt as if something had been shot or released inside of me.
7
8
It felt like these two areas were where the needle went?

Figura 45. (3 iunie) (1 – Ac; 2 – Ceva mi-a ciupit pleoapa; 3 – Bila de sticlă se pare că era înăuntrul acului; 4 – Acul era alb strălucitor, luminos, flexibil, conectat la un furtun lung; 5 – A înfipt acul de lumină în ochiul meu; 6 – Ac lung; 7 – A împins acul foarte adânc înspre ceafa. Am simtit o mică zguduitură sau un şoc. Apoi a retras acul şi l-a împins spre creştetul capului. Am simtit din nou o zguduitură, ca şi cum ar fi fost împins ceva sau lăsat ceva în capul meu; 8 – Cred că acestea au fost mişcările acului)

FRED: Te-a atins acul sau doar lumina?

BETTY: E lumină puternică. Văd o lumină puternică peste tot.

FRED: Cum o vezi?

BETTY: Nu ştiu, dar o văd înăuntru.

FRED: Simţi ceva?

BETTY: Acul. Îl împing în jos şi mă simt puţin ameţită. Apoi îl trag puţin şi îl împing în sus, deasupra ochilor, pe undeva printre ochi.

FRED: Ţi-au vorbit, te-au calmat cumva?

BETTY: Doar şi-a pus mâna pe frunte, atâta tot.

FRED: Asta te calmează?

BETTY: Aha. Ei au pus asta acolo şi simt ceva mişcându-se. Oh! Sunt culori puternice peste tot.

FRED: Pe unde vezi asta?

BETTY: Doar în cap. Sunt culori strălucitoare, ei scot acul de lumină şi acum sunt la capul meu, de ambele părţi. Au nişte ace de oţel şi le îndreaptă spre capul meu. Acum le dau la o parte şi le pun acolo. Se întorc şi-mi pun ochiul la loc! Ooooh! apoi eu stau întinsă acolo şi ei mă ridică.

FRED: Vezi normal?

BETTY: Da.

FRED: Cum era ochiul când era scos? Arată-mi cu arătătorul de la mâna dreaptă.

BETTY: Aici!

FRED: Acum ce se mai întâmplă?

Betty a repetat ceea ce descrisese înainte, când Fred o dusese după operaţie.

BETTY: Plutesc de pe masă şi vor să mă ducă acolo. Mă duc acolo şi mă opresc.

FRED: Ai trecut cu bine. Ochiul îţi este perfect normal. Nu te teme. Vei putea să discuţi despre asta fără

Srobleme. Unde eşti?

I camera unde erau luminile acelea. Îmi dau jos pantalonii şi îmi pun un fel de fustiţă. Trebuie să îngenunchez pe ceva şi să-mi ţin braţele în sus.

Începe să urce (vezi figura 46).

FRED: Ce începe să urce?

BETTY: Chestia pe care sunt. E destul de sus, şi ei fac ceva dedesubt; îmi trag chiloţii şi… pun ceva pe mine. Mă doare.

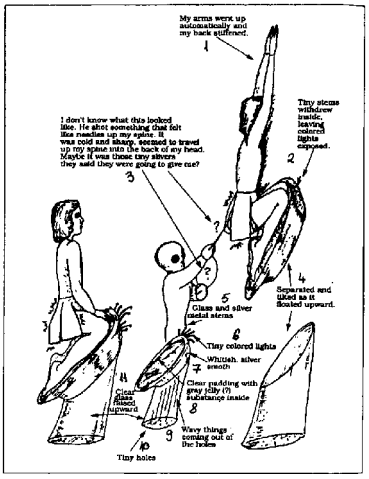
My arms went up automatically and my back stiffened.
Tiny stems withdrew inside, leaving colored lights exposed.
I don't know what this looked like. He shot something that felt like needles up my spine. It was cold and shaky, seemed to travel up my spine into the back of my head. Maybe it was those tiny shivers they said they were going to give me?
Separated and tilted as it flicked upward.
Glass and silver metal stems
Tiny colored lights
Whitish, silver smooth
Clear padding with gray jelly (?) substance inside
Clear glass raised upward
Wavy things coming out of the holes
Tiny holes

Figura 46. (3 iunie) (1 – Mi s-au ridicat automat braţele şi mi s-a înţepenit spinarea;

2 – Tulpini mici s-au tras înapoi, lăsând să se vadă lumini colorate;

3 – Nu ştiu cum arată asta. A împins ceva ca un ac în spatele meu. Era rece şi ascuţit. Părea să meargă pe şira spinării până la ceafa. Poate erau aşchiile acelea pe care ziceau că mi le dau?; 4 – Separat şi înclinată aşa cum a fost când s-a ridicat; 5 – Tulpini de sticlă şi metal argintiu; 6 – Lumini mici colorate; 7 – Albicios argintiu lucitor; 8 – Apărătoare şi înăuntru era ceva moale; 9 – Spirale ieşeau din găurile acelea; 10 – Mici găuri; 11 – Sticlă transparentă care se ridica)

FRED: Ei scot lichid sau pun lichid?

BETTY: Nu ştiu. Ei doar au aruncat pe spinarea mea ceva care înţeapă şi trebuie să-mi ţin mâinile în sus aşa ca şi cum le-ar trage ceva şi e frig.

FRED: Bine; te simţi bine, povesteşte-mi. Vrei să trecem peste asta şi să te întrebăm pe urmă?

BETTY: Nu!

FRED: Bine, continuă. Te-au anesteziat?

BETTY: M-a durut.

FRED: E cea mai mare durere pe care ar trebui s-o simţi.

Te-au anesteziat pentru ca procedura următoare să nu fie mai dureroasă decât celelalte. Bine, continuă.

BETTY: Lucrul acela coboară şi îmi ridică pantalonaşii şi lasă în jos fustiţa. Braţele îmi coboară şi plutesc înapoi pe masă, cu burta în jos şi ei fac ceva pe spate. Din cap până în picioare. Şi simt nişte ciupituri pe spate. E atât de frig! *Betty tremură* Apoi, îmi pun ceva pe ceafă şi îl ard.

Fred a oprit-o pentru a desena ceea ce descria (vezi figura 47)

apoi s-a întors la întrebări.

FRED: Bine, unde erau lucrurile de care spui că te ciupeau?

BETTY: înăuntru.

FRED: Cum le-au pus acolo?

BETTY: Cu lucrul acela care l-au pus pe spinarea mea.

Aveau ceva peste mine, cămaşa, şi acolo erau lucrurile acelea care mă ciupeau aşa, aici, apoi au pus ceva fierbinte, foarte fierbinte.

FRED: Spatele ţi-e fierbinte?

BETTY: Nu, rece. Da’ au pus ceva acolo, care era fierbinte.

FRED: Bine, apropo ce e sub tine? Ştiu că e ceva ca o masă, dar e vreo pânză, ceva sub tine? Nu e greu să stai acolo?

BETTY: Nu.

FRED: Bine. În jurul tău?

BETTY: Persoana aceea înaltă şi încă unul. Ei mişcă ceva

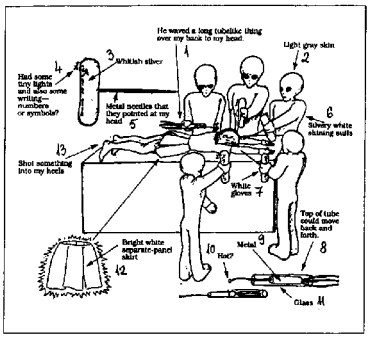
He waved a long tubelike thing over my back to my head
Light gray skin
Whitish silver
Had some tiny lights and also some writing—numbers or symbols?
Metal nozzles that they pointed at my head
Silvery white shining suits
Shot something into my heels
White gloves
Top of tube could move back and forth.
Bright white separate-pated skirt
Metal
Hot?
Glass

Figura 47. (3 iunie) (1 – Au plimbat acele din cap până la picioare; 2 – Piele gri, luminoasă; 3 – Alb-argintiu; 4 – Avea nişte luminiţe şi nişte numere sau simboluri pe el; 5 – Acul de metal pe care îl îndreptau spre capul meu; 6-Costume albe lucioase; 7-Mănuşi albe; 8-Vârful tubului se mişca înainte şi înapoi; 9 – Metal; 10 – Fierbinte; 11 – Sticlă; 12 – Fustă alb strălucitor, cu fâşii separate; 13 – Au pus ceva pe călcâiul meu)

deasupra mea. Nu ştiu ce. Simt ciupituri pe spate, pe spinare şi în cap, cu excepţia acestei porţiuni unde au pus ceva fierbinte în zona gâtului şi a umerilor.

FRED: Bine, te-a atins cineva până acum?

BETTY: Da, mi-au atins ochiul.

FRED: Bine, ai trecut prin asta şi ochiul îţi este bine. Deci, deşi poate nu e plăcut cu siguranţă, ai scos-o la capăt şi deci poţi vorbi despre asta. Altceva?

BETTY: Au făcut acelaşi lucru după, cu un fel de ace lungi pe care le ţineau la mare depărtare.

FRED: Adică, nu te-au atins cu ele?

BETTY: Nu. Păreau a fi de oţel.

FRED: Aveau vârful ascuţit?

BETTY: Da, şi îmi făceau capul caraghios.

FRED: Cu alte cuvinte, deşi nu te-au atins, le simţeai?

BETTY: Le simţeam ca şi cum s-ar mişca înăuntru. Ţin nişte ace spre capul meu şi simt nişte lucruri mişcându-se acolo. Apoi s-au dus la picioare şi pun ceva ascuţit la călcâi, ca şi cum ar injecta ceva în mine.

FRED: Te doare?

BETTY: La început.

FRED: La care călcâi?

BETTY: în amândouă.

FRED: în centrul călcâiului?

BETTY: Spre partea din spate pe care aş sta.

FRED: Bine, şi ce ai simţit, să zicem, în braţe? E o senzaţie diferită?

BETTY: Mâinilê îmi sunt întinse înainte şi sunt mai relaxate acum. Iau acele acelea le pun lângă cap şi simt nişte lucruri mişcându-se acolo. Nu ştiu cum s-o explic. Este o senzaţie ciudată. Nu ştiu cum s-o explic.

FRED: Bine. Ce se întâmplă apoi?

BETTY: Se uită la lucrurile acelea cu ace, amândoi se duc într-o parte şi privesc la. Ele. Vin înapoi şi mă privesc. Mă ridică şi mă întorc. Ochii îmi sunt închişi, ei îi deschid şi se uită în ei. Apoi mă ridică şi mă pun să stau în picioare.

Îmi pun înapoi pantalonii mei şi dau fusta la o parte. Apoi mă trimit la locul acela cu oglinda neagră. Îmi pun degetele din nou pe lucrul acela (vezi

figura 48). De data asta degetele îmi sunt pe lumini albe, nu mai e lumina colorată. Şi – oh!

FRED: Ce?

BETTY: Lumina aceea albă e acolo, dar devine repede purpurie. Şi face acelaşi lucru, în faţă şi în spate, sus şi jos, în cerc. Devine albă, apoi albastră şi face

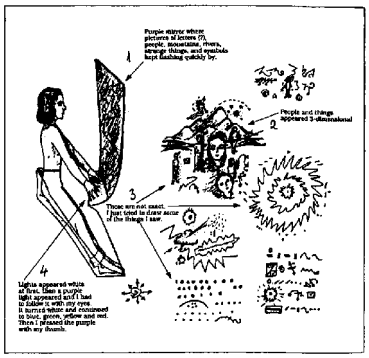

Figura 48. (9 iunie) (1-O oglindă purpurie unde apăreau pentru scurt timp imagini de scrisori (?) oameni, munţi, râuri, lucruri ciudate şi simboluri; 2 – Oamenii şi lucrurile apăreau tridimensional; 3 – Nu sunt exacte, încerc să desenez câteva din lucrurile pe care le-am văzut; 4 – Luminile apăreau albe la început apoi apărea o lumină purpurie pe care trebuia s-o urmăresc. Se facea din nou albă şi continua cu albastru, verde, galben şi roşu. Apoi am apăsat butonul purpuriu cu degetul mare)

acelaşi lucru. De data asta luminile în care-mi sunt degetele sunt albe, nu mai sunt colorate. Dintr-odată lumina alba revine. Redevine verde, şi face acelaşi lucru în faţă şi în spate. Trebuie s-o urmăresc şi îmi lăcrimează ochii. Apoi trece în culoarea următoare şi continuă să meargă până ajunge din nou la roşu şi se opreşte. Cineva îmi spune să apăs mai tare degetul mare. Apăs mai tare şi apare pe chestia aia neagră o imagine purpurie, nu ştiu ce este.

Din nou Fred a pus-o să facă o schiţă sumară a ceea ce vede

vezi figura 48.

FRED: Cum e acum?

BETTY: Totul e purpuriu, acum e negru. Sunt tot felul de lucruri. Nu ştiu ce este. E nu ştiu, zigzaguri. Nu ştiu ce este.

Din nou Betty a descris desenul acela în zigzag, cum sta în faţa ecranului.

BETTY: Apar tot felul de lucruri în purpuriu şi el îmi spune să mă uit la ele. Nu ştiu ce este: E oribil.

FRED: Ce e oribil?

BETTY: Lucrurile alea. Trec aşa de repede.

FRED: Dar de ce e oribil? De ce ai folosit cuvântul ăsta?

BETTY: Fiindcă de fapt nici nu-mi place să fiu aici. Ei îmi arată lucrurile alea şi eu vreau să merg acasă. Se opresc şi pot să-mi scot degetele. „Curând vei merge acasă”, îmi spune. Ies din scaunul acela şi plutesc, mergem într-o parte. Îl urmez într-o altă cameră şi acolo nu ştiu ce este – o sticlă mare, până în tavan. Ei mă aduc înăuntru. Mă pun în interiorul acelui lucru.

FRED: înainte de a intra, îmi descrii obiectul?
În timp ce Betty desena containerul de sticlă vezi figura 49,
Fred continua să-i pună întrebări despre ce a văzut pe ecran.

FRED: Când ai văzut imaginile acelea purpurii, ai văzut şi oameni? *Oameni*, oameni?

BETTY: Aha.

FRED: Cum erau îmbrăcaţi?

BETTY: Nu ştiu. A fost foarte repede.

FRED: Se uitau la tine?

BETTY: Nu.

FRED: Era ca şi când ai vedea oameni adevăraţi sau poze?

BETTY: Vedeam poze. Dar era ca şi cum aş fi putut intra în locul acela, deci ar fi oameni. Dar erau departe, foarte departe.

FRED: Ca şi cum i-ai privi prin telescop?

BETTY: Aha.

FRED: Se mişcau?

BETTY: Da, se mişcau.

FRED: Când te uiţi la oamenii aceia sunt şi băieţi între 12 şi 16 ani?

BETTY: Sunt tot felul de oameni. E prea repede. Prea repede. Nu ştiu dacă mai e şi altceva acolo.

FRED: Cum adică altceva? Pe lângă oameni, ce mai vezi?

BETTY: Tot felul de lucruri şi semne ciudate.

FRED: Desenează sticla şi apoi ne vom întoarce, da? În sticla aceea te-au pus?

BETTY: M-au pus aici (vezi figura 49) şi mi-au pus pe faţă chestia asta ca o mască de gaze, sau cam aşa ceva. Era strânsă şi avea ceva ciudat înăuntru. Nu ştiu cum să explic. Mi-au pus sticla asta peste faţă.

FRED: Poţi să vezi prin ea?

BETTY: Da, dar sunt nişte lucruri ciudate în ea, nişte chestii mici care ies din ea.

FRED: Poti să respiri normal?

BETTY: Da.

FRED: Unde sunt fiinţele?

BETTY: Unul e aici şi unul e acolo. Cel care era cu mine.

FRED: Altceva?

BETTY: Au închis sticla aia peste mine, aşa că sunt prinsă înăuntru. Apoi o chestie gri – o apă gri, cred – a început să curgă. E ca o peltea care curge.

FRED: Ce temperatură e? Rece sau caldă?

BETTY: Potrivită, cred. E bine. Parcă sunt sus aici şi nu mă scufund în pelteaua aceea. Parcă bate un vânt cald spre mine. Parcă mâinile şi picioarele – Oh, ooooh! Mi se îngreunează!

FRED: Te dor?

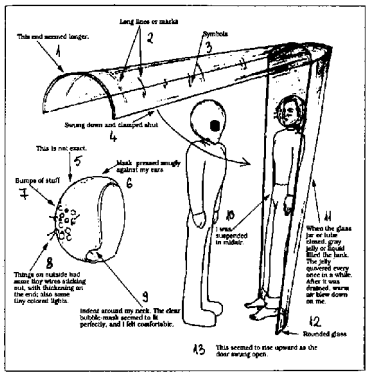

Figura 49. (9 iunie) (1 – Capătul acesta pare mai larg; 2 – Linii lungi sau senine; 3 – Simboluri; 4 – S-a încheiat şi s-a închis; 5 – Nu este un desen exact; 6 – Masca era confortabilă; 7 – Umflături; 8 – Aveam nişte fire care ieşeau din ele, şi se îngroşau la capăt; 9 – Se curba în jurul gâtului, până să se potrivească perfect şi mă simţeam bine cu ea; 10 – Eram suspendată în aer; 11 – Când s-a îrichis tubul a început să se umple cu un lichid gri. Substanţa vibra din când în când. După ce a fost scoasă, sufla spre mine, un aer cald; 12 – Sticlă rotundă; 13 – Se ridica atunci când se deschidea)

betty: Puţin. Ah, sunt mai uşoare. Aştept acolo. E cald şi aud ceva foarte

ascuţit în ureche. Şi vântul, aerul cald sau ce este, se opreşte. Chestia aceea se ridică acoperişul. Una dintre persoane vine şi îmi ia masca de pe faţă. Îmi spune să-l urmez şi mă duce din nou în camera unde e roata aceea. Mă pune pe ea, îmi aşază din nou chestia aia în gură şi nu vreau. FRED: Ce chestie?

BETTY: Aia pe care mi-au pus-o în gură data trecută.

Aparent Betty fusese dusă într-o navă similară cu cea care o transportase în acest loc de sub ocean. Extraterestrii o pregăteau pentru întoarcerea acasă.

FRED: Bine, continuă. Se învârte roata? BETTY: Nu, îmi aranjează mâinile şi picioarele. Nu vreau să trec prin asta din nou. Cad pe mine picături de apă şi simt cum începe să se învârte din ce în ce mai repede. Ohh! Merge repede! FRED: Calmează-te. Continuă.

Conform spuselor lui Betty roata a continuat să se învârtească, apoi s-a oprit. Fred a crezut că acesta este un moment bun pentru a încheia şedinţa!

Aducând-o pe Betty în prezent, s-a dat obişnuita sugestie posthipnotică de a reţine unde rămăsese pentru ca data următoare să înceapă de acolo. În sfârşit Betty se întorcea acasă. M-am întrebat cine va crede o astfel de poveste. Din nou m-am gândit la ce spusese Larry. Da, era prea incredibilă pentru a nu fi adevărată!

ÎNTOARCEREA LA CROCKER POND

Cei care au citit primul volum din *Cazul Andreasson* trebuie să fi observat unele paralele între întâmplarea din 1950 şi răpirea din 25 ianuarie 1967. Descrierea extraterestrilor făcută de Betty, cunoştinţele lor despre ea şi despre împrejurimi, lumea subterană conectată prin tunele, toate indică faptul că este vorba de aceeaşi rasă de fiinţe. Asemenea similitudini am găsit şi în capitolul precedent. Mai întâi, în ambele relatări Betty a fost dusă într-o cameră de examinare ce conţinea o masă rectangulară în centru. 1950 Văd o cutie în mijlocul acestei camere strălucitoare. 1967 E ceva ca o masă sau ca o cutie.

În ambele cazuri ea a fost cumva pe această masă. 1950 *Plutesc* şi mă întind pe ea. 1967 Plutesc sus acolo, cumva. Îmi întind picioarele şi mă culc pe

masă. Corpul ei era ţinut strâns de masă de o fiinţă nevăzută. 1950 Parcă sunt *lipită* de ea. 1967 Eram *ţinută* cumva.

Din motive necunoscute, extraterestrii purtau în timpul examinării costume argintii.

1950 îi văd venind şi ei poartă costume argintii. 1967 în această cameră, parcă au alte haine – alb-argintiu, strălucitoare.

În amândouă cazurile Betty a comentat asupra influenţei luminii asupra pielii extraterestrilor.

1950 Lumina e puternică aici şi pielea lor e mai luminoasă. 1967 Pielea lor e mai albă. Poate e din cauza luminii puternice de aici. Nu pare atât de gri-pământie.

În timpul examinării şi al testelor, extraterestrii au folosit ace lungi.

1950 Ţin nişte ace lângă capul meu şi simt nişte lucruri mişcându-se acolo… împing acul în cap, pe acolo pe unde mi-au scos ochiul. 1967 Au luat acul acela lung şi mi l-au introdus prin nas în cap.

Unul dintre cele mai interesante acte ale extraterestrilor a fost introducerea mecanismului acela în capul ei în 1950 şi scoaterea lui în 1967.

1950 Un ac strălucitor, alb, şi are unul din acele obiecte mici de sticlă în cap. 1967 L-au scos… seamănă… parcă e un fel de biluţă în vârful acului.

Un alt obicei al extraterestrilor era folosirea mâinilor pentru a uşura durerea şi teama. 1950 îşi pune mâna pe fruntea mea. 1967 Mi-au atins creştetul capului şi durerea a dispărut.

În ambele cazuri, înainte de a o elibera, extraterestrii au pus-o într-o cameră de sticlă şi au scufundat-o într-un lichid gri.

De fiecare dată i-au asigurat mijloace pentru a respira. Deşi forma celor două mecanisme era diferită, ele par a avea aceeaşi funcţie. După imersia din 1950, aerul cald a fost în aceeaşi încăpere. În 1967, Betty a fost îndreptată spre o cameră separată pentru acelaşi tratament.

1950 Sunt în sticla aceea, îmi pun masca de sticlă pe faţă… şi apoi apa gri… începe să umple încăperea… Chestia gri cade… simt un aer cald… suflă spre mine.

1967 Plastic transparent… Vor pune lichid acolo, cu mine înăuntru! Şi e un tub pe care mi-l introduc în gură şi alte două în nări… Dau drumul unui lichid… în asta… Se umple repede. Începe să scadă… Merg spre unul din scaunele din faţă… Vine aer… e aer cald… suflă spre mine. Betty a găsit

ambele scufundări relaxante. 1950 E foarte bine. Din când în când simt o scuturătură. 1967 Oh, e minunat. Ca un vârtej care vibrează în jur.

În ambele situaţii, efectele fiziologice după ce a fost scoasă din lichid au fost identice.

1950 Mâinile şi picioarele îmi sunt grele, grele, grele, grele.

1967 Greutatea îmi revine. Mâinile, braţele, picioarele îmi sunt grele din nou. În ambele incidente, curând după ce Betty a fost scoasă din lichid ea a fost eliberată. Ne-am gândit că ea a fost pusă în acele tancuri pentru a fi protejată de efectele dăunătoare ale călătoriei cu nava extraterestră. Dar de ce nu a fost plasată în astfel de tancuri la ducere, ci numai la întoarcere. Funcţia lor rămâne încă discutabilă.

Seria de contacte OZN din copilărie, înainte de 1967, merită o cercetare mai atentă. Alte cazuri similare ies acum la lumină, întâlnirile care le-au umiat celor din copilărie indică un interes pe termen lung al extraterestrilor faţă de unii membri ai speciei noastre, precum Betty, Bob Luca şi alţii. Eram sigur că au mai existat contacte şi după 1950! Nu era deloc exclusă posibilitatea existenţei unor contacte şi după 1967.

Dar lungul număr de şedinţe hipnotice îşi arăta efectele. Betty se simţea obosită din punct de vedere emoţional şi fizic şi a jurat că şedinţa de pe 11 iunie 1980 va fi ultima. Era frustrant pentru anchetator. Pe de altă parte, totuşi fuseseră obţinute o mulţime de date referitoare la extraterestri şi continuul lor interes în relaţia cu Betty. Nu am încercat deci s-o convingem să continue şedinţele împotriva voinţei sale.

În ultimele două şedinţe de hipnoză, ţinute acasă la Fred Max, Betty a retrăit episodul întoarcerii ei pe pământ. Încă o dată ea se afla la bordul navei extraterestre întinsă pe perna aceea de cauciuc ce se învârtea. Când i-a cerut să continue relatarea, a descoperit că există un blocaj mental pentru perioada cuprinsa între momentul când era la bordul navei şi debarcare. Primul lucru pe care şi-l amintea era că st ătea în iarbă cu doi extraterestri. O navă sferică se afla alături (vezi figura 50).

Avea un mănunchi de vergele ieşind din vârful ei. Această configuraţie e rară. Într-adevăr, în biblioteca mea, nu am putut găsi decât o singură referinţă la un raport similar. Observaţia fusese făcută la Gard, Franţa, în timpul primelor ore ale dimineţii de 27 septembrie 1954. Obiectul a fost descris ca având „o formă de roşie” cu cinci sau şase vergele verticale… care) ieşeau din

centrul vârfului ei.[13]

BETTY: Stau acolo şi lângă mine sunt doi omuleţi cu bile de lumină. FRED: Bine, continuă.

BETTY: Mergem pe câmp, şi cel mare este din nou în faţa mea. Cei doi omuleţi sunt în spate cu acele bile de lumină şi mergem împreună – *ţopăind* şi plutind şi mergând. Deodată Betty a tresărit! Pare uluită.

BETTY: Zboară o pasăre! Trebuie că e un fazan. Face un bum şi îl sperie pe cel din faţa mea.

Extraterestrul din faţa lui Betty era identic cu cel din spate fiind doar puţin mai înalt.

BETTY: El s-a oprit şi tace. E foarte, foarte tăcut. Trebuie să fim cu toţii tăcuţi. FRED: Cum adică toţi trebuie? Ţi s-a spus asta?

BETTY: Eram foarte tăcuti. Stăteam acolo.

FRED: Să te întreb – ai auzit un tunet normal pe care l-ar putea auzi cineva în pădure? Lătrat sau cam aşa ceva?

BETTY: Nu latră niciun câine. Aud trenul. E departe. Cred

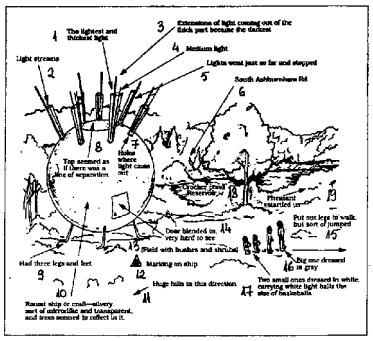
Light streams
South Ashburnham Rd
Had three legs and feet
Marking on ship
Pit not legs to walk but sort of jumped
Field with bushes and shrubs
Two small ones dressed in white, carrying white light balls the size of footballs

Figura 50. (1 – Lumina cea mai groasă şi cea mai puternică; 2 – Raze; 3 – Razele care ieşeau din lumina mai groasă se întunecau; 4 – Lumina medie; 5 – Aici se opreau luminile; 6 – South Ashbumham Road; 7 – Găuri prin care ieşea lumina; 8 – în vârf era o linie de separare; 9 – Avea trei picioare; 10 –

13 – Aimé Michel „Flying Saucer and the Straight Line Misteiy" (N Y Criterion Books, 1958) p. 84.

Navă rotundă – argintie, ca o oglindă, transparentă, copacii se reflectau în ea; 11 – Deal; 12 – Senin pe navă; 13 – Câmp cu tufişuri şi arbuşti; 14 – Uşa se topea înăuntru. Era greu de observat; 15 – întindem picioarele ca pentru mers dar de fapt pluteam; 16 – Cel mare îmbrăcat în gri; 17 – Cei doi mai mici purtau nişte sfere luminoase de mărimea unei mingi de baschet; 18 – Lacul Crocker Pond; 19 – Fazanul care ne-a speriat)

că trece pe acolo fiindcă se aude ca şi cum s-ar depărta în pădure. PRED: Bine, conţină.

BETTY: Continuăm să mergem pe lângă tufişuri şi alte chestii. Pot auzi trenul depărtându-se. Văd eleşteul.

Ştiu unde sunt fiindcă sunt pe câmpul de lângă rezervaţia Crocker Pond. E într-o parte, şi noi mergem în continuare şi urcăm. Coborâm lângă apă, acolo unde pescuiesc de obicei. E ceva mai departe. Omuleţii ne urmează şi ne oprim. El îmi spune că nu-mi voi aminti asta şi că ei veghează asupra mea.

Apoi extraterestrul a instruit-o pe Betty să facă ceva pentru el ca şi când ar face un plan. Cele două creaturi mai mici au păşit înainte cu enigmaticele bile de lumină.

BETTY: Vrea să stau lângă apă. Stau jos şi cei doi micuţi se apropie şi stau fiecare într-o parte întinzând bilele de lumină. FRED: Bine, continuă.

Dar în acel moment, Betty avea un alt blocaj mental. Urmat orul lucru pe care şi-l aminteşte este că stătea cu „picioarele în apă”.

BETTY: îmi scosesem pantofii şi şosetele şi stăteam acolo să mă uit. Sunt nişte tipări mici acolo. FRED: Eşti singură? BETTY: Da.

FRED: Ai fost singură toată ziua? BETTY: Aha. Mă uit la ţiparii ăia. FRED: Ce-i aia „tipar”?

BETTY: Sunt nişte peşti micuţi. Sunt subţiri, cu aripioare mici şi au culori multe pe ei.

Pentru o perioadă lungă tăcerea învăluise camera. Toată lumea realiza că memoria lui Betty fusese literalmente ştearsă. Fred a încercat să afle amănunte despre ceea ce-i spuseseră extraterestrii. Simţindu-se frustrat că

ajunsese atât de departe şi nu reuşise să obţină informaţiile dorite, a încercat o nouă tactică.

FRED: Bine, să ne întoarcem în timp la momentul când încă erai pe navă, chiar înainte de a coborî. Voi număra până la trei, vei fi acolo. Unu, doi, trei. Unde eşti?

BETTY: Sunt în camera aceea, împreună cu fiinţele cu capul mare.

FRED: Bine, relaxează-te. Imaginează-ţi că-ţi părăseşti corpul şi te ridici din ce în ce mai sus. Vreau să te imaginezi foarte relaxată şi plutind din ce în ce mai sus. Vreau să le vorbeşti fiinţelor şi să-i întrebi unele lucruri. Relaxează-te. Cât voi număra până la trei te vei relaxa din ce în ce mai mult şi vei permite fiinţelor să vorbească prin tine. 1,2,3. Vreau acum să-i întrebi unele lucruri, da?

Fred a început să-i întrebe pe extraterestri dacă vor să vorbească prin Betty.

FRED: Săptămâna trecută ne-aţi spus că scopul vostru este de a răspândi dragostea în fiecare individ. Aşa este?

Înainte ca Fred să mai adauge ceva, Betty s-a strâmbat de durere.

BETTY: Mă tine cineva de umărul stâng şi mă doare.

Fred a continuat eforturile sale de a o menţine pe Betty într-o stare cât de cât confortabilă şi să-i forţeze pe extraterestri să vorbească prin intermediul ei. Dar aceştia se dovedeau necooperanţi.

FRED: Mai e cineva cu tine, Betty? BETTY: Nu.

În ciuda tuturor intenţiilor noastre, amintirile lui Betty despre ceea ce se întâmplase dispăruseră. Capacitatea extraterestrilor de o face pe Betty să uite părea să fie ajutată şi accentuată de cele două bile albe strălucitoare, tinute de creaturile mai mici.

7.”.

Cei care au citit şi primul volum îşi vor aminti, poate, că extraterestrii au folosit aceste ciudate mecanisme şi în timpul răpirii din 1967. Funcţiile lor

par a fi legate de un anume tip de control al minţii. În prezent, cunosc doar alte două cazuri în care astfel de mingi strălucitoare au fost folosite. Unul dintre ele a apărut într-un articol din numărul din mai-iunie 1967 al UFO *Investigator*. Mai devreme, în 1967, NIC AP a primit un telefon de la un martor anonim care descria uluitoarea sa întâlnire cu un OZN la Hieliard, Ohio.

În seara zilei de 5 februarie, 1967 (numai 11 zile după experienţa lui Betty) acesta auzise un zgomot ciudat venind din cer. În acelaşi timp, un câine lătra zgomotos. Privind în sus a văzut un OZN alunecând şi coborând pe un câmp din apropiere. S-a îndreptat precaut spre acel câmp şi a văzut obiectul aterizat sub nişte copaci. Apoi din OZN au ieşit nişte fiinţe. Ele purtau sfere mici, strălucitoare, pe care le-au plasat pe pământ în junii navei.

Unul dintre extraterestri l-a observat. Martorul a fost prins şi târât spre obiect: Deodată, ceva se pare că i-a zăpăcit pe extraterestri care l-au lăsat în pace, şi-au strâns sferele'şi au plecat în nava lor ciudată.

Martorul nu a suferit decât o arsură stranie pe ceafă, apărută în timpul întâlnirii salé cu extraterestrii. Acest semn, pretinde martorul, a fost confirmat de un ofiţer al Forţelor Aeriene, nenumit, care investigase bizarul incident.

O întâmplare asemănătoare a fost descrisă într-un articol din jurnalul peruvian *El Comercio*, pe data de 27 iulie 1978. Articolul a fost tradus în numărul din ianuare 1980 al *MUFON UFO Journal*. Observaţia fusese făcută la Buenos Aires pe 26 iulie 1978 (EFE). Conform unui articol din ediţia de azi a ziarului *El Popular*, din oraşul Olavarria, membri ai poliţiei provinciale au tras cu pistoale automate împotriva a trei persoane din echipajul unui OZN care a aterizat în această dimineaţă în apropierea unui aeroport.

Puţin după ora 2 dimineaţa, (06.00 GMT), un larg sector din Valea Tapalque a fost luminat de un obiect foarte strălucitor însoţit de un sunet straniu, foarte ascuţit. Şeful politii (al cărui nume rămâne anonim) care în acel moment elibera ofiţerul de serviciu, a observat cu uimire fenomenul. S-a îndreptat cu repeziciune spre locul incidentului împreună cu alţi patru martori, înarmaţi cu pistoale-mitralieră la bordul unui Jeep.

Odată ajunşi, au asistat surprinşi la manevrele făcute de un obiect în formă ovală, la doar câţiva metri deasupra lor. Obiectul era subţire şi cu un fel de picioare scurte spre margini şi emitea raze multicolore spre ei. Dintr-odată, cu o viteză ameţitoare şi mişcări inteligente s-a întors vertical şi apoi a

aterizat în nişte arbuşti în spatele terenului de aterizare folosit de militari în cazuri de urgenţă.

Lumina puternică părea că se diminuează, şi dintr-o parte a discului oval – mai tăcut acum – au apărut trei fiinţe ciudate care măsurau mai mult de doi metri înălţime, şi purtau uniformă argintie. Aceştia au schiţat gestul de a se îndrepta spre garnizoana militară. Şeful poliţiei surprins şi temător a tras o rafală de pistol automat spre ei, din nefericire fără a atinge ţinta.

Apoi, în timp ce necunoscutele personaje şi-au ridicat mâinile, scoţând la iveală o *bilă mică şi luminoasă*, în acelaşi timp martorii s-au simţit invadaţi de o senzaţie de amorţeală şi oboseală ce i-a lacut incapabili să-şi folosească armele din dotare.

În final, adaugă articolul, ocupanţii navei s-au întors în ea şi au plecat în mare viteză, pe un curs în zigzag, şi apoi martorii şi-au revenit la normal. Imediat echipajul de poliţie s-a întors la Olavarria unde a raportat întâmplarea neobişnuită. Aceste relatări independente dau şi mai mare credibilitate povestirii lui Betty. Am făcut o listă cu alte asemănări în primul volum al *Cazului Andreasson*.

Ultimul segment al şedinţei de pe 11 iunie 1980 era singura noastră şansă să umplem golul dintre 1950 şi 1967. Era târziu şi Betty tocmai retrăise punctul final al întoarcerii sale la Crocker Poud. Acum Larry i-a şoptit lui Fred că ar trebui să aile ce s-ar niai fi putut întâmpla în anii ce au urmat. Avusese oare Betty vreo altă întâlnire cu OZN-urile după aceste experienţe de la 13 ani.

Având în faţă o situaţie „acum ori niciodată” Fred Max nu mai avea timp de pierdut cu detalii. A fost obligat să adopte o metodă directă, tranşantă.

FRED: Vreau să avansezi mental, rapid. Ca un fel de scanare a viitorului imediat. Mai este altceva legat de acest incident pe care ai putea să mi-l povesteşti?

BETTY: Ce incident? *Betty îl uitase deja*!

FRED: Bine. Relaxează-te, imaginează-ţi că mergi prin timp şi spaţiu către următoarea întâlnire, apoi vorbeşte, fie că e o aterizare, răpire, sau orice altceva extraordinar. Voi număra de la unu la trei şi tu vei fi acolo. Vei simţi ce

ai simţit atunci, vei vedea ce ai văzut atunci, şi totuşi în ciuda acestora fii acolo. 1, 2, 3. Unde eşti!

BETTY: în rulotă!

FRED: Unde e rulota.

BETTY: Mai jos de casa tatălui meu, în Westminster pe South Ash Road.

FRED: Câţi ani ai? BETTY: 18.

FRED: în ce zi este?

BETTY: Nu ştiu data.

FRED: Aproximativ ce an e?

BETTY: E – nu ştiu. 1955, cred.

FRED: Ce anotimp? Dă-mi o idee – vară, primăvară?

BETTY: Toamnă.

FRED: Bine, ce se întâmplă?

BETTY: Sunt în pat lângă Jimmy.

FRED: Cine e Jimmy?

BETTY: Soţul meu. Şi – ohhh! Soţul lui Betty în acea vreme era James Andreasson

FRED: Ce se întâmplă?

BETTY: Mă strigă cineva.

FRED: Oh, soţul tău aude asta?

BETTY: Nu, el’doarme.

FRED: Ai vreun copil?

BETTY: Da.

FRED: Câţi ani are cel mai mic? BETTY: N-am decât unul. FRED: Câţi ani are? BETTY: N-are decât patru luni. FRED: Foarte bine, continuă.

BETTY: Ohh! Mă dor mâinile. Au! Mă strigă cineva „Betty”.

Pare o voce blândă, bărbătească, dar mi-e frică. Jimmy nu se trezeşte. Îmi acopăr capul cu pătura şi ţip la el. Nu vreau să aud! FRED: De ce-ţi este frică?

BETTY: Nu ştiu ce este sau cine este. E chiar în rulotă. FRED: Sunetul e în rulotă?

BETTY: Da. Vocea aceea mă strigă şi mă sperie. Se opreşte.

Nu mă mai strigă. FRED: Aha. Ce se mai întâmplă? BETTY: Nimic, dorm” mă odihnesc. FRED: Când i-ai povestit asta lui Jimmy, a găsit-o ciudată? BETTY: Nu i-am spus. Nu ştiu de ce! FRED: Fără niciun motiv, deci? BETTY: Nu unul de care să ştiu cu. FRED: Doar atât a spus? Doar „Betty, Betty”? BETTY: Da. Rebeca plânge. Trebuie să-i aduc un biberon.

Trebuie să-i fac ceva şi apoi să-i încălzesc. Aştept să se încălzească. FRED: Bine, să trecem la următoarea întâlnire. Dacă mai este una după aceasta, vei merge acolo. Voi număra până la trei şi vei fi acolo. 1, 2, 3. Unde eşti? BETTY: Acasă. Spăl podeaua şi cânt. FRED: Câţi ani ai? BETTY: 24. FRED: Ce dată e? BETTY: Nu ştiu. FRED: Ce lună? BETTY: Septembrie, 1961. FRED: Bine, continuă.

BETTY: Becky e la şcoală. E primul an. Băieţii surit sus, fac nani. Cât dorm copiii, spăl podeaua şi cânt, Jesus loves me”. *Aud ceva*. FRED: Descrie.

BETTY: Nu pot. Nu ştiu ce el Pun cârpa într-o parte şi ies. Nu ştiu ce este. Doamne! Ce este? Merg şi mă uit în jur. E un sunet ciudat. Şi merg acolo unde e arat şi tot îl mai aud. E ceva straniu, parcă mă trage. Urc dealul. E greu de urcat. Sunt tot felul de ciulini şi sunt în papuci. Continuu să urc şi trec peste zidul de piatră. Nu ştiu de ce fac asta. Sar, intru în pădure şi merg lângă un bolovan mare. Şi acolo, ohh! FRED: Ce se întâmplă?

BETTY: Nu ştiu. E un lucru ciudat acolo, şi mi-e frică.

Cum o ascultam pe Betty un alt incident mi-a venit în minte. Acesta privea pe un martor, pe care o să-l numesc John, un pseudonim pentru a-i proteja identitatea. În casa sa, singur cu fetiţa (John este despărţit de soţia lui), ela cedat unei copleşitoare dorinţe de a ieşi din casă şi a se deplasa cu automobilul. Era cam pe la ora 1 a m. În dimineaţa zilei de 16 decembrie 1978. Mi-a spus că în condiţii normale nu şi-ar fi lăsat fetiţa singură în casă, dar nu a putut rezista ciudatei dorinţe.

Simţeam că trebuia să ies. Nu ştiam de ce. M-am îmbrăca! şi am suit în maşină şi am ieşit din curte. Nu mi-aş fi lăsat fetiţa singură.

John conducea „ca în transă” pe întinderea dezolantă a şoselei.

Şi dintr-odată maşina mi s-a oprit complet, s-a oprit motorul şi am parcat… Am auzit zgomotul. Un fel de click-click-click. Mi-am zis „Ce dracu e asta?” înspre dreapta, plutind desupra unei grămezi de pavaj, era un obiect oval uriaş, alungit şi întunecos. Ieşit o lumină şi l-a lovit. A simţit o senzaţie ciudată, de „furnicături” şi s-a scufundat într-o stare ameţitoare, ca în transă. Era începutul unei întâlniri de gradul III prefaţată de vocea auzită mental „Nu te teme. N-o să-ţi facem rău”.

Acest incident, în detaliu apare în cartea mea *Casebook of a*

UFO Investigator. Când scriam această carte, am aflat un caz asemănător. Într-o convorbire telefonică, Cindy Kotowoky mi-a spus că în 1975 soţul ei, Michael, a avut o experienţă ciudată în timp ce conducea, singur, pe autostrada 70 între Crescent Junction, Utah, şi Fruita, Colorado. A simţit o nevoie copleşitoare de a părăsi autostrada şi se pare că „a pierdut” câteva ore. Mai târziu, când am discutat cu el, mi-a spus următoarele:

Conduceam pe autostrada 70… ascultam radioul… Eram complet treaz

şi, deodată, am auzit un extraordinar bâzâit venind din toate părţile. M-a speriat destul de tare. Chiar în mijlocul acestui sunet, am auzit o voce strigându-mi numele. Era foarte monoton, ca un robot. Mi s-a făcut părul măciucă… M-au speriat… Am simţit nevoia să trag pe dreapta. Nu prea voiam… am ieşit pe un drum de ţară. Nu era nimic acolo… Am tras într-o parte, am parcat şi am stat… M-am trezit în partea cealaltă, cu faţa spre sud. Când parcasem eram cu faţa spre est. Lipsea din benzină şi era cu trei sau patru ore mai târziu, în câteva săptămâni am reuşit să aranjez o întâlnire între Michael şi cercetătorul psiholog dr. Leo Sprinkle – profesor la Universitatea din Wyoming şi poate cel mai important expert american în folosirea hipnozei regresive în cercetările OZN. Sub hipnoză, Michael a retrăit o extraordinară întâmplare, rezumată mai jos:

Am parcat unde am spus şi *apoi* am condus pe un drum pavat într-o zonă numită Foot Cliffs Mountains. Nu mai fusesem niciodată pe acest drum şi am ajuns chiar lângă Foot Cliffs cam la 10 mile de rampa aceea, apoi am parcat. Am văzut o cabană veche. Părea că nimeni nu mai fusese pe aici de ani de zile.

Am stat o vreme acolo. Apoi am văzut nava coborând cam la 15 picioare deasupra păşunii. Era mare şi în formă de farfurie. Avea ferestre peste tot, în partea de jos, pe marginea exterioară, dar nu pe fund. Mi-era frică, dar nu eu controlam asta… Nu prea voiam să ies din maşină, dar am ieşit. După ce am ieşit, am mers pe câmp, m-am prins de gard şi mi-am rupt pantalonii. Am mers… dincolo de colibă şi sub navă… am stat pe o platformă… a început să urce… nu puteam să văd cum se urcă… nu vedeam niciun suport.

Când Michael a intrat în navă, a fost examinat de şase fiinţe mici, cu capete mari. Şi ochi oblici. Comunicam telepatic. Gura lor – ca o deschizătură – părea inutilă.

Michael ne-a făcut descrierea navei, a echipajului şi a unor instrumente cu însemne ciudate. A spus că fiinţele l-au calmat cumva cu o extraordinară senzaţie de bunăvoinţă şi prietenie. A făcut tot ce i s-a spus, fără a pune întrebări.

Cu toate că tu crezi că faci ceea ce vrei tu… de fapt nu… Faci exact ceea ce vor ei să faci.

După şedinţa de hipnoză Michael şi Cindy au căutat ruta din acea noapte. Au ieşit de pe autostrada l-70 şi au găsit drumul pavat. La capătul lui era cabana şi pădurea îngrădită exact aşa cum o descrisese Michael sub

hipnoză.

Suficient să spunem că asemănarea între ciudata putere de atragere descrisă este izbitoare în ambele incidente. Astfel de relatări descriu o altă utilizare a irezistibilului control mental al extraterestrilor. Betty, ca şi John şi Michael, a fost condusă împotriva voinţei sale spre o altă întâlnire.

Ea a descris acelaşi tip de fiinţă care o condusese pe malul lui Crocker Pond. Acesta era, însă, mult mai înalt decât ceilalţi extraterestri pe care îi întâlnise.

FRED: Relaxează-te, din ce în ce mai adânc. Bine. Continuă. BETTY: Se uita la mine, şi *nu mă pot mişca*. Ajută-mă, Iisuse!

FRED: Bine, continuă.

Apoi, pentru prima dată în decursul fazei a doua de şedinţe hipnotice, Betty interpreta ceea ce i se întâmpla în spiritul propriei sale credinţe creştine, aşa cum o făcuse şi în timpul şedinţelor din 1977.

BETTY: Acea persoană, fiinţă, a fost trimisă şi să nu mă tem.

Dumnezeu este cu mine. Să nu mă tem. FRED: Ai mai văzut astfel de fiinţe înainte? BETTY: Nu cred*. În acest moment Betty nu-şi amintea de celelalte experienţe* Nu înţeleg. Nu credeam că aşa arată un înger. FRED: De ce crezi tu că e un înger? BETTY: Fiindcă spune că a fost trimis. FRED: Bine, continuă.

BETTY: A spus să nu mă tem, că ei sunt bucuroşi că am acceptat singură… să nu mă tem, să cred în continuare. A spus că o să trec prin multe lucruri şi dragostea îmi arată răspunsul fiindcă mi-am dăruit inima iubirii Fiului. Multe lucruri îmi vor fi revelate. Lucruri pe care ochii nu le-au văzut, pe care urechile nu le-au auzit. Dar voi suferi mult. Nu îmi este frică.

Iisus e în mine. FRED: Ai întrebat ce fel de lucruri? BETTY: Nu, mi-au spus că – el mi-a spus – că voi trece prin lucruri multe, dar le voi depăşi cu ajutorul Fiului.

Din nou, cineva se poate întreba dacă asta este ceea ce a zis cu adevărat extraterestrul sau interpretarea în termeni religioşi dată de Betty evenimentului! Observaţi asemănarea între bunavestire dată de extraterestru

lui Betty şi cea dată de înger Fecioarei Maria în Noul Testament.

„îngerul a intrat la ea şi i-a zis: Plecăciune, ţie, căreia ti s-a făcut mare har: *Domnul este cu* fine… *Nu le teme*”;

— Luca 1: 28; 29[14] (NIV) Dacă fiinţa i-a spus într-adevăr ceea ce a relevat sub hipnoză implicaţiile ar fi uimitoare. Fie extraterestri au folosit propriul sistem fundamentalist creştin a lui Betty pentru a se face acceptaţi, fie ei sunt ceea ce Biblia numeşte îngeri!

FRED: Cum îţi vorbeşte?

BETTY: Cred că prin ochi, sau cap. Nu-l aud vorbind. PRED: Da, dar cuvintele ajung în capul tău?

BETTY: Aha. Îmi spune că am fost vegheată de când m-am născut. Voi creşte natural şi credinţa mea în Lumină va aduce şi pe alţii la Lumină şi Salvare, fiindcă mulţi vor înţelege şi vor vedea. Vor şti că suntem cu toţii unul. Vor privi la mine şi eu voi înţelege cine sunt cei la care ei se uită, datorită acelor, hm, voci negative, nu-mi place.

FRED: Ce voci negative?

BETTY: Cei ce sunt împotriva omului.

FRED: Cine sunt cei ce sunt împotriva omului?

BETTY: Răi – răi.

FRED: Păi, ce?

BETTY: îngeri. Cei răi vor să devoreze omul. Vor să-l lovească. Să-l distrugă.

FRED: De unde stii?

---

14 Acest citat şi cele care vor mai apărea în carte au fost reproduse după ediţia din 1991 a Bibliei (n.t.).

*

BETTY: Fiindcă îmi spune el. Şi din Biblie.

FRED: Bine, continuă.

BETTY: îmi spun lucruri ciudate. Nu le înţeleg. Nu ştiu despre ce sunt. Nu ştiu. Nu înţeleg ce vrea să-mi spună.

FRED: Păi, spune, şi după ce ai spus cu voce tare poate vei înţelege.

BETTY: îmi spune că pentru fiecare loc este o existenţă… că totul a fost făcut pentru a se uni – nu, nu prea înţeleg ce-mi spun.

FRED: Relaxează-te, relaxează-te, adânc – mai adânc, din ce în ce mai adânc, lasă fiinţele să vorbească prin tine, ca să putem auzi şi noi mesajul. Voi număra până la trei şi le vei permite să vorbească prin tine. 1,2,3.

BETTY: *Vorbeşte într-o limbă necunoscută*.

FRED: Poţi să traduci în engleză ca să înţeleg ce înseamnă?

BETTYS Câte inimi vor fi umplute în noaptea aceasta. Căutaţi semne. Noi… *pauză*

FRED: Noi… ce? Poţi traduce? Restul?

BETTY: Lăsaţi dragostea să intre*. Încă o dată Betty început să vorbească în acea limbă* necunoscută

FRED: Vrei să fii bună să traduci?

BETTY: Ridicaţi-vă glasurile către El şi spiritul Lui vă va lumina. *Belty începe să cânte în aceeaşi limbă necunoscută*

FRED: Vrei să traduci.

BETTY: Se apropie vremea. Pământul e beat. Răul care a invadat omenirea va fi zvârlit afară. Ridicaţi-vă glasurile. Lăudaţi-L pe Cel ce Trăieşte. Lăudaţi-L.

Din nou Betty a vorbit în limba aceea ciudată. Fenomenul este similar cu „vorbirea în limbi străine” a unor denominaţii ale bisericii creştine.

FRED: Poţi traduce?

BETTY: Aţi fost verificaţi cu grijă. Nu vă vom da răspunsurile. Ele v-au fost deja date.

FRED: Ai mai spus asta, că răspunsul este dragostea. Totuşi, sunt unii care nu pot fi convinşi decât dacă le vor fi date probe concrete, cum ar fi o inovaţie ştiinţifică ce nu este cunoscută încă de oameni, care ar convinge mai multă lume de legitimitatea ta. Poţi să fii bună să ne oferi o astfel de dovadă?

BETTY: îţi lipseşte credinţa.

FRED: Nu neapărat pentru credinţa mea îţi cer astea. Dar mulţi alţii vor putea fi convinşi de mesajul tău dacă ai ceva mai bun de oferit

BETTY: Noi nu facem târguri. E un dar liber de a fi ales sau respins.

FRED: Bine, dar dacă e liber, de ce ai fost răpită?

BETTY: Noi nu am fost răpiţi.

FRED: Ba da!

BETTY: Vorbeşti de lucruri pe care nu le cunoşti.

FRED: Cu asta sunt de acord, dar nu le voi cunoaşte dacă nu mă vei

ajuta. Nu te pot ajuta să’ transmiţi mesajul dacă nu-mi dai ceva pentru a continua.

BETTY: Eu doar ascult ce-mi spune. Vorbeşte şi îmi spune că o să trec prin multe lucruri să nu mă tem, să-mi păstrez credinţa. Fiindcă Domul Iisus e cu mine. FRED: A spus el clar, „Domnul Iisus”? BETTY: A spus că doar credinţa mă menţine. FRED: Bine, continuă. BETTY: Nu foloseşte acest Nume uşor. FRED: Dar l-a folosit vreodată? BETTY: A spus, Iisus e cu mine. Îmi vorbeşte, îmi spune diverse lucruri. Nu înţeleg. Spune că voi înţelege cu trecerea timpului. Nu trebuie să mă tem. Vreau să cresc şi să trăiesc natural. Nu ştiu ce vrea să spună. Vine lângă mine şi îşi pune mâinile pe tâmplele mele. Şi un deget între ochi. Face nişte zgomote ciudate. Sună ca limbile *„vorbirea în limbi” un lucru familiar ei în contextul credinţei sale creştine*. Nu ştiu. Şi spune că sunt binecuvântată şi că voi uita tot ce mi-a spus şi-l voi uita. Şi trebuie să mă întorc şi îmi voi aminti pe ring. FRED: Ce ring?

BETTY: Nu ştiu. A spus el. Nu-mi voi aminti decât pe ring. FRED: Bine, continuă.

BETTY: Şi se îndepărtează şi spune, Pacea să fie cu tine, aşa cum este”. Şi mă întorc şi plec pe lângă bolovanul acela mare. Cobor dealul şi e alunecos, trec peste câmp şi mă duc în casă.

Toţi din cameră rămăseseră năuciţi de povestea ciudată a lui Betty. Părea că ea impunea propriul sistem religios întâlnirii. Alternativa ar fi fost ca într-adevăr această structură şi fenomenul OZN să fie strâns legate. Personal încerc să-mi păstrez o minte deschisă. Înclinaţia unor persoane poate fi de a respinge imediat ceea ce nu se potriveşte cu ceea ce cred ele despre fenomenul OZN. Unii ar fi tentaţi să scoată acestea dintr-un raport OZN. Eu nu pot face asta. Indiferent cât de neobişnuit poate părea este totuşi o parte a experienţei lui Betty.

Datorită lipsei de timp, Fred a dus-o pe Betty la următoarea întâlnire cu un OZN.

FRED: Bine, relaxează-te, adânc, mai adânc, din ce în ce mai adânc. Acum vei înainta spre următoarea întâlnire OZN. Voi număra de la unu la trei

şi vei fi acolo. 1,2,3.

Betty a început să retrăiască un episod pe care l-am auzit iar şi iar – cel de pe 25 ianuarie 1967 la South Ashbumham, Massachusetts.

BETTY: S-a oprit curentul în casă şi văd – a – acea lumină roşiatic – portocalie prin fereastra bucătăriei. FRED: Câţi ani ai? BETTY: 30.

Recunoscând acum binecunoscuta întâmplare, Fred a oprit-o şi a continuat mai departe în vederea unor alte întâlniri.

FRED: Relaxează-te, adânc, din ce în ce mai adânc. Vreau să treci la următoarea întâlnire. Voi număra de la unu la trei. 1,2, 3, unde eşti.

Toţi aşteptau şi priveau cu mare nerăbdare. Toţi se întrebau dacă Betty mai avusese sau nu o altă experienţă OZN, după 1967. Răspunsul care a urmat a fost doar parţial.

BETTY: Sunt în dormitor. Ooooooh!

FRED: Unde e dormitorul, unde locuieşti?

BETTY: Ashbumham.

FRED: Câţi ani ai?

BETTY: 38 (Asta ar fi cam în 1978)

Deodată Betty a devenit foarte supărată de parcă ceva ar fi durut-o. Fred a intervenit imediat eliberând-o de tensiunea crescândă.

FRED: Relaxează-te. BETTY: Ooooooh! Ooooooh!

FRED: Relaxează-te, adânc, din ce în ce mai adânc.

BETTY: Nu pot să mă mişc!

FRED: De ce nu poţi?

BETTY: Fiindcă – oh, mâinile! Oh, ooooh!

Curând a devenit clar că doar până aici ni se permitea să mergem. Se pare că Betty fusese „programată” să simtă durere dacă încercăm să obţinem aile date. Deodată Betty şi-a dat seama de asta şi i-a zis lui Fred.

BETTY: Nu pot să mai merg nicăieri. Ei nu vor. Mă dor mâinile!

Fred nu dorea ca Betty să îndure mai multă durere, aşa că a decis s-o întoarcă în prezent.

FRED: Bine, relaxează-te, din ce în ce mai adânc. Voi număra de la 1 la 3 şi tu vei fi pe 11 iunie 1980. Da? Şi pe măsură ce te apropii de 11 iunie 1980 vei deveni din ce în ce mai relaxată. Şi asta se va îndepărta din ce în ce mai mult…

Betty s-a trezit. Şedinţa, în mod oficial, s-a încheiat. Cum ea nu dorea să mai facă şi alte şedinţe, în ciuda dorinţelor noastre, faza a doua a anchetei s-a încheiat.

Era deci timpul pentru a face din nou o estimare a situaţiei. Mă simţeam copleşit de ciudăţenia acestor şedinţe. Mintea mea se revolta la posibilitatea ca aceste întâmplări să aibă o bază fizică. Totuşi m-am simţit obligat să analizez relatarea ei despre pretinsa experienţă în lumina a ceea ce ştim deja despre fenomenul OZN.

xn

ELEMENTUL PSIHIC

În ultimul deceniu, rapoartele OZN au arătat o înnebunitoare dihotomie, paradoxală între material şi imaterial. Cercetătorii tind să accepte fie unul lie celălalt aspect, foarte putini fiind dispuşi să le accepte pe amândouă. Ani de zile eu am pledat pentru o natură materială, mecanică a fenomenului OZN. Totuşi, implicarea personală în cazuri de întâlniri de aproape cu OZNurile, cum ar fi chiar *Cazul Andreasson*, m-au făcut să nu mai am niciun dubiu că există şi ceea ce am putea numi „un element psihic” legat de ceea ce numim OZN.

Pe 18 octombrie 1975, d-na C. Cu trei copii ai ei şi sora sa vitregă

plecaseră din casa soacrei ei din Mansfield, Ohio. Era ora 10.40 după-amiaza. Întorcându-se la ţară, la casa lor din Ashland County, au fost martore la urmărirea unui elicopter de către un obiect străin. Ciudata navă lumina atât elicopterul cât şi zona dimprejur, cu o rază strălucitoare de lumină verde. „Era atât de strălucitoare, a comentat una din martore. Totul era verde. Copacii, maşina, elicopterul.” Fragmentul care urmează este extras din raportul de 123 de pagini realizat pentru CUFOS de Jennie Zeidman. Dr. Hynek şi Zeidman au obţinut declaraţii de la martori şi au cercetat cu atenţie fiecare aspect cunoscut al acestui caz.

REZUMATUL EVENIMENTELOR RAPORTATE DE ECHIPAJ

18 Octombrie 1973: Un echipaj de patru oameni al unui elicopter al Army Reserve[15] cu baza în Cleveland zbura spre Columbus pentru obişnuitul examen fizic. Când au tenninat s-au întors la aeroport (circa 2 mile distantă), au făcut plinul şi au decolat la aproximativ 10.30 noaptea. La bord era următorul personal militar: căpitan (acum maior) Lawrence J. Coyne, comandat plin la 316 Med ira Unit. Coyne avea licenţă de zbor pentru aeronave cu aripi fixe, elicoptere, hidroavioane, era efe 19 ani în Army Reserve şi înainte lucrase ca magazioner la Departamentul de poliţie Cleveland Ohio. Locotenent major Arrigo (Rick) Jezzi, inginer chimist în viaţa civilă, era copilot. Sergentul John Healy, detectiv în Poliţia din Cleveland, era medicul zborului. Specialistul clasa a V-a Robert Yanacsek fusese şef de echipaj al unui elicopter în timpul războiului din Vietnam, şi acum era şeful echipajului.

Nimeni nu ar fi putut cere un grup mai bun de observatori pentru o apariţie OZN.

Noaptea era senină, calmă, înstelată, fără lună, temperatura 43° F (aprox. 3° C), vizibilitatea 15 mile. Locotenentul Jezzi pilota avionul cu o viteză de 30 noduri pe oră, la o altitudine de 2500 de picioare faţă de nivelul mării deasupra unei zone amestecate cu poduri, ferme, dealuri, cu o elevaţie medie de 1100-1200 picioare.

În apropiere de Mansfield Ohio, sergentul John Headly, în scaunul din stânga, a văzut o lumină roşie, pe partea stângă (vest) ce mergea spre sud.

15 Army Reserve – Serviciul de intendenţa (n. red.).

Era mai strălucitoare decât lumina normală de semnalizare a unui avion, dar nu era niciun trafic, şi nu-şi aminteşte să fi menţionat vreunul.

La aproximativ 11.02 noaptea cam la trei-patru minute de observaţia lui Healy, sergentul Robert Ianocsik, pe scaunul din dreapta, a observat o lumină roşie spre est. Părea că se ţine după elicopter. După ce a observat-o cam un minut i-a raportat-o căpitanului Laurence Coyne, comandantul aeronavei, care i-a spus s-o ţină sub observaţie în continuare.

După aproximativ treizeci de secunde, Yanacsek anunţă că lumina pare a se apropia de navă. Coyne şi Yanacsek o urmăreau de pe scaunele lor. Healy s-a ridicat pe intervalul dintre scaune pentru a o putea urmări. Jezzi nu o putea vedea.

Lumina continua să se apropie. Coyne a preluat comanda de la Jezzi, a început o coborâre puternică, de circa 500 picioare pe minut, şi aproape simultan a contactat tumul de control Mansfield, cerând informaţii despre posibilul trafic din zonă. După contactul iniţial radio, acesta nu a mai funcţionat nici pe VHF nici pe UHF.

Lumina roşie continua să se apropie pe un curs de coliziune cu o viteză estimată la peste 600 de noduri. Coyne a crescut rata de coborâre la peste 2000 de picioare pe minut. Ultima altitudine notată de el era de 1700 picioare peste nivelul mării.

Când coliziunea părea imanentă, nava a decelerat şi a început să plutească deasupra, în faţa elicopterului. Coyne, Mealy şi Yanacsek au raportat că nava, în formă de trabuc, gri metalică umplea întreaga fereastră din faţă. Lumina roşie era în faţă, o lumină albă în spate, şi o rază distinctă de *lumină verde* ieşea pe undeva de dedesubt. Lumina a ţâşnit spre elicopter îmbrăcând cabina în raza ei.

De la fereastra de sus, Jezzi a raportat numai lumina albă. Nu au fost auzite sau simţite zgomote sau turbulenţe.

După câteva secunde de plutire, lumina a accelerat spre vest arătând doar lumina albă din „coadă”. Coyne şi Healy au declarat că obiectul a făcut o schimbare de curs cu 45° spre dreapta. Jezzi nu a observat schimbarea. Vederea lui Yanacsek era parţial obstrucţionată.

Cât obiectul era încă vizibil, Jezzi şi Coyne au observat că altimetrul indica 3500 de picioare, cu o rată de urcare de 1000 de picioare pe minut.

Coyne a declarat că maneta rămăsese încă la maxim pe poziţia de coborâre.[16]

Se pare ea OZN-ul, sesizând că elicopterul era în poziţie să se prăbuşească a preluat cumva controlul asupra lui. Literalmente îl remorca!

Coyne a ridicat imediat maneta. Elicopterul a urcat încă vreo 300 de picioare înainte de a-şi recăpăta controlul. Atunci echipajul a simţit o uşoară „izbitură”.

Coyne a coborât la altitudinea precedentă de 2500 de metri, contactul radio cu Akron Canton a fost obţinut cu uşurinţă şi zborul a continuat spre Cleveland fără alte incidente.[17]

Ce are de-a face acest incident OZN cu elementul psihic într-o întâlnire de aproape cu un OZN? O mulţime! Căpitanul Coyne a spus anchetatorilor OZN CUFOS că la circa trei săptămâni după observaţie Pentagonul i-a contactat şi l-a întrebat dacă nu cumva el sau echipajul său au avut *vise neobişnuite* după acest incident! Aceste anchete oficiale veneau chiar de la Departament of Army, Surgeon General’s Office.[18]

Coyne le-a spus anchetatorilor OZN că într-adevăr a avut câteva experienţe ciudate, la doar câteva zile după incident. Din nou voi cita din raportul CUFOS.

Dormeam liniştit şi m-am trezit şi m-am dus pe hol, acolo m-am oprit. M-am întors şi *m-am văzut cum eram întins pe pat*. Eram pe-o parte, dormind. Ca şi cum ai privi într-o oglindă.

În acest moment Coyne s-a speriat şi s-a întors în corpul său. Ne întrebam dacă halucina sau visa.

Când m-am întors înapoi în pat a fost ca şi cum m-aş scufunda în ceva.

El ne-a relatat de asemenea şi un alt „vis” în care ţinea în mână o sferă, nu foarte diferite de cele văzute de Betty.

În celălalt vis – care fusese foarte viu – am vorbit cu soţia mea vreo săptămână despre el, era o voce, care-mi spunea „Răspunsul este în cerc”. O voce foarte clară… O voce care ai respecta-o… şi eu ţineam o *sferă* în mfină. O sferă alb-albăstiţie.

Cel puţin un alt membru al echipajului, sergentul John Healy, a mai avut un vis despre o aşa-numită „ieşire din corp”

---

16 – Jennie Zeidman, ,;A Helicopter-UFO Encounter over OHIO" (Evanston Illinois, CUFOS-1979) pp. 115-116.
17 – ibid pp. 1-4.
18- ibid p. 115.

Şi după ce a trecut un timp, Pentagonul ne-a chemat şi ne-a întrebat. „Vi s-a mai întâmplat ceva după acest eveniment? Şi mi-aduc aminte că de două ori m-au întrebat dacă am avut vreun vis de „separare de corp”? Şi an avut. Am visat că eram mort în pat şi spiritul meu, sau ce naiba era, se ridicase şi privea cum stăteam în pat. Singurul lucru care m-a necăjit a fost că mă întrebam ce se întâmplă cu cele două corpuri ale mele, dar în afară de asta nu am avut alte probleme.

Alt lucru pe care mi l-a cerut Pentagonul a fost dacă am visat ceva de formă sferică, lucru care mie cu siguranţă nu mi s-a întâmplat. Dar la fiecare două luni, Pentagonul îl suna pe Larry cu o serie de întrebări. Ţi s-au întâmplat aceste lucruri sau le-ai visat, după întâlnirea cu OZN-ul? Vă rugăm contactaţi 4 şi ceilalţi membri ai echipajului. Şi Larry ne-a chemat şi ne-a întrebat şi pe noi, apoi le-a expediat cu poşta la Pentagon. După câte îmi dau seama eu, Pentagonul ne-a crezut. Aş spune că în mod sigur v-au crezut, sergent! În dosarele lor probabil că au zeci de relatări asemănătoare de la personalul militar care a trăit astfel de efecte psihice bizare, în urma unei întâlniri cu un OZN – vise, amintiri ale unui contact, şi cine mai ştie ce?

Evident, anumite agenţii guvernamentale ştiu mai multe despre OZN decât ne putem noi imagina. Totuşi, m-aş mira să fie la fel de interesate în răspunsuri cum suntem noi, civilii!

Un alt caz care a atras atenţia lumii întregi este valul de observaţii radar-vizual, făcut pe 26 decembrie 1978, de piloţi şi controlori de trafic în Noua Zeelandă.

În timpul acestuia a fost făcut un film remarcabil, dintr-un avion trimis de ziarişti pentru a investiga apariţiile. Echipajul era condus de Quentin Fogarty, un reporter de la o televiziune din Melbourne.

Ca de obicei New Zeeland Defense Department[19], oamenii de ştiinţă, mass-media s-au repezit să dea tot felul de explicaţii, de la Venus, Jupiter, la lumini ale unor avioane japoneze. Niciunul din aceşti detectivi de fotoliu (exceptându-i poate pe militari) nu a investigat incidentele.

În timpul valului de explicaţii, fizicianul-optician american, Bruce Maccabee, a venit în Noua Zeelandă pentru a conduce o anchetă viguroasă. A interogat piloţi, controlori radar şi echipajul care filmase unul din obiecte. El a împrumutat filmul original şi l-a adus în Statele Unite unde a fost subiectul

19 New Zeeland Deferise Department – Departamentul Apărării al Noii Zeelandc.

unei cercetări atente din partea a douăzeci de distinşi oameni de ştinţă, experţi în optică, radare şi fizică.

Pe 20 martie 1979 rezultatele analizelor au fost făcute publice într-o conferinţă de presă la New York. Observaţiile radar-vizual au fost clasificate drept obiecte necunoscute. Obiectul filmat nu putea fi explicat în termeni convenţionali.

Discuţia pe această temă dintre d-l Fogarty şi dr. Hynek, difuzată de reţeaua anericană *ABC* în cadrul emisiuni *Bună dimineaţa America*, a fost urmărită de milioane de oameni.

Dar mulţi nu cunosc elementul psihic al acestui caz fascinant, manifestat chiar la bordul avionului Argosy din care fusese făcut filmul. Atunci, radarul de pe Argosy şi cel de pe sol încă mai detectau prezenţe necunoscute. Însă nu se mai vedea nimic pe fereastră, dar se vedea ceva la bordul avionului! Fogarty a văzut o lumină pe scările din zona calei şi a simţit o prezenţă care părea localizată în cală.

Aceeaşi prezenţă dătătoare de fiori a fost simţită de un coleg ziarist. Apoi, după aterizare, Quentin Fogarty a plecat cu maşina spre casă, împreună cu pilotul, căpitanul Startus. Amândoi au simţit că această prezenţă ciudată era în maşină. Erau foarte degajaţi, aşteptându-se ca să le fie confiscat filmul lor preţios.

Când au ajuns acasă la Startus, căpitanul s-a dus la poliţie să se intereseze de alte posibile rapoarte OZN. Quentin discuta cu soţia căpitanului, Shirley. Din nou senzaţia ciudată a unei prezenţe îi îngreuna puternic. Deodată el a observat o umbră prin uşa de sticlă a sufrageriei.

Imediat Quentin a sărit şi s-a repezit afară. Nu era nimeni. Acest gen de elemente psihice însoţesc cazurile de întâlnire cu

OZN ca o teamă stânjenitoare. De câte ori investigatori OZN, chiar şi eu, l-au respins din cauza prejudecăţilor! Ideile noastre preconcepute considerau că aceasta nu se potriveşte. Dar indiferent dacă ne place sau nu acest element disturbant, el este parte integrantă a fenomenului OZN.

Pe 27 august 1975, de exemplu, un OZN a ridicat şi a preluat controlul asupra unui automobil, lângă Oxford, Maine. Unul din cei doi tineri din automobil a fost luat la bordul navei şi examinat de fiinţe extratereste. Creaturile, cu o înălţime de circa patru picioare şi jumătate, aveau capete

mari, ochi oblici, fără nas şi fără gură vizibilă, comunicând cu el telepatic – vechea poveste! Dar, mai departe în raportul anchetatorului era următoarea remarcă caustică:

Un număr de întâmplări paranormale semnificative par să apară după o iniţială experienţă OZN. Odată, cel răpit pretinde că a văzut masa ridicându-se cam la un picior înălţime înainte de a cădea jos din nou!

Din nou luăm de exemplu un caz al unui pretinse răpiri a trei femei, lângă Danville, Kentucky, pe 6 ianuarie 1976. Conform anchetatorilor, cele trei femei erau bine văzute şi respectate de comunitatea şi parohia lor. Ele au pretins că maşina lor a fost ridicată şi controlată de extraterestri şi a fost mişcată de pe şosea. De asemenea ele fuseseră examinate de creaturi ce comunicau telepatic. Consultantul şi anchetatorul APRO, dr. R. Leo Sprinkle, spun ele remarca.

În relatarea lor, toate cele trei doamne descriu anumite fenomene paranormale care ar fi avut loc, după incident, încă o dată sunt silit să remarc un ciudat sincronism care este foarte puternic legat de acest subiect.

La două zile după ce am început să scriu acest capitol, am fost vizitat la serviciu de Carol, mama băieţelului care fusese ars de un OZN la Toxboro, Massachusetts. Mi-a spus că tocmai îşi prezentase demisia. Am fost şocat fiindcă lucra aici de foarte mulţi ani. Când am întrebat-o de ce, mi-a spus că se întâmplă lucruri ciudate de la experienţa fiului ei cu OZN-ul.

Săptămâni întregi, ea şi soţul ei au încercat să dea incidentelor explicaţii raţionale. Totuşi evenimentele din ultima vreme îi convinseseră că, într-adevăr, se petrecea ceva ieşit din comun. Soţul ei observase că fenomenele paranormale coincideau cu apariţia OZNului.

Mai târziu, anchetatorul MUFON, Joe Nyman şi cu mine am vorbit cu Carol şi cu soţul ei. Evenimentele descrise de ei erau similare cu cele observate de Bob şi Betty. Pentru ultima săptămână am reţinut.

Picături de apă… de nicăieri în casă. Paşi alergând pe afară în spatele casei… nu era nimeni în curte… nici însemne pe zăpadă. Paşi pe scări, la etaj şi parter între camera lui Jim (fiul lor) şi bucătărie. Nu e nimeni. Şeful grupei lui de cercetaşi a venit în vizită. Şi el a auzit paşi. Nu e nimeni. Paşi în noapte. Nu e nimeni.

Era vorba de paşi *clari*, nu zgomote vagi. În plus, câinele lor nu intra în unele momente în casă, sau în anumite camere. Părea că se teme de ceva

nevăzut.

Nu cu mult timp în urmă Becky, fiica lui Betty Luca, şi soţul ei au vizitat-o. Au adus cu ei şi câinele lor. Acesta se comporta foarte ciudat. Mârâia şi din când în când părea să urmărească o prezenţă nevăzută în casă.

Jurnalul lui Carol precizează, de asemenea, că unele lucruri din casă dispar şi reapar în acelaşi loc sau în altă parte.

În după-amiaza zilei de 9 februarie 1981, de exemplu, şeful grupei de cercetaşi a venit în vizită. Când se pregătea de plecare, a căutat prin buzunare după chei. Nu erau acolo. Cu toate că nu îşi lăsa niciodată cheile în contact s-a dus la maşină să verifice. Nu erau nici acolo. Mergând pe propriile urme spre casă, nu le-a văzut nici pe jos. După ce a mai verificat prin casă încă o dată s-a întors la maşină crezând că ele căzuseră undeva pe podea. Când a ajuns acolo, cheile erau vizibil *în contact*.

În seara următoare, el a venit din nou în vizită. Şi-a pus haina la vedere, pe balustrada scărilor, chiar în faţa sufrageriei. Când Jim s-a dus la culcare haina era încă acolo. Mai târziu când a venit vremea să plece, a privit spre haină, şi nu mai era acolo. După ce au căutat prin toată casa au găsit-o în biroul lui Jim, de lângă dormitorul acestuia. Jim nu avea cum să ia haina şi s-o ascundă, fără a fi văzut de cineva. Cum ajunsese în birou, era un mister.

Chei şi legitimaţii apăreau şi dispăreau. Când bricheta lui Bob a dispărut, acesta şi-a cumpărat alta, de culoare diferită, pe care a folosit-o toată ziua. Seara, discuta cu Carol în sufragerie. Deodată a simţit o împunsătură în buzunar. A băgat mâna şi a găsit cealaltă brichetă *lângă* cea nouă.

De obicei sunt luate în consideraţie două teorii referitoare la aceste fenomene neliniştitoare. Una spune că nu există nicio legătură directă între fenomenele psihice ca acestea şi fenomenul OZN. Susţinătorii acestei teorii cred că o întâlnire OZN reuşeşte cumva să îmbunătăţească puterile psihice ale martorilor, deja exisente, dar latente. Deci, evenimentele apar aşa cum sunt raportate, dar cu un efect *indirect* al OZN-urilor care sunt *direct* atribuite martorilor afectati.

A doua teorie sugerează că puterile extrasenzoriale ale martorilor sunt mărite în mod deliberat de, probabil, puterile ascunse în spatele fenomenului OZN. Deci aceste fenomene psihice sunt manifestarea vizibilă a unui sistem complex de monitorizare şi control, invizibil.

Avem de-a face cu halucinaţii incluse de frică? Paranoia? Imaginaţie hiperactivă şi exagerată? Efecte psihice cauzate de prezenţa semivizibilă a extraterestrilor? Nu putem şti cu siguranţă, căci aceste rapoarte reprezintă un afront la adresa raţiunii.

ELICOPTERE MISTERIOASE ŞI MIB

Cei doi termeni utilizaţi în titlu sunt inseparabili în istoria fenomenului OZN. Ani de zile, elicoptere misterioase nemarcate au fost raportate zburând foarte jos în zonele cu activitate OZN. În ultimul deceniu, astfel de nave au fost observate şi în zona în care au avut loc cunoscutele mutilări de vite. Unii sunt de părere că acestea sunt parte a unei anchete guvernamentale referitoare la apariţiile OZN şi la mutilările de vite. De obicei aceste elicoptere sunt vopsite în culori închise şi zboară la altitudine joasă, cu mult sub prevederile legii. Am investigat eu însumi câteva rapoarte din zona Noua Anglie, care indică faptul că acelaşi tip de elicoptere aparent monitorizează pretinşi răpiţi de OZN, ba chiar pe unii investigatori.

Din fericire am trecut peste relatările din prima fază a anchetei lui Betty, crezând că este vorba de imaginaţia ei.

Iată primul incident relatat de Betty. Încă nu se măritase cu Bob Luca şi locuia într-o casă de ţară din Ashbusnham, Massachusetts. Singurul drum spre casa ei era înconjurat de dealuri împădurite. Pentru hrana ei şi a copiilor săi, Betty întreţinea o destul de mare grădină de legume.

Eram în grădină, lucrând, când a apărut un elicopter mare negru, ce plutea deasupra mea. Stăteam şi îl priveam, întrebându-mă de ce făcea asta. După o scurtă vreme a plecat.

Atunci, m-am gândit că era vorba de vreun rezervist care doar se uită la o fată drăguţă. Acum mă îndoiesc că acesta era motivul, mai ales în lumina evenimentelor ulterioare. Când Betty s-a măritat cu Bob Luca ei s-au mutat într-o casă închiriată de acesta în Connecticut, în apropiere de locul său de muncă. Aproape imediat după ce s-au mutat în casă au început să apară unele fenomene paranormale. În plus, noul lor vecin a început a fi hărţuit de zboruri la joasă altitudine ale unor elicoptere nemarcate, de culoare neagră.

Când Bob mi-a povestit pentru prima dată asta, am încercat să-l conving că probabil noua sa locuinţă se afla în drumul elicopterelor de pe vreo bază de

antrenament. Dar el lua lecţii de pilotaj şi învăţase regulamentele. Insistă că ele nu aveau numere de înmatriculare şi de multe ori zburau sub limita legală de 500 de picioare. Vecinii comentau că nu mai văzuseră astfel de elicoptere până la mutarea familiei Luca.

I-am sugerat să-mi trimită nişte fotografii. A făcut-o (vezi fotografiile 5, 6). Totuşi, niciuna dintre ele nu era suficient de clară pentru a vedea dacă au sau nu semne de identificare. Mărirea nu a făcut decât să accentueze neclaritatea. Asta nu l-a descurajat pe Bob care şi-a cumpărat un aparat foto cu o lentilă mai mare. Curând am fost de acord cu el. Elicopterele nu aveau însemnele standard vizibile. Totuşi nu prea aveam ce face, decât să-i sugerez să se plângă autorităţilor.

A făcut-o. A contactat FAA (Federal Aviation Administration)1, Aircraf Owners2, Pilot Association3 şi bazele militare. Când unul din oficiali a remarcat, neoficial, că ceea ce descrie el pare a fi o operaţiune CIA (Central Inteligence Agency), Agenţia Centrală de Informaţii, Bob a reclamat Agenţiei.

Când Bob şi Betty s-au mutat la altă adresă, fenomenele paranormale şi zborurile ciudate s-au mutat împreună cu ei. Familia Luca a fost urmărită de elicoptere şi când îşi conducea maşina. Când se întorceau din Florida, unul a bâzâit deasupra locului de parcare a restaurantului Howard Johnson, unde se opriseră. Majoritatea incidentelor s-au petrecut, totuşi, în apropierea casei lor. Iată transcrierea unui dialog cu Bob:

Ne duceam spre Rhode Island… La restaurantul Custy’s elicopterele se ţineau după noi, cam vreo cinci mile. Şi când am putut, am scos aparatul de fotografiat. Când a apărut primul loc de parcare, am tras pe dreapta, am sărit din maşină şi am început să fac fotografii. Când am făcut asta, elicopterul s-a întors spre stânga şi a dispărut. Am făcut patru fotografii, din cinci încercări, până a dispărut. Alt incident a avut loc când cei doi se duseseră la plajă.

Acolo e un drum destul de lung până la intrare. Trebuie să opreşti şi să intri să te înregistreze. Erau ceva oameni înaintea noastră, aşa că trebuia să aşteptăm. Acum, cum stăteam noi acolo, am văzut elicopterul venind. Era destul de ciudat. A venit chiar deasupra noastră, făcând o mişcare în sensul acelor de ceasornic. I-am făcut nişte fotografii vezi fotografia 7 pe care le-am trimis la Bell Heilocopters, Texas, care le construieşte. I-am întrebat deoarece avea nişte protuberante ciudate, ca ochii de peşte, într-o parte, acolo unde în mod normal ar fi trebuit să fie ferestrele. Am primit o scrisoare în care

declarau că pare a fi un Huey UH-IH. Totuşi, mi-au spus că ei nu le fac aşa şi că poate au fost modificate de armată în nişte scopuri pe care ei nu le cunosc. Un fost pilot în Vietnam mi-a spus că însemnele de pe acest avion indicau că aparţin unor unităţi medicale. Bob nu a reuşit să depisteze originea.

Mai târziu, în aceeaşi săptămână, în acelaşi camping, Bob şi Betty se duseseră la plajă. O lăsaseră pe mama lui Bob acasă, bolnavă. Gnd aceasta s-a simţit rău, a trimis pe fiul ei să-i aducă. Bob şi Betty s-au grăbit spre casă, fiul lor ţinându-se după ei într-o altă maşină. El a văzut două elicoptere negre ţâşnind dintr-odată pe şosea în spatele maşinii familiei Luca şi i-a urmărit o bună distanţă pe autostradă, înainte de a dispărea. Bob şi Betty nu şi-au dat seama că fuseseră urmăriţi.

Bob Luca a devenit obsedat de identificarea elicopterelor care-l hărtuiau, acasă şi pe şosea. Dar, până azi el nu a reuşit să-l identifice decât pe unul dintre ele, pe care l-a urmărit până la *Sikorsky Aircraft*. Tumul de control i-a spus că e un elicopter militar. Biroul de relaţii cu publicul de la Sikorsky i-a spus că probabil „era un elicopter al Marinei Blacktrank, pilotat de personal militar”. Bob le-a trimis o scrisoare şi s-a plâns, nu numai de identificarea contradictorie, dar şi de faptu 1 că elicopterul nu avea niciun înscris de identificare şi zbura la o altitudine periculos de scăzută. A estimat că cel care trecuse peste casa lor era cu mult mai jos decât cele 500 de picioare permise de regulamentele federale.

Hotărârea lui de a depista originea elicopterelor şi scopurile lor l-a pus uneori la grea încercare. Odată, când verifica mai multe posibile zone de aterizare ale lor, a observat nişte elicoptere întunecoase parcate în spatele gardului, în interiorul lui Bradleg International Airport, Widsor Locus Connecticut. A găsit acest lucru neobişnuit, mai ales că odată a văzut chiar un elicopter aterizând. A sunat tumul de control întrebându-i cui îi aparţinea aeronava ce tocmai aterizase. I s-a răspuns că. Momentan, nu există un astfel de elicopter parcat sau aterizat acolo! Bob s-a îndoit de răspunsul lor, dar s-a gândit că poate ei nu controlează traficul militar. Bob şi Betty s-au dus pe câmp şi au încercat să pătrundă în zona în care erau localizate elicopterele.

Am ocolit pe lângă Muzeul Aerului. De acolo era un drum ce ducea spre zona militară cu tot felul de semne care limitau accesul public! „Rezervat”. Am intrat pe acel drum până am ajuns cam la 30-40 de yarzi de elicoptere. Am început să le fotografiez vezi fotografia 8.

A observat că se apropie de ei camioneta militară cu un poliţist militar în ea.

Când l-am văzut venind, am pus camera jos şi am ieşit din maşină. I-am spus că am o plângere asupra unor zboruri de joasă altitudine deasupra casei mele. Poliţistul a privit nişte fotografii arătate de Bob, ce dovedeau acest lucru grav şi le-a ordonat să părăsească zona interzisă.

Ceea ce urmează, doar una din multiplele piese pe care le am la dosar, arată eforturile făcute de Bob:

Dragă domnule Martruo un oficial FAA

În acest plic aveţi fotografiile elicopterului despre care v-am vorbit la telefon. După cum puteţi vedea, ele sunt negre, nu măslinii, iar vopseaua lor nu reflectă lumină. Două din fotografii sunt făcute când elicopterul avea una din luminile din faţă aprinse, cu toate că era miezul zilei. Cred că sunt lumini de aterizare. Am observat aceste elicoptere de mai multe ori, fie cu ochiul liber, fie cu un binoclu 7x35, şi niciodată nu am putut vedea însemne pe el. Am observat diverse nave comerciale de la o distanţă şi mai mare şi am putut cu uşurinţă să le observ culorile, însemnele etc.

Ultimul zbor la o altitudine extrem de joasă deasupra casei noastre a fost pe 28 octombrie 1979, ora 9.45 dimineaţa.

Vremea era destul de proastă, plafonul de nori fiind cam la

700 de picioare. Elicopteml zbura foarte jos, cam la 150-250

de picioare de nivelul solului. A venit dinspre nord, direct spre casa noastră. Soţia mea şi cu mine ieşeam, pentru micul dejun, ajunsesem la drum, când l-am observat. Am oprit maşina şi am reuşit să ne uităm mai bine. La o astfel de ti altitudine nu ne puteam înşela asupra culorii. Era negru. Nu avea niciun însemn. Ferestrele erau la fel de negre ca şi corpul, deşi nu atât de închise, dar imposibil de văzut prin ele. Avea o lumină rotitoare de dedesubt şi două ţevi de eşapament ieşind din el mai jos de ferestre, în spatele cabinei – câte una pe fiecare parte.

Ziua următoare am încercat să aflu cine are acest elicopter. Am sunat National Guard Garda naţională din Hartford şi mi-au spus că ei nu au elicoptere negre, ci măsliniu-închis cu însemne galbene. Apoi am sunat tumul de control de la Bradley International Airport şi mi-au spus că ei nu cunosc aeronava descrisă de mine. Am sunat apoi la Sikorsky Aircraft şi mi s-a spus

de la biroul de relaţii cu publicul că aeronavele lor sunt clar marcate şi duminică nu au avut niciun zbor în zona noastră. Am sunat şi la Command Aircraft (Comandamentul aviaţiei civile) şi am vorbit cu un pilot de încercare şi el mi-a spus că nu au nicio aeronavă neagră şi nici n-au zburat ieri. Biroul FAA din Hartford mi-a spus că nu ştie nimic despre nava descrisă de mine şi, oricum, toate aeronavele trebuie să aibă însemne.

Aceste elicoptere au fost văzute şi de vecinii noştri. Doamna… a găsit neobişnuit un astfel de zbor, în martie, spunând într-o declaraţie semnată că este neobişnuit să se zboare atât de jos deasupra unei zone rezidenţiale. Soţia mea, a văzut de asemenea aeronava şi mi-a spus că era extrem de jos şi la fel de neagră ca celelalte pe care le observaserăm. Aceste elicoptere au fost văzute de soţia mea, de mine, de copiii noştri, de prietenii lor, între 14 şi 20 de ani, de d-l şi d-na… şi fiul lor, de părinţii mei şi chiar de unii dintre colegii mei de muncă. Sunt foarte interesat să aflu ale cui sunt ele şi de ce apar atât de multe atât deasupra vecinilor cât şi deasupra noii noastre case. Am aprecia eforturile d-voastră de a ne ajuta.

Inutil să mai spunem că FAA nu a identificat niciodată navele. Când s-a plâns pentru prima dată, ei au cerut dovada că elicopterele erau, într-adevăr, fără însemne. Când Bob le-a trimis fotografiile ei au spus că nu au ce face pentru a le identifica, decât dacă elicopterele ar avea însemne de identificare. Fără acestea, au spus, nu pot afla originea lor şi deci nu pot face nimic!

Înţeleg ce simte Bob. În *Casebook of a UFO investigator*, am dedicat un capitol întreg experienţei mele şi a altora cu elicoptere nemarcate, dovedind că suntem urmăriţi de o agenţie necunoscută. Am încercat personal să le dăm de urmă. Se pare că sunt ale nimănui.

Un alt incident ieşit din comun a avut loc la Ashbumham înainte ca Betty să se căsătorească, în aceeaşi casă peste care un elicopter negru plutise deasupra lui Betty, în timp ce ea se afla în grădină. La câteva zile după incident ea şi fiica ei Bonnie erau singure acasă. Din întâmplare, ele au privit pe fereastră şi au observat doi oameni ciudaţi:

Unul era foarte înalt şi subţire. Era îmbrăcat în negru şi arăta ca un cioclu. Avea părul negru, dar cu o frunte foarte, foarte înaltă şi cu o faţă foarte palidă. Era foarte ţeapăn. Celălalt era mult mai scund şi avea o jachetă kaki. Vorbeau. Stăteau exact în mijlocul şoselei, la intrarea pe drumul ce duce spre casa noastră. Cel în kaki s-a târât în spatele celui înalt. Cel în negru şi-a

ridicat mâna şi era foarte ţeapăn când a făcut-o. Au început să treacă maşini şi ei s-au decis să meargă în tufişurile de lângă gardul de piatră, sub copaci. Au stat acolo foarte tăcuţi şi ţepeni. Din nou celălalt şi-a ridicat mâna ca spre un punct, dar fără a-şi îndoi cotul. Doar a întins-o în sus şi în jos.

După ce au observat casa pentru o vreme, cei doi s-au întors spre şosea. Betty şi Bonnie au văzut atunci o maşină de culoare crem şi una albastru regal depărtându-se.

Maşinile fuseseră ascunse în spatele zidului de piatră şi a unei ridicături de nisip.

Casa în care locuia atunci era de vânzare, aşa că, am crezut că cei doi erau posibili cumpărători. Totuşi, costumele lor ciudate şi mişcările lor ţepene mi-au amintit alte cazuri implicând martorii unor întâlniri apropiate cu OZN.

Legenda „Oamenilor în Negru” (MIB) pot fi descoperiţi încă din 1953, când în septembrie cercetătorul Albert K. Beader a anunţat că fusese ameninţat de trei oameni în negru şi a renunţat la cercetările OZN de frică. Foarte curând, tot felul de rapoarte despre MIB apăreau. Multe veneau de la persoane dubioase. Dr. David Michael Jacobs scria:

Unele cluburi de cercetători OZN au subscris la o teorie teribilă. Se pare că dacă cineva afla prea multe despre OZN… el se poate aştepta la o vizită din partea misterioşilor şi înspăimântătorilor Oameni în Negru. Această teorie a dus la o nouă sursă de anxietate pentru cei implicaţi adânc în misterul farfuriilor zburătoare.

Eu nu am avut nicio experienţă cu cei trei oameni în negru. Cu siguranţă nu ne-au căutat! De fapt, în anchetele conduse personal m-am întâlnit doar de câteva ori cu rapoarte la prima mână despre astfel de situaţii. Totuşi, un număr de persoane primiseră avertismente de la persoane necunoscute. În mod tipic, li se spunea să nu vorbească despre ce au văzut. În astfel de cazuri, persoanele, foarte rar erau în număr de trei, nu erau întotdeauna bărbaţi, şi nici îmbrăcaţi mereu în negru. Unele cazuri implicau un grup de ofiţeri Air Force. (Forţele aeriene au negat că vreun ofiţer de-al lor a fost implicat în reducerea la tăcere a martorilor şi pretind că au lansat o anchetă pentru acest lucru.) Cred că este doar o metodă a guvernului de a evita responsabilitatea.

Opinia mea este că zvonul despre Oamenii în Negru a fost menţinut prin paranoia şi de faptul că în unele cazuri într-adevăr martorii s-au întâlnit cu oameni din serviciile de informaţii ale guvernului. Desigur, sunt unul care

crede că de fapt MIB sunt extraterestri, sau oameni sub controlul lor. Nu pot nega această posibilitate, mai ales că există cazuri în care au fost raportaţi oameni normali lucrând cu extraterestri la bordul unui OZN.

Mi-aduc aminte că am fost foarte surprins de un comentariu făcut de un agent civil, implicat în proiectul OZN al Universităţii Colorado, sponsorizat de Air Force pentru care am lucrat şi eu ca anchetator zonal, investigând cazuri locale împreună cu doi oameni de ştiinţă.

În timpul unei convorbiri telefonice i-am descris o întâlnire de gradul I ce avusese loc la Ipswich, Massachusetts. O femeie a raportat că un obiect oval cu lumini colorate a ieşit brusc din cer şi a plutit direct spre singura persoană ce se mai afla acolo, un bărbat îmbrăcat în negru complet, cu o pălărie cu boruri negre. Ea a ţipat spre el, atrăgându-i atenţia. Când a văzut-o, acesta a început să fugă, părând mult mai preocupat de obiect decât de ea când deodată s-a înălţat şi a dispărut.

Omul de ştiinţă a făcut o remarcă, ceva de genul „De ce nu putem vorbi cu oameni din aceştia” (adică MIB). Mi s-a părut că el, în mod sigur, mai întâlnise astfel de cazuri.

În cele mai multe rapoarte pe care le cunosc eu, apar persoane străine care avertizează pe martori să păstreze tăcerea, sau par a le observa activităţile. De exemplu, în cazul Oxford, Maine, al unui tânăr răpit de OZN, implicând şi fenomene paranormale asociate, de asemenea apare un om ciudat formulând un avertisment.

Răpirea a avut loc pe 27 octombrie 1975. Pe 29 octombrie, cam pe la ora 9 dimineaţa, persoana răpită a auzit o bătaie în uşa rulotei în care locuia. Deschizând-o, a observat un individ cam de cinci picioare şi 7 inch-i înălţime (aprox. 1,77 (m) care purta ochelari de soare. Avea părul negru, tuns scurt şi era îmbrăcat cu un costum albastru închis, cu o cravată bleu. Martorul nu îl cunoştea. Individul i-a vorbit pe numele mic, fără vreun accent vizibil, întrebându-l dacă el este „cel care a văzut o farfurie zburătoare”. Tânărul a spus că da. Atunci individul i-a spus „Dacă-ţi cunoşti interesul, mai bine-ţi ţii gura!” Apoi a dispărut în grabă după primul colţ.

Cazurile de Oameni în Negru nu sunt limitate doar la SUA. Pe 3 mai 1975, trei discuri zburătoare cu o cupolă înăuntru au apărut în apropierea unui avion Piper Cub ce zbura către Mexico City. Aparatura de control a avionului s-a deteriorat pentru o vreme, iar trenul de aterizare a fost stricat de

unul din obiecte care a trecut chiar pe sub avion. Când pilotul a trimis un mesaj de ajutor prin radio – acestea au dispărut, fiind detectate de radarurile aeroportului din Mexico City. Până când avionul a reuşit să aterizeze tot traficul de pe aeroport a fost întrerupt.

După ce dr. Hinek a discutat cu pilotul şi a aranjat alte întâlniri, ulterioare, acesta a fost „tras de-o parte” de doi bărbaţi şi o femeie, unul dintre ei purtând vizibil un pistol, şi ameninţat în cazul în care mai discută subiectul. Pilotul s-a conformat. (Interesant este faptul că martorul din cazul Oxford, Maine, a continuat să discute despre incident, şi absolut nimeni nu l-a deranjat din cauza asta.)

Din nou, un număr de incidente, implicând monitorizarea lor de către persoane necunoscute, a avut loc şi după ce Bob şi Betty s-au căsătorit şi s-au stabilit în Connecticut. Iată câteva exemple, relatate de Betty:

Ne duseserăm să căutăm nişte piese de maşină, şi un automobil a început să ne urmărească. Bob şi-a dat seama primul de asta. Am continuat să merg şi, la un moment dat, pe stânga era un drum lateral, unde se construia ceva. Bob a făcut repede stânga, iar maşina care ne urmărea, neobservând, a trecut înainte până la intersecţie. Acolo s-a oprit, întrebându-se, probabil, unde dispăruserăm. Noi am întors şi am ajuns în spatele lui. La volan era o femeie şi părea că se preface că i s-a stricat ceva la maşină. Am depăşit-o, îndreptându-ne spre magazinul de piese auto şi ne-am oprit. Ne-a depăşit în viteză şi s-a oprit la următoarea intersecţie. Femeia a privit de câteva ori spre ei, apoi a plecat în viteză. Bob i-a luat numărul de înmatriculare şi a aflat că aparţinea unui om de afaceri. Când Lary Fawcett s-a dus la adresa respectivă a văzut maşina, dar fără numărul de înmatriculare. Acesta era pus la o altă maşină, parcată în apropiere.

În incidentul care urmează, Bob l-a prins pe cel care îl urmărea. Din nefericire, în momentul lor de triumf, nici el nici Betty nu şi-au notat numărul de înmatriculare! Din nou povesteşte Betty.

Ajunseserăm la o intersecţie şi ne-am oprit la stop. O maşină de pe stânga a pomit şi a început să ne urmărească. Am făcut stânga şi i-am spus lui Bob „Ne urmăreşte cineva” şi el a spus „Vedem noi”. Am mai mers puţin, apoi a făcut la dreapta, spre biserică şi a zis „Drum închis”. Dar noi ştiam că nu este aşa, căci era un drum, prin curtea bisericii. Am tras pe dreapta şi atunci a apărut maşina care ne urmărea. S-a oprit chiar pe stradă. Apoi, nevăzându-ne,

s-a întors la stop. În acest timp, ne-am întors şi am ajuns şi noi la intersecţie, exact faţă în faţă cu el. A părut foarte stânjenit şi a dispărut în mare viteză.

De ce şi-ar cheltui o agenţie oficială banii, timpul şi resursele, monitorizând persoane răpite de OZN? Ce fel de informaţii s-ar putea obţine zburând cu elicopterul peste casele lor? Poate că incidentele povestite de Bob şi Betty sunt ciudate doar pentru un observator; dacă e aşa, asta ar da o idee cititorului despre cum poate influenţa o întâlnire de gradul III mintea subiectului. Poate că avem de-a face cu nişte coincidenţe uimitoare, cuplate cu nişte oameni care sunt neliniştiţi din cauza experienţei lor. Nimeni nu poate dovedi că familia Luca este urmărită de vreo agenţie de informaţii. Totuşi, evenimente similare au fost raportate de persoane de încredere, chiar şi de anchetatori OZN cu experienţă, de fermieri şi de ofiţeri care anchetau mutilările de vite.

Cazuri izolate de astfel de mutilări au început încă din 1953, dar ele au crescut dramatic din 1974. În 1975 au fost 180 de cazuri numai în Colorado, iar din iunie 1976 până în ianuare 1977,700 de mutilări au avut loc în 15 state din centrul Americii. Cele mai afectate animale au fost vacile, dar şi alte animale precum oi, porci, iepuri, boi şi păsări de curte. Mutilări au fost raportate şi în Canada, Franţa, Brazilia, Bolivia, Suedia, Australia, Anglia şi Scoţia.

În mod tipic animalele erau găsite cu anumite organe lipsă, cum ar fi, ochii, limba, organele sexuale, bucăţi de piele, ugere. Tăieturile au fost făcute cu precizie de chirurg. Nicio urmă nu a fost găsită în jurul lor şi în multe cazuri animalele de pradă nu au mai atins carcasele. OZN-uri şi creaturi mici, ciudate au fost raportate în apropiere de îngrijitori, iar ofiţerii care cercetau faptele au găsit suficiente dovezi pentru implicarea OZN-urilor.

CE NAIBA SE ÎNTÂMPLĂ?

După ce primul volum din *Cazul Andreasson* a apărut, am primit zeci de scrisori şi telefoane. Chiar şi acum, cu greu trece o săptămână fără să mă sune cineva sau să scrie despre aceasta.

Multe scrisori, desigur, primeam de la oameni care credeau că şi ei au avut întâlniri OZN asemănătoare. Aceşti oameni doresc ajutor sau răspunsuri, pe care însă eu nu pot să le ofer. O doamnă mi-a spus că în timpul unei răpiri de către fiinţe extraterestre, acestea îi introduseseră un ac în buric. M-a

informat că pusese în testamentul ei ca, după moartea ei, buricul să-mi fie trimis pentru analiză ştiinţifică. Sărmana mea soţie – care m-a ajutat foarte mult în această perioadă – a zis că asta ar fi picătura care umple paharul: „Dacă apare buricul acesta – divorţez!”

Un număr de scrisori provine de la oameni care văd în experienţa lui Betty o confirmare a propriilor lor credinţe. Incluzând aici alchimia, misticism oriental, controlul minţii, diverse expresii ale creştinismului, psihologie.

În 1965 astronomul dr. Gerald S. Hawkins presupunea că atunci erau mult mai inteligenţi decât cred unii oameni de ştiinţă. Hawkins sugera că vechiul Stonehenge fusese odată un computer astronomic gigant. Referitor la reacţiile la teoria sa, Hawkins declara în cuvântul înainte la clasica sa lucrare „Stonehenge Decoded”:

Cunoscător al obiectelor rare spun că orice povestire care are de-a face cu diverse aspecte ale ştiinţei împotriva misterelor în mod automat dă naştere unui spectru larg de răspunsuri. Indiferent de subiectul articolului, discuţia care se desfăşoară alunecă imediat pe tărâmul pur al presupunerilor. [20]Mult prea adesea ne facem vinovaţi de răsucirea sau realinierea ideilor pentru a se potrivi cu propriul nostru sistem de credinţă. Mulţi scriitori s-ar fi lăsat tentaţi să renunţe la multe lucruri care par absurde sau foarte stranii în *Cazul Andreasson*. Totuşi editorul meu şi cu mine am crezut că a renunţa la unele fapte ar fi necinstit pentru cei care vor analiza dovezile.

Am încercat să prezint materialele în această carte şi în precedenta în cel mai obiectiv mod cu putinţă, evitând interpretările dogmatice şi limitându-mi comentariile personale.

Tot ce pot să spun este că eu cred că experienţele incluse în această carte sunt reale. Nu pot să expun mai bine însă multe interpretări ale tuturor acelor detectivi de fotoliu mistici sau oameni de ştiinţă care ne-au scris.

Niciunul dintre aceste distinse persoane nu citiseră faza a doua a anchetei. Părerile lor se bazau numai pe primul volum sau pe alte cazuri similare. Cineva se poate întreba care ar fi reacţia lor la fantastica experienţă consemnată în acest volum II. Totuşi, unele din ideile lor pot avea un aport la rezolvarea misterului din spatele întâlnirilor de gradul III. Din punctul meu de vedere, întrebarea nu este dacă OZN-urile există sau nu ca obiecte fizice; cercetători civili şi militari au descoperit asta deja. Astfel de cazuri obiective

20 Gerald S. Hawkins Stonehenge Decoded (New York: Doubleday & Co., Inc. 1965) p. 123.

sunt anchetate şi în două din cărţile mele i.”.

Anterioare.[21] Mai degrabă, întrebarea se pune, care anume este stimulul pentru cazurile subiective de întâlnire de gradul III? Şi este o astfel de experienţă reală sau imaginară?

Una dintre cele mai puternice critici la adresa volumului I a a fost făcută de Ernest Taves, un psihoanalist, membru al superscepticei organizaţii cunoscute sub numele de Committee for the Scientific investigation of Claims of the Paranormal (CSICOP) Comitetul pentru anchetarea ştiinţifică a pretinselor fenomene paranormale. Crezând că interesul publicului pentru fenomenele OZN paranormale şi alte pretinse anomalii reprezintă o ameninţare la adresa civilizaţiei occidentale, CSICOP identifică toate rapoartele paranormale ca farse, interpretări greşite, psihoze, superstiţii.

Articolul lui Taves a apărut în ziarul CSICOP, foarte inspirat intitulat „*The Sceptical Euquiner*”.

Extraterestrii sunt capabili de zboruri intergalactice. Atingerea vitezei luminii nu e o problemă pentru ei. Au traversat spaţiul extragalactic pentru a ne observa, încă de la începutul timpului. Cu toate acestea, ei manifestă o incredibilă inabilitate de a comunica. Niciodată, cu siguranţă, în istoria călătoriilor spaţiale extraterestrii nu au călătorit atât de mult pentru a spune atât de puţin.

Dar, să luăm „foarfecele lui Occam”. Să considerăm cele mai simple, mai rezonabile şi mai raţionale explicaţii ale acestor aventuri exotice: 1. Betty a fost dusă la bordul unei nave extragalactice de către extraterestri care ne vizitează de la începutul timpului, dar care încă nu au reuşit să realizeze o comunicaţie inteligentă cu omul. 2. Betty şi-a reamintit, sau retrăit, sub hipnoză, un vis sau o fantezie (sau mai multe) care au vreo semnificaţie numai în termenii evenimentelor vieţii sale sau ale credinţelor ei.

… trebuie subliniat că declaraţiile obţinute de la subiecţi hipnotizaţi nu corespund în mod necesar cu realitatea, într-adevăr, şi dr. Edelstein spune că nu poate indica cât anume din relatarea lui Betty este real şi cât este *fantezie*… realităţile subiective obţinute sugerează o bogăţie de simboluri şi imagini sexuale. În desenele lui Betty apar simboluri falice iar extraterestrii îi penetrează orificiile. Cred că aici este o deplasare, de înţeles, mult mai corect

21 Raymond E. Fowler, UFO's; Interplanetary Visitors şi Casebook of a UFO Investigator, (Engelwood Cliffs New Jersey; Prentice Hall Inc, 1979 şi 1981).

şi mai convenient (în termeni medicali) fiind vaginul şi nu buricul – lucru acesta nu se întâmplă însă pentru prima dată în literatura OZN. Şi sunt încă multe – de exemplu întoarcerea la inocenţă – în pântecele mamei – ca în scaunul de imersiune. Hrana primită de Betty în acest scaun poate fi interpretată ca alăptarea mamei dar în lipsa unor amănunte mai clare nu putem şti cum să interpretăm. Textul lui Fowler este mai lipsit de orice referire la sex decât cel mai sobru roman victorian.

Trebuie să presupunem că Andreassonii au avut o destul de activă viaţă sexuală din 1937 sic[22] şi 1963. Ştim că în seara respectivă Betty fusese departe de soţul ei mai mult de o lună – din cauza accidentului pentru care a fost spitalizat. Sunt şi unele slabe referinţe la unele probleme ale mariajului lor şi ştim că ei au divorţat în perioada de timp dintre noaptea visului şi timpul la care acesta a fost retrăit. Dar nu se mai spune nimic despre relaţiile lor. Ancheta în relatarea lui Fowler este serios viciată de lipsa oricărei încercări de a pune nişte întrebări evidente.

Mai este şi problema instrumentului care penetrează o membrană „din nasul" lui Betty. Deşi psihoanalizarea de la o astfel de distantă este hazardată… ne putem, totuşi, întreba dacă nu cumva este vorba aici de pierderea inocenţei, şi iniţierea în viaţa adultă. Membrana e un termen destul de comun pentru himen. Dar nu putem spune mai multe despre asta, deoarece ancheta care se impunea nu a fost făcută – sau nu a fost publicată.

… Cu cât reuşeşte să influenţeze materialul cărţii cu termenii vieţii şi psihodinamicii lui Betty, cu atât este mai puţină nevoie să cauţi o explicaţie exotică. [23]Eram convins că experienţa lui Betty va stârni şi astfel de comentarii şi interpretări psihanalitice şi nu numai neapărat de la persoane cu prejudecăţi OZN. Aşa cum a indicat mai devreme şi Hawkins „Oamenii încearcă să aducă discuţia cât mai repede pe un tărâm al prejudecăţilor şi presupunerilor".

Un alt punct de vedere este cel al cercetătorului veteran dr. Leo Sprinkle, un psiholog, director la Division of Counseling and Testing (Divizia de Consultanţă şi Testare) a Universităţii din Wyoming.

Numărul din iulie 1980 al MUFON UFO *JOURNAL* prezintă un rezumat

22 Primul copil al lui Betty Luca s-a născut de fapt în 1955. Vezi The Andreasson Affair, p. 206 (n.red.).

23 Ernest H Taves, Betty Through the Looking Glass Skeptical Enquirer – iama 1979-1980) pp. 85-95.

al comunicărilor făcute de el la MUFON UFO Symposium Houston, Texas, 7 iunie 1980:

Dr. Leo Sprinkle a intervievat peste 250 de persoane contactate de extraterestri şi care pretind că au experimentat din multe impresii psihice, legate de întâlnirile lor cu OZNuri. Circa 120 dintre ei au participat la şedinţe de hipnoză regresivă pentru a „explora" perioadele de timp „lipsă", raportate în timpul unei întâlniri OZN. Aceste persoane şi-au reamintit pretinse răpiri şi examinări de către fiinţe extraterestre. Mulţi au relatat manifestări neobişnuite, fiziologice, psihologice, psihice împreună cu senzaţia de a fi, „monitorizat" şi /sau de a primi „mesaje" de la răpitorii lor. Ca o măsură preliminară, mai mult de 280 de participanţi au fost supuşi unor teste, incluzând Adjective Check List, Minnesota Multiphasic Personality Inventory, Stronecampbell Interest Inventory şi 16 teste Personality Factor. În general, rezultatele lor la aceste teste au fost cele ale unui adult normal american şi nu au relevat că persoanele care raportaseră observaţii OZN ar suferi de nevroze sau psihoze.

Părerea dr. Sprinkle după observaţiile personale făcute de-a lungul multor ani este că aceste persoane devin, într-un fel, din „cetăţeni planetari", „cetăţeni cosmici". Aceşti indivizi par să arate un interes crescut pentru toată omenirea… nu numai pentru familia şi prietenii lor. Par a-şi fi dezvoltat multe din caracteristicile care au fost descrise ca aparţinând unei „conştiinţe cosmice".

Cu toate că admite că rămân multe obiecţii referitoare la subiectivitatea mărturiilor recuperate sub hipnoză, dr. Sprinkle consideră, de pe poziţia unui anchetator experimentat, că persoanele care pretind că au avut întâlniri cu OZN-uri, dar refuză să le dezvăluie, pot avea probleme în viaţa personală; cele care devin „martori" şi dezvăluie ce li s-a întâmplat „pot risca să fie ridiculizaţi, dar vieţile lor personale vor fi îmbunătăţite." Acest tipar al unei convertiri religioase de tip „a doua naştere" este cu siguranţă interesant de studiat, într-un articol pentru o enciclopedie, dr. Sprinkle declara:

Statutul dovezilor despre OZN este un potop, nu o deziluzie. Martorii fenomenelor OZN reprezintă o imensă diversitate de vârste, educaţie, ocupaţie, rădăcini culturale… ei sunt convinşi de realitatea experienţelor lor, totuşi în textele ştiinţei tradiţionale nu ne oferă „dovezi"… în opinia mea, evidenţa indică fiinţe inteligente ale altor civilizaţii. Totuşi, aceasta nu este

suficient pentru a determina originile, scopurile şi puterile acestor fiinţe inteligente. Provocarea lansată de problema OZN este de a ne dezvolta cât mai mult cunoştinţele ştiinţifice şi spirituale, astfel încât să putem comunica efectiv cu alte fiinţe care coexistă în acest univers complex.5

Cunoscutul parapsiholog dr Scott Rogo este în prezent profesor de parapsihologie la Universitatea J F Kennedy, unde predă la „School of General Studies". Este autor, coautor şi editor a zeci de cărţi şi antologii în zona paranormalului, plus două titluri legate de parapsihologie şi OZN.

Ideea că OZN-urile sunt cumva legate de mintea noastră devine credibilă dacă vom considera relatările celor care au avut un contact cu ei. O întâlnire de aproape cu un OZN şi ocupanţii lui nu este numai o întâmplare ce are loc „o dată în viaţă". Uneori este doar preludiul unei tragedii care poate dura întreaga viaţă atacând psihicul. De ani de zile, cercetătorii OZN sunt conştienţi de „întâmplările paranormale" – deseori o persoană care a avut un contact cu un OZN suferă de „bântuire", aparent ca rezultat indirect al contactului.

Dar, de ce oare să fie vreo legătură între OZN şi ceva, aparent atât de departe de fenomenul extraterestru cum este „bântuirea". Parapsihologii ştiu că duhurile rele au capacităţi violent telemetrice sau psihometrice care apar atunci când o familie sau un membru al familiei locuind într-o casă asediată nu poate face faţă stresului. Duhurile rele sunt proiectate – ca să spunem aşa – atunci când individul permite subconştientului său să o ia razna. La fel ca acestea şi OZN-urile pot fi proiectate în momente de stres. Este interesant de observat că unii martori OZN încep să aibă experienţe paranormale după o întâlnire apropiată cu un OZN, iar alţii au chiar toată viaţa astfel de probleme.

Dar dacă OZN-urile sunt doar cvasi-fizice, cum se explică atunci prezenţa ocupanţilor lor? Deşi poate părea ciudat, ocupanţii OZN-urilor nu prea par a fi chiar în „carne şi oase". Ei pot dispărea în aer, pot merge prin ziduri sau prin ferestre închise. Ei ar putea fi produsul unei psihoze în masă, ca efect al unei întregi culturi, sau al capacităţilor psihice individuale… Premisa mea este aceea că OZN este în mod simbiotic legat de mintea celui care îl percepe sau de o conştiinţă de grup. OZN-urile sau „drama OZN" ar avea, deci, un înţeles personal pentru cel care le vede.[24]

24 Ann Druffel and D. Scott Rago, The Tujunga Canion Contacts (New Jersey: Prêt ice-Hall, Inc.,

Un alt punct de vedere asupra întâlnirilor de gradul III îl prezintă cercetătorul-anchetator OZN Willard D. Nelson, într-un articol, el consideră că, Betty şi familia ei au avut într-adevăr o experienţă OZN – *trecătoare* – în 1967. Aceasta, în schimb a devenit stimulentul unei alte experienţe *mentale*, accentuată de efectele hipnozei, cuplate cu întrebările anchetatorului şi propria fantezie a lui Betty.

Următoarele fragmente sunt extrase din articolul lui Nelson, „Un punct de vedere asupra *Cazului Andreasson”*.

Dr. Fowler pare convins că aceasta este o întâlnire de gradul III, obiectivă şi îl consideră un caz de o mare importanţă… Deşi poate a fost la origine o întâmplare obiectivă, anchetatorii par a fi mult prea aproape şi prea implicaţi pentru a avea o perspectivă corectă. De asemenea ei par a nu fi conştienţi de fenomenele mentale legate de caz, că ar fi putut influenta drastic şi înfrumuseţa reconstituirea acestei experienţe *la o asemenea depărtare în timp*, înfrumuseţare accentuată şi de efectele hipnozei… Cu siguranţă că ceva fizic şi senzorial s-a întâmplat în 1967, care a pus piatra în mişcare. Putem accepta că entităţile… s-au mişcat prin curtea ei, cum a şi confirmat tatăl ei, Waino. Asta este asemănător cu alte „[25]

rapoarte de entităţi extraterestre apropiindu-se de case, de obicei plecând foarte repede. Sunt observaţi foarte puţin. Rareori intră neinvitaţi… în cazul Andreassonilor problema este: Unde poate cineva să despartă povestea adevărată de „călătoria tip LSD”? Chiar înainte de a începe? Undeva după evenimentul iniţial?..

Cercetările biochimice ale creierului au relevat faptul că acesta poate să-şi fabrice propriul său halucinogen, dacă există stimuli potriviţi. Experienţa lui Betty la bordul navei spaţiale, mai ales după examinare, seamănă foarte mult cu experienţele sub influenta LSDului. Ar trebui citite cărţile psihedelice cum ar fi *High Priest* de Timothy Learyşi *Exploring Inner Space* de Jane Dunlap pentru a vedea aceleaşi trăiri ca ale lui Betty. S-ar putea ca cele mai multe din cele întâmplate lui Betty să fie doar rodul minţii sale similare cu cele produse de efectul LSDului. Asta ar fi foarte important pentru conţinutul călătoriei şi pentru faptul dacă ea a fost bună, rea sau indiferentă…

1980), p.218-220, 223 (n. red.)

25 Willard D. Nelson, A Viewpoint on the Andreasson Affair (18302 Montana Circi, Villa Park, CA 92667,1980) (n. red.).

Să vedem care a fost pregătirea decorului în timpul şedinţelor de hipnoză. Această *pregătire* include atât cunoştinţele anterioare despre fenomenul OZN cât şi prejudecăţile anchetatorilor şi fiecare pune întrebări încărcate de sugestii… Apoi, Betty, timp de zece ani se tot întrebase ce anume i se întâmplase în acea noapte, şi e firesc să-şi fi construit diverse scenarii.

Tot o *pregătire o* reprezintă şi foarte dinamica ei orientare mistico-religioasă ce a căutat să se exprime într-un fel.

… Sistemul ei de credinţe este fundamentalist creştin, dar, tendinţa spre misticism este de asemenea foarte puternică în opinia mea.7

Nelson de asemenea teoretizează că Betty a trăit o experienţă de ieşire din corp. Nimeni nu este absolut sigur de natura acestei experienţe. Am luat în considerare această posibilitate, dar Betty nu a descris niciodată elementele-cheie ale unei astfel de experienţe. Majoritatea celor ce au trăit o astfel de experienţă priveau înapoi spre corpul fizic, pe care îl părăseau şi îl revedeau din nou la întoarcere. Aşa ceva nu a fost descris de Betty în timpul experienţei din 1967. Interesant este faptul că Betty a *avut* o astfel de experienţă în timpul răpirii din 1950. (Se pare că ea nu putea trece dincolo de Marea Poartă pentru a-l înt alni pe întâiul, în corpul ei fizic.) Asta ar însemna că ceea ce s-a întâmplat în rest are baza în realitatea fizică.

Totuşi, Nelson face nişte paralele interesante cu misticismul *Sufi*, mai ales referitor la experienţa postexaminatorie a lui Betty, când ea a trecut prin tunelul acela cioplit în stâncă într-o zonă, care, insistă ea, era fizică.

În călătoria ei ghidată de după examinare şi purificare ea a trecut printr-un tunel negru în ţinuturi roşii şi verzi. În credinţa Sufi culoarea spaţiului pe care îl găseşte cineva prin meditaţie este indicativul spaţiului (sferei) conştienţei şi nivelul sufletului la care a ajuns cineva. După examinare şi pregătire (în scaunele *ude*) pentru călătorie, au fost trei faze ale experienţei lui Betty, corespunzătoare negrului, roşului şi verdelui, după care ea a ajuns într-un loc mai înalt. Aceasta seamănă foarte mult cu o deschidere simbolică şi tranzitie prin cele trei nivele ale sufletului, aşa cum sunt ele discutate de profesorul Henry Corpin (*The Man of Light în Iranian Sufism* – Shambhala Publications, Ine, 1978)… Chiar şi Fowler sugerează că această călătorie poate fi un fel de iniţiere spirituală, dar el se depărtează indicând posibilitatea unui misionarism intergalactic care ar încerca să ne convertească folosindu-ne

propriile simboluri şi adevăruri universale. Asta dă apă la moară celor convinşi că OZN-urile sunt „Caleştile Domnului” şi că ele conţin îngeri buni sau răi. Cu siguranţă e nevoie de mai mult decât acest singur exemplu pentru a dovedi această teorie a misionarismului extraterestru.[26]

Sugestia lui Nelson că cea mai mare parte a întâlnirilor de gradul III ale lui Bob şi Betty au fost induse de hipnoză merită o discuţie separată. În ultimii ani un interes renăscut pentru hipnoza terapeutică a dus la uzùl crescând al acesteia ca o unealtă ajutătoare pentru agenţiile de investigaţie. Aceasta a cauzat o controversă adâncă între cercurile academice şi forţele de ordine, oficiale.

Atât Society for Clinical and Experimental Hypnosys, cât şi International Society of Hipnosis (Societatea pentru hipnoza Clinică şi Experimentală şi Societatea Internaţională a Hipnozei) cred că numai o persoană pregătită în psihologie poate folosi hipnoza. Consider că este nevoie să pregăteşti ofiţeri de poliţie pentru a o. Folosi. Într-un articol din *Science*, Constance Holden îl citează pe dr. Martin Ome psihiatru, şeful laboratorului de hipnoză al Universităţii din Pennsylvania:

Nu se poate, nimeni nu poate face asta – nicimăcar un psiholog sau un psihiatru cu pregătire extensivă în câmpul hipnozei – să determine dacă o informaţie este o amintire reală sau fabulaţie decât dacă există o verificare independentă. [27]Holden continuă, declarând:

Ome avertizează că detaliile lor, caracteristicile descrierilor evenimentelor sub hipnoză pot da impresia de autenticitate – dar faptul este că, dându-i chiar şi cea mai mică sugestie, mintea demarează.

Astfel, o persoană în transă hipnotică poate descrie cu mare convingere cum ar arăta lumea în anul 2000, sau ce s-a întâmplat când a fost răpită de o farfurie zburătoare sau viaţa de servitor în Irlanda secolului 17. [28]Dar evenimentele reale din trecut pot fi de asemenea regăsite cu ajutorul hipnozei. Unul din liderii în materie este Los Angeles Police Department (L. A.P.D.) (Departamentul poliţiei din Los Angeles) Secţia de ştiinţe comportamentale este condusă de psihologul dr. Martin Reiser, care conduce Law Enforcement

Hypnosis Institute LEHI Institutul de hipnoză al Forţelor de Ordine din

26 Ibid.
27 Constance Holden, „Forensic Use of Hypnosis on the Increase" Science, June 27,1980, vol. 208, pp. 1443-1444.
28 Ibid.

1976. Holden comentează:

Reiser respinge ideea că se poate influenţa un individ în stare hipnotică prin întrebări conducătoare., JProblema aceasta – spune el – există independent de hipnoză… Forma întrebării este cea care contează, nu dacă persoana se află sau nu sub hipnoză.” Psihiatrii şi psihologii nu înţeleg asta, deoarece chiar şi cei pregătiţi în hipnoză de obicei nu ştiu cum să conducă o şedinţă de hipnoză investigativă. Când o persoană este antrenată în uzul acestui tip de hipnoză atunci el ştie cum să evite deschiderea „borcanelor de viermi” sau a „scheletelor din dulap” şi se poate concentra numai asupra amintirilor unei persoane referitoare la evenimentul în cauză”[29]. Hipnoza a fost şi este folosită cu succes de forţele de ordine. Peste 850 de investigatori din toată ţara au absolvit cursurile de EHI. Holden dă câteva exemple:

Uzul hipnozei investigative a produs uneori extraordinare rezolvări ale unor cazuri: în 1973, despre un atentat asupra unui autobuz israelian, şoferul a putut să-şi reamintească detaliile despre un pasager care a dus în cele din urmă la arestarea teroristului; câţiva ani mai târziu, la Chowchilla, California, un alt şofer de autobuz a reuşit sa-şi reamintească cifrele de pe numărul de înmatriculare ale unei camionete în care fuseseră răpiţi copii dintr-un autobuz de şcoală.

Anul acesta hipnoza a adus soluţia unei crime neobişnuite de acum mulţi ani: o femeie de 44 de ani, din Carolina de Nord, a reuşit să scoată la iveală o amintire uitată demult, a unui eveniment de acum 35 de ani, când mama ei l-a omorât pe tatăl ei, l-a ciopârţit, îngropându-l în grădină. [30]Dar, este evident că străvechea artă a hipnozei este în realitate încă în copilăria sa. Unul dintre cercetătorii de frunte ai Americii în domeniu, dr. Ernest Hilgard, de la Universitatea Stanford, declara:

Nu cunoaştem suficient despre obişnuita trezire a conştientului pentru a putea specula ce anume grad de conştiinţă reprezintă hipnoza.13

Asta înseamnă, tradus din limbajul profesionist „Ştiu ce face dar nu ştiu ce este”. La fel cu electricitatea, îi cunoaştem efectele „7.”.

Şi ştim să le folosim, dar nu putem decât specula despre adevărata ei natură. Pe 5 noiembrie 1980, *Boston Globe* comenta:

---

291 1. Ibid.
30 Ibid p. 1443.

Curtea Supremă de Justiţie a Statului Massachusetts nu s-a hotărât ieri dacă să urmeze sau nu alte state – cele mai multe din vestul mijlociu – în aprobarea utilizării în instanţă a mărturiilor date sub hipnoză… Curtea a spus că are nevoie de mai multe informaţii despre încrederea ce se poate avea în astfel de mărturii şi în procedura urmată în hipnotizarea şi interogarea martorilor… Curtea a avertizat că din cauza posibilităţilor inerente a „sugerării răspunsurilor" de către poliţie sau procurori în chestionarea martorilor, procuratura trebuie să dovedească faptul că hipnoza ajută mărturisirea ca ea să fie aprobată ca probă împotriva acuzatului.14

Aceeaşi bătălie este dusă şi pe tărâmul ozenologiei. Dr. Alvin Lawson este profesor de engleză la o facultate din cadrul Universităţii de Stat din California, în Long Beach. În 1977 el şi un doctor, W C.Mecall, au condus un studiu comparativ asupra unor imaginare şi pretins reale cazuri de răpire de către OZN-uri, retrăite sub hipnoză.

A fost dat un anunţ pentru acest eveniment interesant în ziarul facultăţii. Anunţul căuta persoane creative, cu o bună oralitate, ca voluntari pentru un experiment hipnotic necesitând imaginaţie. Au fost induse hipnotic răpiri de către OZN-uri unui grup de subiecţi de vârste diferite, fără cunoştinţe semnificative despre OZN-uri. Apoi, fiecărui subiect i-au fost puse întrebări legate de componentele importante ale unei pretinse răpiri reale.

13., Ibid p. 1444.

14. Joseph M. Harvey, „High Court Declines to Rule on Hypnotism of Witnesses", The *Boston Globe*, *5* noiembrie, 1980.

Fiecare voluntar hipnotizat a fost pus să-şi imagineze următorul scenariu:

1. Imaginează-ţi că eşti în locul tău favorit, relaxat şi confortabil, când, deodată, vezi un OZN. Descrie ce vezi.

2. Imaginează-ţi că eşti la bordul unui OZN. Cum ai ajuns acolo?

3. Imaginează-te înăuntrul unui OZN. Ce vezi acolo?

4. Imaginează-ţi că vezi, la bordul OZNului, entităţi sau fiinţe extraterestre. Descrie-le cât mai complet.

5. Treci printr-o examinare fizică. Descrie ce ţi se întâmplă.

6. Ţi s-a dat de către extraterestri un mesaj. Ce spun în acest mesaj şi cum ţi-a fost comunicat?

7. Te-ai întors întreg în locul în care erai înainte. Cum te-ai întors şi cum te simţi?

8. Imaginează-ţi că a trecut ceva timp de la întâlnirea cu OZN-ul. Este ceva care indică faptul că personalitatea ta, funcţiile fiziologice şi psihologice ţi-au fost afectate în vreun fel de experienţa aceasta?[31]

Iată rezumatul făcut de Lawson asupra rezultatelor testului.

Răspunsurile indicau un grad mare de imaginaţie, dar comparându-le cu cele reale din literatura de specialitate nu existau diferenţe substanţiale. Multe urme de idei din cărţile despre OZN-uri au ieşit la suprafaţă. În plus, în unele şedinţe ei au manifestat în mod evident unele efecte de tip ESP Extra Senzorial Perception – Percepţie extrasenzorială. Implicaţiile acestui studiu asupra utilizării hipnozei regresive în cazurile de răpire de către OZN-uri – considerate până acum de o mare credibilitate – sunt neclare. [32]Un număr de cercetători au obiectat la acest tip de cooperare. Au spus că, cerându-i unei persoane să descrie o experienţă OZN, sub hipnoză sau nu, desigur el va produce o relatare de răpire. Sub hipnoză, persoana respectivă poate realiza o relatare bazată pe cunoştinţele despre OZN deja înmagazinate de acea persoană, în mod conştient sau nu.

Un sondaj Gallup în 1978 indică faptul că 93 din americani au auzit de OZN şi ştiu ce este acesta. E greu să găseşti un voluntar care să nu ştie nimic despre OZN. Filmele, televiziunea, revistele, chiar şi titlurile din gazetele de senzaţie dintr-un supermarket pot fi retrăite în subconştient.

Dr. James Harder, un cercetător veteran, care a. Utilizat hipnoza regresivă în zeci de cazuri, comenta pe marginea experimentului Lawson:

Este o foarte mare diferenţă între un om care a fost cu adevărat răpit, convins de realitatea experienţei sale, şi unul care îşi imaginează acest lucru, nefiind convins de aceasta…

Citind relatările grupului imaginar, am văzut că sunt mari diferenţe între descrierea fiinţelor extraterestre faţă de cele clasice… un grad destul de mare de asemănare a fost sugerat de chiar hipnotizator, de scheletul narativ astfel încât, statistic vorbind, un mare număr de corelări au fost pierdute şi nu au mai fpst estimate.[33]

---

31 Dosare personale.
32 Ibid.
33 Ibid.

Lawson însuşi acceptă unele dintre aceste critici, dar conchide că răpirile reale nu au avut loc.

Nu există totuşi o explicaţie satisfăcătoare referitoare la similitudini dintre o răpirea reală şi una imaginară… sunt multe paralele între aceste tipare şi imaginile în mod constant raportate de subiecţi în halucinaţii induse de droguri sau… aşa-numitele viziuni pe patul morţii… Ar fi un motiv să acceptăm cel puţin o parte din poveştile despre răpiri reale, ca fiind reflecţia corectă a ceea ce mecanismele lor senzoriale le-au raportat. Asta este, martorii reali nu mint.

În ciuda multor asemănări, sunt diferenţe cruciale – cum ar fi pretins efecte fizice, martori multipli – care susţin că răpirile de către OZN-uri sunt diferite şi separate de imaginar, halucinaţie sau viziune pe partul morţii. [34]Ce este important din această discuţie este că cercetătorii OZN ar trebui să folosească un hipnotizator profesionist, de preferat eu unele cunoştinţe de psihologie, alături de un anchetator antrenat care să evite întrebările cu răspuns sugerat sau întrebările conducătoare.

În timpul fazei a doua a anchetei noastre, am avut norocul să beneficiem de serviciile unui hipnotizator cu specializare în psihologia comportamentală. Anchetatorul principal era un poliţist de carieră pregătit în procedurile de investigaţie şi membru în conducerea CUFOS.

Un alt lucru care trebuie reţinut este că exista un număr de experienţe OZN – incluzând şi cazuri de răpire – pe care martorii şi le amintesc fără a se folosi hipnoza. Descrierile lor sunt similare, uneori identice cu acelea experimentate, eliberate prin hipnoză.

XV

ÎNTÂLNIRE DE GRAD DIVIN?

În 1950, am îmbrăţişat credinţa creştină şi am studiat, pentru prima oară, Biblia cu atenţie. Nu mi-a trebuit prea multă imaginaţie să trag nişte paralele interesante între fenomenele aeriene biblice şi „discurile zburătoare” (cum se numeau pe atunci). După ce am făcut armata în Air Force am obţinut

34 Ronald D. Story, éd., Encyclopedia ofUFO's (New York: Doplhin Books – Doubleday & Company, Inc., 1980), p. 205 (n. red.).

o diplomă în studiul biblic, şi de atunci am scris câteva articole[35] şi o carte[36] în care făceam unele speculaţii despre legătura dintre OZN şi anumite relaţii biblice. Şi trebuie să mărturisesc că interesul meu faţă de *Cazul Andreasson* a fost mărit de nuanţele sale religioase.

Dar Betty nu este singura care acordă unei întâlniri de gradul trei o interpretare religoasă sau spirituală. Un articol din *Weekly World News*[37] avea următorul titlu.

OZN-urile sunt pilotate de îngeri de la Dumnezeu Articolul se referea la un cercetător bine cunoscut al fenomenului OZN, John Oswald, care a petrecut mai bine de un deceniu anchetând apariţiile OZN din zona Exeter, New Hampshire. Puţini ştiu că John a pregătit o teză amplă pentru a susţine poziţia sa, de a lega creştinismul cu OZN-urile!

Recent, un alt articol al aceluiaşi săptămânal conţinea o foarte – scumpă pagină de publicitate cu un anunţ al Lydiei Stalnaker, o vestită femeie ce a fost răpită de un OZN. Experienţa ei, ca cea a lui Betty şi a lui Bob, a fost dovedită de cercetători recunoscuţi. Sub hipnoză, şi ea a retrăit o experienţă de răpire de către fiinţe extraterestre.

Titlul anunţului Lydiei suna astfel:

Dumnezeu m-a trimis într-o minunată călătorie pentru a primi um mesaj special – şi să vă aduc un dar minunat[38]

Ce era acest aşa-numit dar minunat? Unul din răpitorii ei extraterestri numit Antron, i-a oferit o cruce care, se pretinde, avea tot felul de puteri de lecuire şi de ajutorare! Un număr din revista de senzaţional *UFO Sightings* avea următorul titlu bombastic pe copertă:

Noua religie OZN: cheia salvării omenirii.

În august 1979, un număr din *Time*[39] prezenta un cult OZN condus de H. Applewhite, un fost profesor de muzică şi Bonie Lu Nettles. Acest dinamic duo, poreclit „Bo şi Peep”, ţinuse o serie de spectacole pe coasta de vest

35 Raymond E. Fowler, The Bible and UFO's (Biblia şi OZN-urile) şi Whatever Happened to UFO's? (Ce se întâmplă cu OZN-urile?) – noiembrie 1966 şi respectiv iulie 1972 şi Raymond E. Fowler, „UFO's – Food for Though" (OZN-urile – hrană pentru minte), articol apărut în Journal of American Scientific Afiliation, în martie 1976.

36 Raymond E. Fowler, The Melchizedec Connection (St. Paul-Minnesota; Trinity Publishing House, 1981) disponibilă numai la autor.

37 Weekly World News, 16 decembrie 1980.

38 idem, 26 ianuarie 1981. "

39 „Religion: Flying Saucer in the Wildemes" – articol în Times, 27 august, 1979, p. 58.

anunţând că în curând vor veni navele spaţiale şi îi vor ridica pe „apostolii” grupului într-un alt nivel de existenţă. *Time* comenta că acest grup era o „îmbinare dintre *Apocalipsa* din Biblie şi *Sfârşitul Copilăriei*, cartea lui Arthur C. Clarke. Aproape 200 de oameni îşi părăsiseră slujbele, averile şi chiar şi familiile pentru a se alătura lui Bo şi Peep!

Desigur, majoritatea cercetătorilor OZN nu iau în serios ideea că acestea conţin îngeri, buni sau răi. Dar acest cuget uimitor născut în cadrul avangardei ozeonologiei a început să influenţeze chiar şi pe cercetătorii veterani ai fenomenului. Numele lor au intrat de mult în analele istoriei fenomenului OZN, iar opiniile lor influenţează însăşi cercetarea lui.

Oameni ca dr. Hynek, de exemplu, au trecut de la o cercetare fizică despre OZN-uri spre un punct de vedere cvasi-fizic, cum că OZN-urile îşi au originea nu în spaţii galactice ci într-un univers paralel sau într-o altă realitate. Hynek, astronom profesionist, fost consultant al Forţelor Aeriene în proiectele referitoare la OZN, şi-a modificat esenţial convingerile sale din tinereţe. În 1976 el declara:

Subiectul este mult mai complex decât şi-ar fi imaginat oricare dintre noi. Are şi aspecte paranormale tot atât cât are şi aspecte fizice... Dacă evidenţa ne forţează să intrăm în zona paranormalului, atunci vom intra. [40]Apoi în 1977.

Teoria extraterestră întâmpină numeroase dificultăţi, mai ales că vedem prea multe OZN-uri. Pământul e doar un fir de praf în univers. De ce să fim onoraţi cu atâtea vizite? Mă simt înclinat să gândesc acest fenomen în temeiul a ceva metaterestru, un fel de realitate paralelă[41].

Iar în 1978.

Cu siguranţă fenomenul are şi aspecte fizice... OZN-urile par a se materializa şi dematerializa cu repeziciune. Cei care au avut experienţe OZN pretind că şi-au dezvoltat abilităţi psihice. Au fost raportate cazuri de vindecări, în cadrul unei întâlniri apropiate şi au fost raportate cazuri de premoniţie, în care martorii primiseră date sau avertismente despre lucrurile care urmau să li se întâmple, sau pe care urmau să le vadă.

Au fost schimbări de personalităţi, de filosofie, şi chiar ale vieţii martorilor: Sunt lucruri prea ciudate pentru a fi discutate deschis, dacă ele

40 R. Stor)', Encyclopedia of UFO's, p. 180.
41 idem.

există.[42]

În trecut aceste declaraţii, cu siguranţă nu se aplicau decât religiei! Dr. Jacques Vallée este un specialist în computere şi fost consultant al Forţelor Aeriene în problema OZN-urilor.

În prima lui carte *Anatomy of a Phenomenon* (1965)[43] (Anatomia unui fenomen), iar mai târziu în *Chalenge to Science*: *The UFO Enigma* (1966)[44] în mod evident Vallée este de partea teoriei că OZN-urile sunt fizice şi de origine extraterestră.

Cărţile care au urmat aduc o schimbare vizibilă a opiniei sale de la „şuruburi şi piuliţe" către o reprezentare cvasi-fizică.

Este un obiect fizic. Poate fi o farfurie zburătoare sau poate fi proiecţia ei, sau poate altceva.[45]

Referitor la scopul realelor sau proiectatelor vizite OZN, Vallée sugerează:

Ceea ce are loc în cadrul întâlnirii apropiate cu un OZN este un control asupra credinţelor umane, al relaţiilor dintre realitatea fizică şi realitatea conştiinţei noastre, acest control a fost împins de-a lungul istoriei şi este de o importanţă secundară natura formei de apariţie a vizitatorilor din spaţiu.

Când un obiect numit OZN este vizibil pentru noi, în viaţa de zi cu zi, cred că el reprezintă atât o entitate fizică, ce posedă masă, volum, inerţie etc… pe care le putem măsura, *cât* şi o fereastră spre o altfel de realitate, măcar pentru unii din cei care le observă.[46]

Pentru mine, ce este interesant în aceste cuvinte provocatoare este că ele nu sunt prea departe de descrierea unei aşa-numite experienţe spirituale sau viziuni religioase.

Când Vallée sugerează că întâlnirile cu OZN cauzează un „control al credinţelor umane"… care a fost impus de-a lungul istoriei putem foarte uşor parafraza asta înlocuind pe OZN cu „Dumnezeu", sau cu „înger". De fapt cuvintele lui Vallée nu sunt prea departe de cele pretins spuse lui Betty de către extraterestri că ei vizitează pământul „de la începutul timpului"[47], iar din

---

42 ibidem.
43 Jaques Vallée, Anathomy of a Phenomenon (Chicago; Henry Regnery Co, 1965).
44 Jaques Vallée, Challenge to Science: The UFO Enigma (Chicago, Henry Rengnery Co, 1966).
45 Stoiy, op. cit., p. 378.
46 idem.
47 Raymond E. Fowler, Cazul Andreasson, vol. I.

cauza unei „mari iubiri, nu pot lăsa omul să continue în direcţia în care acesta păşeşte” şi că „omul nu este doar din carne şi oase… cunoştinţele trebuie căutate cu sufletul”[48]. Aceste cuvinte par a fi luate din Biblie!

Dr. Frank Salisbury este doctor în fiziologia plantelor şi în geochimie, fiind profesor de fiziologie a plantelor la Universitatea de Stat din Utah. A fost consultant NASA în trei comitete speciale. Contribuţia sa la cercetarea fenomenului OZN include o excelentă carte apărută în 1974[49].

După ce ani de zile a apărat ipoteza navelor extraterestrilor, şi el a trecut de partea cealaltă a baricadei.

Rapoartele despre activităţile OZN par atât de iraţionale, prea strâns legate de ocultismul, de paralelismul sau de fenomenul religios şi, în general, prea pline de confuzie şi controverse pentru a reprezenta în mod logic activităţile unor vizitatori din alte sisteme stelare.

În acelaşi timp găsesc *destul de interesant* de a considera activităţile OZN, în interiorul ramei propriilor mele *credinţe religoase* (sublinierea mea). Aceste idei nu sunt obiective sau verificabile şi deci nu sunt ştiinţifice. Ele pot fi discutate doar cu indivizi cu aceleaşi credinţe religioase ca şi mine. Din aceste motive am decis să mă retrag din activităţile de cercetare a fenomenului OZN.[50]

Ce i-a făcut pe aceşti excelenţi cercetători ai ozenologiei să rămână la ideea inteligenţelor extraterestre?

Răspunsul ar putea fi ceea ce eu numesc „Ipoteza Sagah”: Inţeresul pentru fenomenul OZN derivă, în opinia mea, poate nu atât dintr-un interes ştiinţific; cât mai ales din nişte nevoi religioase neîmplinite. Farfuriile zburătoare înlocuiesc zeii pe care ştiinţa i-a alungat. Cu lumile lor depărtate şi exotice şi aspectul lor pseudoştiinţific, relatările despre contacte sunt acceptabile de cei care nu mai cred în vechiul sistem religios. Onestitatea cere ca, în evaluarea observaţiilor, să le acceptăm numai pe cele mai riguroase din punct de vedere logic şi pe cele mai convingătoare. În momentul de faţă, nu există nicio dovadă care să facă în mod clar legătura între apariţiile farfuriilor zburătoare sau poveştile despre contacte cu inteligenta extraterestrilor. [51]De fapt Cari Sagan nu este decât ecoul acelora care cred cu putere în

48 idem.
49 Frank B. Salisbury, The Utah UFO Display (Connecticut; Devid Adair J 974).
50 Story, p. 315.
51 idem. p.312

inviolabilitatea legilor ştiinţei, mai ales ale fizicii. Sagan consideră că *a crede* în OZN nu reprezintă altceva decât un substitut pentru vechea şi discreditata religie, o defulare a impulsurilor religioase naturale prin ozenologie. Cred că Sagan însuşi face parte dintr-o astfel de categorie cu excepţia faptului că el şi-a făcut din ştiinţă un zeu, iar din legile fizicii, teologia sa!

Totuşi mai sunt şi alţi cercetători care au încercat de-a lungul anilor să studieze fenomenul OZN din curiozitate ştiinţifică. Apariţiile la distanţă ale unor obiecte zuburătoare, fotografii, filme, rapoarte radar reprezintă dovezi pentru realitatea fizică a OZN-urilor. Acestea pot fi subiectul unei investigaţii ştiinţifice.

Dar, mai târziu a devenit clar că OZN-urile observate au o natura dual㠍 având caracteristici bizare, fiind în acelaşi timp şi cu masă, dar şi fără. Viteza lor, întoarcerile în unghi drept, aparenta lor materializare şi dematerializare le situează dincolo de posibilitatea unui studiu ştiinţific.

Unii cercetători ai fenomenului au renunţat, din cauza asta, căci, viaţa este scurtă şi sunt multe alte lucruri care pot fi cercetate cu metodele ştiinţifice disponibile. Vânarea lucrurilor de genul OZN-urilor depăşeşte posibilităţile ştiinţei secolului 20. Unii, mai curajoşi, au sugerat că actuala înţelegere a legilor fizice trebuie extinsă şi revăzută şi că soluţia fenomenului OZN ar putea fi dată doar de un salt deosebit al cunoştinţelor umane. Oricum, cu cât ne apropiem de acest fenomen, cu atât el devine mai ciudat. Apar întâlniri de gradul I, apoi II şi în cele din urmă III. Sunt prea multe obiecte şi stânjenitor de dezvoltate. Cum se poate ca atât de multe rase să viziteze, dintr-odată, pământul? Prinşi de gradul crescând de ciudăţenie al fenomenelor OZN, pe de o parte şi de limita impusă de viteza luminii, pe de altă parte, unii cercetători au abordat o poziţie care pare şi mai exotică decât cea a inteligenţelor extraterestre. Acum OZN-urile au devenit călătorii dintr-un univers paralel, cu un mesaj pentru omenire, creatori care au descoperit într-un fel mijloacele de a se dematerializa într-un plan al existenţei şi a se materializa în altul. Cercetătorul Budd Hopkins scria recent că „a fost mai uşor să li se ofere un lustru pământesc, deşi paranormal, ba chiar religios, decât să înţelegem tehnologia, valorile şi metodele altor lumi.”[52]

Într-un editorial recent, Richard Hall un cercetător OZN veteran,

52 Budd Hopkins, „The Extraterestrial – Paraphisycal controversy", MUFON UFO Journal nov. 1980, p. 4.

editorul *MUFON UFO Journal*, făcea următoarele comentarii despre cercetători care s-au lăsat prinşi de noul val de ipoteze.

Ştim noi cum *ar trebui* să se comporte extraterestrii? Aceasta este doar prezumţie, nu ştiinţă. Oamenii de ştiinţă sceptici resping datele OZN, considerându-le un afront la ştiinţă. Alţii acceptă datele, dar resping ipoteza extraterestră, în favoarea unei alte dimensiuni, sau altceva, arătând o prea mare dorinţă de a sugera că ştiinţa nu funcţionează şi că ei ştiu mai bine cum să explice OZN-urile.

Totuşi, deşi în totalitate speculative, cea mai simplă posibilitate pentru explicarea diferenţelor comportamentale este că ei au un nivel superior de a înţelege cum să controleze şi să aplice fenomenele naturale, fizice şi posibil mentale. Ceea ce nouă ne pare paranormal (adică neînţeles de ştiinţă) poate fi perfect normal pentru extraterestri. Singurul lucru pe care îl putem face pentru a afla este să strângem cât mai multe date, verificate despre ceea ce se întâmplă. Apoi, s-ar putea ca să nu se extindă conceptele ştiinţifice astfel încât să înţelegem. Calul faptelor trebuie condus pe drumul normal, nu după preferinţele personale ale căruţaşului. [53]Budd Hopkins parafrazează o declaraţie a astronomului dr. Robert Jastrow, care critică noile teorii.

Dacă fenomenul OZN este în realitate de natură extraterestră, atunci cu siguranţă ei ne sunt, tehnologic vorbind, net superiori. Şi dacă asta este adevărat, orice ar face ei, noi nu-i putem înţelege integral. Dacă însă un lucru pare logic şi consistent, atunci, probabil, nu este de origine extraterestră. [54]Cu alte cuvinte, Hopkins spune că „numai dacă ei se comportă paranormal, sunt extraterestri!”

Robert Jastrow este fondatorul şi directorul NASA’S Goddard Institute for Space Studies (Institutul Goddard pentru cercetări spaţiale al NASA), profesor de astronomie şi geologie la Universitatea Columbia şi profesor de ştiinţele pământului la colegiul Dartauouth. Este autorul cărţilor *Red Giants and White Dwarfs* şi *Until the Sun Dies*.

Dr. Barry Downing, consultant MUFON în domeniul teologiei este pastor al Northminster Presbyterian Church, în Endwele New Jersey.

Dr. Downing a scris o carte, în care susţine riguros aşa-numita poziţie

53 idem, p. 2.
54 ibidem, p. 4.

religioasă, intitulată *The Bible and the Flying Saucers*. [55]Adrian V Clark, un om de ştiinţă asociat al NASA în proiectul vehicolului lunar, Saturn V, s-a implicat în dezvoltarea programului de lansări de sateliţi Vanguard şi este unul dintre cei mai mari specialişti din lume în domeniul vehiculelor spaţiale şi a propulsiei pentru rachete. În plus este consultant la Marshall Space Flight Center (Centrul pentru Zboruri Spaţiale Marshall) şi membru influent al unor societăţi ştiinţifice. Şi el a scris o carte în care susţine aceeaşi teorie.[56]

Această poziţie şi-a găsit drum chiar şi în predicile creştine, reviste de scandal, ziare de senzaţie, cărţi şi reviste. Dr. Ted Peters, de asemenea consultant MUFON în domeniul teologiei, este preot hirotonisit al Bisericii Luterane Americane şi profesor asociat de teologie sistematică la seminarul Pacific Lutheran Theological Seminary şi Granduate Theological Union, în Berkely, California. Deşi nu e un susţinător al acestei poziţii, dr. Peters face următorul comentariu pe marginea filmului *întâlnire de Gradul Trei*:

Punctul culminant al acestui film ar fi putut fi luat din Apocalipsă… OZN-ul întâlnit în scena finală, este un OZN obişnuit ci o metropolă celestă. Coboară pe pământ cu maiestuozitate şi bogăţie, potrivindu-se cu Noul Ierusalim anuntat de Biblie:.”.

„Şi m-a dus cu Duhul, pe un munte mare şi înalt. Şi mi-a arătat cetatea sfântă Ierusalimul care se pogora din cer de la Domnul.

Având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca şi cristalul (Apocalipsa 21; 10,11)”.

Culorile şi subiectul filmului oferă o fantasmă apocaliptică a speranţelor noastre într-o salvare superterestră.24 Doctorul Peters a publicat o serie de articole şi cărţi despre filosofia şi teologia modernă, una intitulată „UFOS God’s Chariots? Flying Saucers împolitris, Science, andreligion” a primit comentarii favorabile în jurnale consacrate OZN şi teologice.

Într-o cuvântare adresată cercetătorilor adunaţi la MUFON Annual UFO Symposium la San Francisco, în iulie 1979, dr. Peters declara:

După o cercetare şi analiză îndelungată, eu cred că există o dimensiune religioasă a fenomenului OZN, în forma unui sistem de simboluri ascunse care evocă în noi sensul 1 transcedental, 2 omniscient, 3 perfecţiune, 4 salvare.

24… Ted Peters Jr, *The Religious Dimensions to the UFO Phenomenon*,

55 Barry H. Downing, The Bible and the Flying Saucers (N. Y., J.B. Lippincott Group, 1968).
56 Adrian V. Clark, Cosmic Misteries of the Universe (N. Y. Parker Publishing Co, Inc, 1968).

1979, MUFON UFO Symposium Proceedings (Seguin, Texas, MUFON, 1979). P. 42.

Nici teologia tradiţională, nici actuala ierarhie a bisericii nu acceptă revelaţii uluitoare ale fenomenului OZN. Dar... când oamenii încep să se implice emoţional şiâşi pun speranţele în ei, situaţia cade în idolatrie... Să crezi în altcineva decât în Dumnezeu este o violare a Primei Porunci.

OZN-urile reprezintă imaginea noastră despre o tehnologie superpământeană dedicată împlinirii nevoilor noastre spirituale şi morale... Dar aceste... probleme privind relaţia dintre inima omului şi voinţa Domnului nu poate fi rezolvată decât prin lucrarea Lui. Nicio tehnologie, fie terestră, fie extraterestră, nu o poate face. A pune credinţa în OZN înseamnă a construi castele de nisip. Dr. Peters nu crede că OZN-urile implică vizite ale îngerilor, dar şi el recunoaşte că implicaţiile unei astfel de teorii sunt extraordinar de atractive. Şi el recunoaşte dimensiunea religioasă a fenomenului OZN.

Şi această poziţie religioasă are aspecte obiective şi subiective acoperind diferite Credinţe despre ai cui sunt îngerii care conduc OZN-urile: ai Domnului, ai Satanei sau ai amândurora. Dr. Robert L Hymers Jr, ctitor a cinci mari biserici protestante în San Francisco şi zona Los Angeles, crede că „actuala creştere a activităţii OZN poate fi o parte a planului lui Satan de a pregăti sufleteşte omenirea pentru Marea Minciună, pentru a înşela masele”.[57]

Dr. Dowing comenta asupra acestui aspect.

Multe din romanele SF modeme prezintă ideea „invadării pământului de către forţele răului” dintr-o altă lume. Această viziune nu e prea departe de cea a fundamentaliştilor creştini cum că ar exista forţe ale răului, diavoli, demoni, dincolo de controlul omului, ce se pregătesc să invadeze lumea.

Credibile sau nu, există rapoarte despre OZN-uri doborând avioanele noastre (de obicei, după ce au fost atacate de acestea) de humanoizi emiţând zgomote sau mirosuri ciudate, de OZN-uri şi ocupanţii lor paralizându-i pe oameni cu arme de diverse tipuri, de oameni răpiţi de către OZN-uri şi apoi eliberaţi, de cele mai multe ori cu severe efecte psihologice ulterioare... Mai departe, oameni care au fost în contact cu un OZN îşi dezvoltă uneori neobişnuite puteri psihice... poveşti OZN deseori încărcate de spiritualism. Ce

57 R. L. Hymers Jr, David Shigekawa, UFO's and Bible Prophecy (Van Nuys, California, Bible Voice Inc).

teorie ar putea explica aceste date „neplăcute” asociate cu OZN-urile? Cel mai bun lucru de spus ar fi că ele, din punctul de vedere al oamenilor, sunt rele.[58]

Dr. Downing continuă, declarând că fundamentalist creştini consideră că OZN-urile înseamnă că Diavolul şi demonii lui au început pregătirile pentru sfârşitul lumii şi pentm cea de-a doua venire a lui Iisus. A menţionat şi două cărţi care sunt citite în cercurile fundamentaliste şi care exprimă această teorie: *„UFO's and Their Mission Imposibile* (Wilson – 1974) (*OZN-urile şi misiunea lor imposibilă*) *şi UFO's*: *What on Earth is Happening* (*OZN-urile*: *Ce naiba se întâmplă*) de Weldon şi Levitt 1978). Slăbiciunea teoriei lui Wilson şi a lui Weldon este aceea că ei realizează un dualism religios între Dumnezeu şi Diavol care se luptă pentru Pământ.[59]

Downing remarcă de asemenea că ceea ce este rău pentm unul poate fi o binecuvântare pentru celălat:

… ceea ce a cauzat despărţirea Mării Roşii pentm a-i lăsa pe israelieni să treacă, tot aceeaşi putere i-a înecat pe egipteni. Din punctul de vedere al evreilor trăsnetul a fost al unui înger, din punctul de vedere al unui egiptean, al unui demon. [60]Deseori Biblia aminteşte existenţa mesagerilor buni şi răi. Într-adevăr, studiile modeme ale demonologiei şi ale „posedărilor de către diavol” conţin paralele izbitoare cu unele relatări OZN. Mă voi folosi pentru această idee de un tratat popular, dar în acelaşi timp şi ştiinţific. O carte intitulată *Hostages to the Devil* (*Ostatecii diavolului*) scrisă de Malachi Martin.[61] Martin nu este un oarecare popă de ţară, ci un fost profesor iezuit la Pontifical Biblical Institute (Institutul Biblic Pontifical) de la Vatican, educat în teologie la Louvain, la Oxford şi Universitatea Hebrew, specializat în manuscrisele de la Marea Moartă şi studii intertestamentare.

Are doctoratul în limbi semitice, arheologie şi istoria orientului. Autor a şapte cărţi el este redactor pe probleme religioase al revistei *The National Review*. Dr. Ernest Van Der Hagg, psihoanalist şi profesor de filosofie la Universitatea din New York, declară că „lucrarea dr. Martin este o piatră de hotar în înţelegerea posedărilor şi a exorcismului”.

Cartea, ale cărei surse sunt reprezentate de relatări complete de

58 Story, pp. 99,100.
59 idem, p. 101.
60 ibidem.
61 Malachi Martin, Hostages to the Devil (NY, Readers Digest Press; 1976 şi NY Bantym Books, 1977).

posedări şi exorcizări anchetate de Biserica Romano-Catolică merită a fi citită pentru un punct de vedere complet asupra fenomenului OZN. Toate aceste explicaţii… pentru cazuri cum este Cazul Andreasson sunt interesante şi merită un studiu detaliat, dar în ultimă instanţă niciuna nu presupune nimic. Toate oferă unele posibile răspunsuri, dar niciuna nu le oferă pe toate.

De ce nu am discutat posibilitatea ca Betty şi soţul ei să fie paranoici? Evaluarea noastră a considerat o astfel de ipoteză ca improbabilă. În plus faţă de investigaţiile la care a fost supusă Betty pentru prima fază a anchetei, a fost examinată din nou de acelaşi doctor. Declaraţia lui o găsiţi în anexa D.

Când programează şi desenează echipamentul, în industria de apărare, managerii obişnuiesc să se joace de-a „Dar dacă?”. Când planifică strategii de război, militarii fac acelaşi lucru.

Într-un fel, această discuţie a soluţiilor oferite pentru Cazul Andreasson a fost un joc. Dar, un lucru important în acesta este să fie jucat corect fată de Betty şi Bob Luca. Deci, dar dacă ceea ce povestesc ei s-a întâmplat cu adevărat? Dar dacă extraterestrii sunt exact cine pretind că sunt? Dar dacă lucrurile prin care au trecut cei doi îşi au baza în realitatea fizică?

PROPRIILE PĂRERI ALE LUI BETTY

Dacă întregul Caz Andreasson s-a întâmplat exact aşa cum a fost raportat, ar însemna că cntităjile extraterestre ne-au vizitat periodic şi au influenţat dezvoltarea noastră (probabil chiar şi începuturile) uneori de-a lungul milioanelor de ani în scopuri necunoscute încă. În timpul răpirii din 1967, entitatea Quazgaa i-a spus lui Betty că ci vizitau pământul „de la începutul timpului – timpul vostru”.

Dacă aşa stau lucrurile, cât de des ne-au vizitat ei? Cum au reuşit să-şi acoperc urmele de-a lungul istoriei atât de bine – sau nu şi le-au acoperit? Şi, de ce se arată ei atât de des acum? A fost oare Betty aleasă pentru a face legătura între OZN şi evenimentele Bibliei?

Dr. Iosef Shmuelovich Shklovskii, de la Stemberg Astronomical Institute, Moscova (Institutul Astronomic Stemberg) de pe lângă Academia Sovietică de Ştiinţă, este coautorul cărţii *Intelligent life în the Universe* (*Viaţa inteligentă în univers*) împreună cu dr. Cari Sagan de la Cornell University, în această carte Shklovskii speculează despre posibilitatea unor trecute vizite ale

inteligenţelor extraterestre.

Aceste întâmplări neobişnuite vor fi descrise cu siguranţă în legende, mituri de către oamenii care au venit în contact cu voiajorii interplanetari. Astronauţii vor fi descrişi ca având trăsături de zei şi posedând puţin puteri supranaturale. Vor fi

— Accentuate pe apariţiile şi dispariţiile lor în cer.[62]

Să sugereze oare Şklovskii că aşa ceva se poate aplica şi Bibliei? Datorită termenilor limitaţi şi ai limbajului acelor vremi mecanisme aeriene zburătoare mecanice vor fi fost descrise într-o manieră mai apropiată de cunoştinţele lor rudimentare. Betty crede că experienţele OZN implică îngeri şi mesageri în sensul biblic al acestor cuvinte. Bob estedeschis atât acestor interpretări, dar şi altora, nonreligioase. În acest capitol vom încerca să analizăm interpretarea ei.

Atât Vechiul cât şi Noul Testament înregistrează apariţii ale unor obiecte aeriene – descrise ca „lămpi zburătoare", „căleşti", „roţi", „stele", „nori cilindrici", pentru a menţiona doar câteva dintre ele. Biblia este de asemenea plină de referinţe la entităţi puternice din cer, numite îngeri vestitori. Fiindcă ei veneau din cer, pictorii medievali i-au reprezentat cu aripi, această reprezentare influenţând concepţia societăţii despre îngeri, până în zilele noastre. Cuvântul grec sau ebraic pentru mesager este numai unul din multele folosite pentru a descrie aceste creaturi din ceruri. Mai sunt numiţi zei, fiul Domnului, veghetori, heruvimi, serafimi, cei puternici, oaspeţi din cer. Înfăţişarea lor era adesea înfricoşătoare pentru martor dar, cel mai adesea, ei luau formă umană.

În Geneza, capitolul şase, se descrie cum aşa-numiţii fii ai lui Dumnezeu au venit pe pământ. Unii dintre ei s-au însoţit cu femei pământene rezultând nişte odrasle numite *nephilum* (cei căzuţi) fiindcă taţii lor veniseră din cer.[63] Dacă aşa stau lucrurile, atunci omenirea este fizic legată de extraterestri.

De asemenea, în Genezâ, îngerii îl aleg pe Abraham să întemeieze o nouă naţiune, Israel, prin care şi celelalte popoare vor fi binecuvântate. Un semn folosit pentru a-l convinge pe Abraham a fost un obiect zburător descris ca o „lampă ce arde".[64]

---

621 .1. S. Şklovski, Cari Sagan, Intelligent Life in the Univers (San Francisco, Holden Day Inc, 1966) p. 454.
63 Geneza 6:1-4.
64 Geneza 15:17.

Astfel de obiecte zburătoare continuă apoi să apară de-a lungul istoriei Israelului, mai ales în timpul evenimentelor cruciale. Aceste obiecte, cu siguranţă că în zilele noastre ar fi numite OZN-uri.

Ulterior, îngerii i-au avertizat pe urmaşii lui Abraham să plece din Sodoma şi Gomora fiindcă urmau să fie distruse aceste oraşe cu „foc din aer". Oraşele au fost distmse aşa cum fuseseră avertizate, iar tot ei au văzut „ridicându-se de pe pământ un fum, ca fumul unui cuptor".[65] În 1959 etnologul rus M M. Agrest susţinea ideea că această poveste este doar una din numitele evenimente biblice care reprezintă vizite ale extraterestrilor pe pământ. Relatarea Spdomei şi Gomorei l-a dus cu gândul la o explozie nucleară.[66]

Şi profetul Moise a fost contactat de îngeri înăuntrul unui nor strălucitor descris ca „un *tufiş* care ardea şi încă nu se terminase". Cum altfel ar fi putut descrie Moise un vehicul strălucitor aterizat pe un câmp plin de tufişuri?

Un obiect cilindric a aterizat pe muntele Sinai cu zgomote şi flăcări. Moise a intrat înăuntru şi a primit ceea ce noi cunoaştem azi sub numele de cele 10 porunci.[67] Un nor cilindric uriaş în care se aflau îngeri i-a însoţit pe israelieni în Exod. Ciudatul fenomen strălucea noaptea şi avea culoarea norilor în timpul zilei: plutea deasupra şi probabil a cauzat despărţirea apelor Mării Roşii. Acesta stăvilea carele de luptă ale egiptenilor punând între ele şi israeliţi o cortină de fum, şi lăsa să cadă neaua pentru… în sălbăticie. Cum spune Psalmul 78, mana era „pâinea celor mari".

În zilele noastre obiecte cilindrice similare scufundate în nori sunt uneori văzute eliberând mici obiecte ovale. Dr. Jacques Vallée a numit astfel de observaţii întâmplări OZN de tip II B. Profetul Ezekiel se pare că a asistat la un astfel de eveniment înaintea unei întâlniri de gradul III.

M-am uitat şi iată că a venit de la miazănoapte un vânt năprasnic *un vâjâit* un *nor* gros şi un snop de foc care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare *pulsa* în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită *strălucitoare – galbenă*… pe pământ era o roată farfurie… fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roate probabil un disc rotindu-se deasupra altuia sau un obiect oval cu o circumferinţă interioară şi una exterioară Şi pe obezile lor *margini* erau mulţi ochi deschizături.[68]

65 Geneza 19:28.
66 Şklovsky şi Sagan, p. 454.
67 Exodul 19:9, 16-25; Faptele Apostolilor 7:53; Epistola lui Pavel către Galatcni 3:19.
68 Ezechiel 1:4,16-18.

Dr. Frank Drake, directorul radiotelescopului de la Arecibo, Puerto Rico, consideră că Ezechiel a comunicat cu extraterestrii din moment ce el descrie creaturile care au ieşit din vehicul. Tot în mijloc se mai vedeau patm făpturi a căror înfăţişare avea o asemănare omenească… Picioarele lor erau drepte şi talpa picioarelor lor era ca şi piciorul unui viţel eizme?… şi scânteiau ca nişte aramă lustruită costume spaţiale strălucitoare? Deasupra capetelor făpturilor… era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor şi se întindea în aer sus peste capetele lor o cască spaţială? [69]Apoi, ca mulţi martori din zilele noastre Ezechiel a auzit fiinţele vorbind-i telepatic:

Şi a intrat din nou în mine… şi am ascultat la cel ce-mi vorbea.[70]

Ezechiel ne descrie probabil un astronaut din zilele noastre ca o făptură cu înfăţişare umană într-un costum strălucitor, cu ceva ca „o întindere a cerului pe cap”. (Va fi forţat să descrie astronauţii şi echipamentele pentru menţinerea vieţii în termeni umani şi ai animalelor apropiate.)

Proorocul Ilie putea să cheme din cer trăsnetul când dorea. După ce şi-a terminat misiunea, şi-a luat rămas bun de la învăţăceii săi şi a plecat în cer într-un car de foc într-un vârtej de vânt![71]

În Noul Testament, vestitorii sau îngerii din ceruri sunt mereu în apropierea lui Iisus, care, deşi născut dintr-o pământeancă, pretinde o existenţă anterioară în ceruri: [72]

E important de observat că naratorii Bibliei se referă la obiectul în formă de nor ca la „Gloria lui Dumnezeu” sau „nor strălucitor”. A apărut deasupra Betlehemului şi a purtat un mesager divin până în faţa păstorilor înfricoşaţi cărora le-a anunţat naşterea lui Iisus.[73] Nouă luni mai înainte, un vestitor din ceruri i-a spus Mariei că va avea un copil special, fără tată uman. *The Amplified New Testament* (*Noul Testament Completat*) prezintă o transcriere completă a cuvintelor vestitorului.

Duhul Sfânt se va pogorî peste tine, iar puterea Celui Prea înalt te va umbri ca un *nor strălucitor*; De aceea Sfântul pur, fără păcat care se va naşte din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.[74]

---

69 Ezechiel 1:5-14.
70 Ezechiel 2:2.
711 1.1 împăraţi 18:38 şi II împăraţi 2:1, 11.
72 loan 3:13.6:38,42; 8:23.
73 Luca 2:9.
74 Biblia, Noul Testament Completat (Grand Rapids, Sondeiman Publishing House, 1958). p. 197,198; Luca 1:35.

Această descriere se referă la un *nor strălucitor* datorită verbului *a umbri*, care este cel mai folosit pentru a descrie aceste obiecte aeriene în alte locuri din Biblie. Să fi fost implicat acest obiect în naşterea lui Crist dintr-o fecioară? Probabil un obiect asemănător i-a ghidat şi pe Magii care l-au vizitat pe Iisus la Betlehem.[75] Acest obiect mai apare şi în aşa-numita „Schimbare la faţă de pe vârful muntelui.” Atunci au ieşit din el două fiinţe omeneşti şi i-au vorbit lui Iisus despre viitoarea lui plecare la ceruri într-un *nor* similar.[76]

Una din aceste două persoane era proorocul Ilie, care fusese văzut pentm ultima oară plecând la cer într-un astfel de obiect! Iisus, ca şi Moise pe muntele Sinai, strălucea după ce fusese în interiorul acestui obiect.

Îngerii sau mesagerii apar din nou la înviere, plasând gărzile romane în stare de animaţie suspendată după ce au aterizat făcând „mare cutremur de pământ” înfăţişarea lor fiind „ca fulgerul”.[77] Iar Iisus, după înviere, i-a adus pe apostoli pe munte unde le-a spus să împrăştie în lumea întreagă mesajul său de dragoste. Apoi şi El a fost luat de un nor care l-a ridicat la ceruri. [78]Imediat au apărut doi mesageri în costume lucitoare care le-au spus apostolilor uimiţi că într-o zi Iisus se va întoarce în timpul vieţii sale pe pământ; Iisus a spus că se va întoarce, în viitor cu îngerii *nori*. Să fie comparaţia lui Hristos a raiului pe care acesta îl va întrona pe pământ ca o federaţie intergalactică a fiinţelor neîntinate?

Apostolul Pavel a fost temporar orbit de un nor lucitor care i-a apărut pe drumul spre Damasc, unde mergea să-i persecute pe creştini 19. Pavel a devenit apoi creştin convins” spunând că fusese dus până în cel de-al treilea cer, unde, de asemenea, i s-ar fi spus lucruri „cari nu se pot spune”.[79] Sărmanul Pavel, nici el, ca şi alţi martori ai unei întâlniri de gradul trei, nu ştie dacă a făcut această călătorie cu sau Iară corpul său.[80]

Până recent, astfel de evenimente au fost ignorate de interpretarea ştiinţifică tradiţională. Să fie oare experienţa lui Betty un exemplu modem de ceea ce am putea numi „vizită a îngerilor”? Prejudecăţile religioase şi prejudecăţile teologilor îi vor face pe mulţi să respingă o astfel de idee. Unii ar

---

75 Matei 2:2,9.
76 Matei 17:1-5; Marcu 9:2-8.
77 Matei 28:2-4.
78 Faptele Apostolilor 1:9-11.
79 0 Corinteni 12:1-4.
80 idem.

putea spune că o interpretare religioasă a fenomenelor OZN este invenţia strictă a martorilor copleşiţi. Totuşi, putem oare separa mesajul de mesager? Am putea face acelaşi lucru în Cazul Andreasson?

Deşi sceptic în privinţa fenomenului OZN, Cari Sagan, speculând pe marginea posibilelor motive care ar face o altă rasă, superioară nouă să vină pe Pământ, declară că:

Ce ar putea dori o civilizaţie avansată de la noi? Cele mai multe din coşmarurile convenţionale pot fi eliminate. Nu ne-ar folosi ca sclavi, deoarece o societate capabilă să stăpânească zborurile spaţiale intergalactice ar avea şi măsurile adecvate. Nu ne-ar mânca, indiferent dacă noi am prezenta nişte proteine tentante pentm ei sau nu. O astfel de societate ar fi capabilă să le sintetizeze în orice cantitate dorită, după analizarea unui singur specimen.

Dar sunt alte posibilităţi care nu pot fi chiar aşa de uşor respinse; una din motivaţiile de bază pentm cercetarea de noi teritorii ale Lumii Noi a fost convertirea locuitorilor la creştinism. Putem oare exclude posibilitatea unui evanghelism extraterestru?[81]

Au pretins oare entităţile că sunt ceea ce sunt doar pentm a linişti temerile lui Betty şi a o face să aibă încredere în ei? Sau sunt într-adevăr legătura – puntea între ştiinţă şi religie?

Pentru a avea o imagine de ansamblu asupra Cazului Andreasson cred că este necesar să rezumăm întâlnirile de gradul III care au avut loc, în ordinea cronologică.

În realitate, entităţile le-au spus puţine lucruri lui Betty şi Bob, pe lângă ordine şi instrucţiuni. Dar, să luăm în consideraţie declaraţiile lor.

Mai întâi să revedem Cazul Andreasson, partea întâi şi a doua, în lumina a ceea ce au spus extraterestrii în timpul întâlnirilor cu Bob şi Betty. Dumneavoastră puteţi trage apoi propriile concluzii.

BOB LUCA, 5 ANI (1944)

Mi-au spus numele… capul meu. Mai întâi mi-au zis că nu trebuie să mă tem… Mi-au spus că nu-mi voi aminti, nu e încă vremea… când voi fi mai mare… vor decide ei când e pentm mai târziu, când voi fi mare… Ei fac ceva ce o să fie bun pentm omenire… *lumina* asta (OZN) a mai venit la multă lume… şi vor vizita şi alţi oameni… nu numai pe mine… ştiu despre viaţa ta

81 Şklovski şi Sagan, p. 463.

când eşti mare… unii se vor întâlni între ei… Vor avea ceva în comun… Vor vedea ceva ca ce văd eu acum… este o parte din pregătirea pentru ce o să fie. Mulţi oameni vor vedea asta şi vor întâlni… în timp oamenii din lumină vor veni din nou şi cei care i-au mai văzut nu se *vor mai teme*. BETTY AHO, 7 ANI (1944)

Îmi strigă numele. Parcă a sosit cineva în capul meu… Am întrebat „Unde sunteţi?" Şi mi-au zis „Chiar aici" şi eu „Dar nu pot vedea"…Ei mi-au zis, „Nu-i nimic, noi te vedem". Vorbesc toţi odată… spun acelaşi lucru la *unison*… Mi-au spus că mă urmăresc cum cresc… că o să vină vremea când o să-l cunosc pe întâiul… îmi spun că e bine… vor să se asigure că unele lucruri sunt gata… îmi vor arăta ceva… şi toată lumea o să fie fericită… vor învăţa ceva din asta. Spun că oamenii vor înţelege… cărora le voi spune… ce-mi vor arăta vor să mă vadă dinăuntru… voi fi fericită curând… că îl voi găsi pe întâiul… îl voi cunoaşte pe întâiul… îl voi simţi… Capul mi-e ameţit puţin… spun că nu-mi voi aminti mai multă vreme… aud doar „dulce, dulce". Asta spun ei… Spun „îţi vei aminti doar albina". BETTY AHO, 12 ANI (1949)

Vorbeşte cineva în capul meu. E aceeaşi voce… spune că a venit vremea… Mai cercetează şi spun că mai am un an… Au spus „Mai are un an"… Spun că voi cunoaşte pe întâiul. Pregătesc lucruri ca să le văd… Ei spun acelaşi lucru (…) Apoi îmi spun să mă ridic şi că nu-mi voi aduce aminte.

Îmi spun să merg lângă vizuină şi să mă aplec şi să privesc înăuntru şi nu-mi voi mai aminti. BETTY AHO, 13 ANI (1950)

Îmi spun să nu mă tem, şi mă simt foarte relaxată… Unul din ei îmi spune că tatăl meu deja ştie de asta… îmi spun să nu-mi fac griji… N-or să-mi facă rău. Spun „Te vom duce undeva. Te vom duce acasă".

Singurul lucru care i s-a mai spus pe urmă lui Betty a fost la bordul navei şi în tărâmul extraterestru unde i-au ordonat să facă anumite lucruri. De câteva ori au asigurat-o că e în siguranţă şi că au comentat despre întâiul.

„Vezi, eşti bine… Te apropii de casă… Asta este ca tu să-ţi aminteşti şi omenirea să înţeleagă *după ce Betty a atins fluturele de sticlă care apoi a înviat* J. Vei vedea când vei ajunge acasă… unde este întâiul… vei intra pe Marea Poartă şi vei vedea slava întâiului."

Apoi a fost întoarsă la Crocker Pond: Spune că nu-mi voi aminti asta şi că ei mă veghează. BETTY ANDREASSON, 18 ANI (1955) Aud pe cineva că mă strigă pe mine. O voce blândă bărbătească. BETTY ANDREASSON 24 ANI

(1961) După ce a fost în mod straniu trasă din casă şi adusă într-o pădure din vârful unui deal, a întâlnit un extraterestru care i-a spus:

Că fost trimis, şi să nu mă tem. Dumnezeu e cu mine, să nu mă tem… Sunt mulţumiţi că am acceptat *creştinismul* de bună voie… Voi trcce prin multe lucruri şi dragostea îmi va arăta răspunsurile fiindcă mi-am dat inima iubirii Fiului… Multe lucruri îmi vor fi revelate… Lucruri nemaivăzute, nemaiauzite… voi suferi mult… da, voi trece peste asta prin dragostea Fiului… Am fost vegheată de la început. Voi creşte natural şi credinţa mea în Lumină va aduce şi pe alţii spre Lumină şi Salvare, căci mulţi vor înţelege şi vor vedea… Asta nu place *vocilor negative*… ei Sunt împotriva omului… îngeri răi care vor să devoreze omul… să-l *răneascâ*… să-l distrugă din gelozie… faţă de dragostea arătată omului îmi spun lucruri ciudate… nu ştiu ce înseamnă… că pentru fiecare loc e o existenţă, şi că totul a fost născut să se unească. Lisus e cu mine… voi înţelege mai târziu… să nu mă neliniştesc fiindcă sunt binecuvântată şi voi uita, şi acum trebuie să mă întorc „*.”.

Acasă şi voi uita… spune „Pacea să fie cu tine aşa cum e4v BOB LUCA, 29 ANI (1967)

E doar o voce în interiorul meu şi-mi spune să nu mă tem… îmi spune să-mi dau jos hainele.

BETTY ANDREASSON, 30 ANI (1967) L-am întrebat „Cine eşti?” Mi-a zis „Quazgaa… Fiindcă te iubim, îţi dau această carte cartea albastră”. Mi-a spus Betty… Am cerut de mâncare… Cunoştinţele sunt hrana lor.

La bordul navei, Betty a fost examinată. Extraterestrii i-au spus că e necesar.

Te vom măsura pentru lumină… Trebuie să te examinăm fizic fiindcă sunt unele unne acolo… Să te examinăm pentru procreere.

În timpul experienţei cu pasărea Phoenix, Betty a auzit o voce chemând-o pe nume, spunându-i:

Te-am ales să arăţi lucruri… îţi voi arăta pe măsură ce trece timpul tău… Nu e încă vremea. Va veni ceea ce crezi tu… în care ai încredere…

Când Betty a spus vocii că ea crede în Iisus Hristos, ea i-a răspuns:

De aceea ai fost aleasă… Nu ţi-aş face niciodată rău… Teama ta te face să te simţi aşa… Pot să te eliberez, dar trebuie să te eliberezi de această fricâ, singură prin Fiul Meu. După ce s-a întors la navă prin tunelul întunccos din

ciudatul teritoriu subteran, Betty a primit de la Quazgaa un mesaj de adio: Şi el spuse: „Vei uita pentru o vreme”… Spune că rasa mea nu mă va crede până când nu va mai trece un timp… Ei au spus că iubesc rasa umană… au venit s-o ajute… Şi dacă omul nu va accepta, nu va fi salvat… nu va trăi. Lucrurile au fost planificate. Dragostea e cea mai mare dintre toate. Nu vor să facă rău nimănui… Dar fiindcă ne iubesc… nu pot lăsa omul să sosească în direcţia în care merge… Mai bine să piară câţiva decât să piară toţi. Au tehnologie pe care omul o poate folosi. E prin intermediul spiritului, dar omul nu va căuta în direcţia asta. A spus că-mi dă formule şi până când omul nu le va găsi şi nu le va înţelege nu vor mai fi date altele. Omul trebuie să studieze lucrurile naturale de pe pământ. Dacă omul va studia natura, va găsi multe din răspunsurile pe care le caută. În foc sunt multe răspunsuri. În cenuşă sunt multe răspunsuri. Omul le va găsi cu sufletul. Omul nu e doar carne şi oase. Ar fi uşor să îi mânăm spre noi, dar ar însemna că nu suntem demni să-i primim. Cunoştinţele trebuie căutate cu spiritul şi cei care merită vor fi dăruiţi. Cei care sunt curaţi la inimă vor fi dăruiţi.

Energia este în jurul omului, dar nu o cunoaşte. E cea mai simplă formă de energie. E în atmosferă, această atmosferă. I-a fost dată.

Vor fi date multe ghicitori. Înţelepţii le vor înţelege. Cei care caută vor găsi. Ei trebuie să rămână ascunşi din cauza corupţiei care este pe pământ. Dacă se vor uni, neapărat omul va folosi asta.

Îmi tot spun lucruri. Despre ce urmează să aibă loc, ce o să se întâmple. Vor veni pe pământ. Omul se va înfricoşa. Mulţi vor fi uimiţi. Dar mulţi nu se vor teme, fiindcă şi-au depăşit frica.

A spus că mai sunt şi alţii. Mulţi alţii au încuiate în minte secrete. Şi în mintea mea au încuiat secrete. Şi ele vor apărea când va veni timpul.

Şi din nou îşi pune mâinile pe umerii mei şi zice: „Du-te acum şi odihneşte-te”.

Acasă la ea, Betty l-a întrebat pe un extraterestru pe nume Joohop ce semnificaţie au experienţele ei.

El a spus: „Din dragoste. Totul este despre dragoste. Omul caută să afle despre locul lor, navele lor cunoştinţele lor. Şi ei pot iubi”.

Referitor la Cartea Albastră ce-i fusese dată, Joohop i-a spus lui Betty:

Că i-a fost dată pentm o vreme pentm a culege din ea cât de multe pot. Scrisul din ea nu poate fi înţeles decât prin suflet. E scris de lumină. Nu poate

fi înţeles decât cu sufletul. Alte scrisuri sunt pentru om să vadă şi să afle. Sunt formule şi ghicitori şi pare că omul să înţeleagă natura, fiindcă şi el este natură. A fost născut din dragoste, şi dragostea e răspunsul pentm om.

Când Betty l-a întrebat de ce nu totdeauna oamenii se iubesc, Joohop i-a răspuns:

Fiindcă omul s-a separat. A devenit dual. Separare.

Dualitatea. Si-a format fata cealaltă. A făcut-o. El era tot bun la început. Şi alegerea lui a fost, odată, bună. Dar s-a separat, în dragoste nu există separare.

Îmi spune „vino acum”. Îmi spune că mă voi odihni şi voi uita ce s-a întâmplat până ce va fi vremea, în timpul şedinţelor din 1967 când am încercat să aflăm mai multe detalii despre ceea ce se afla în Cartea Albastră, părea că o entitate a preluat controlul asupra minţilor ei. Betty repeta ceea ce auzea.

Ei controlează lucrurile. Sunt în ceruri. Au puteri. Te pot face să gândeşti un lucru şi totuşi să însemne altceva. Pot opri vântul, apa… Base 32, Base 32. Signal Base 32 Curvature Curvature. Sambleado-Starseeso… Ceva despre să meargă planul… numără până la trei şi patru… foarte important. Ceva despre uşi care se vor deschide… Ceva despre oamenii de ştiinţă care să ardă trecutul. Şaptesprezece are o linie sub el cu un F întors sub asta. Şi sunt cercuri mici deasupra lui 17 în dreapta lui… E un şuvoi… Sunt valuri trimise… Sunt ziduri ce trebuie dărâmate.

Atunci, entităţile păreau că-i controlează vorbirea:

Omul caută să se distrugă. Lăcomie, lăcomie, lăcomie. Din cauza lăcomiei face greşeli. Totul i-a fost dat omului, lucrurile simple. Ar fi trebuit să avanseze până acum. Lăcomia îi stă în cale, dată gratis celor care iubesc.

Nici acum nu puteţi vedea. Noi vorbim. Încercaţi să căutaţi în direcţie greşită. Simplitatea e în jurul vostru. Aerul pe care îl respiraţi, apa pe care o beţi, focul ce vă încălzeşte, pământul ce vindecă. Lucrurile necesare v-au fost date. Puterile din ele au fost pierdute. Simplitate. Cum credeţi că ştiţi să trăiţi? Simplitate.

Referitor la eforturile noastre de a descoperi ce conţine Cartea Albastră:

Veţi fi într-un întuneric la fel de mare ca şi până acum. Căutaţi mai întâi formele simple. Omul e arogant din cauza imaginii pe care o are despre el. Mândria zace acolo. Unul dintre anchetatori a întrebat-o pe entitatea care ne

vorbea prin Betty dacă ne poate ajuta să aflăm mai multe.

Nu aţi ajuns atât de departe, nici nu aveţi atâta informaţie ca să vrem să vă ajutăm. Ceea ce v-a fost dat… Căutaţi. Cercetati. Vă vom ajuta revelându-vă unele piese din acest puzzle. Încercaţi să înţelegeţi singuri. Căutaţi spiritul. Au fost lăsate uşi deschise. Marea Poartă vă va conduce. E intrarea în altă lume, lumea unde este lumina.

BETTY ANDREASSON, 38 ANI (1975)

Se pare că a mai fost încă un contact în acest an – şi posibil şi altele. Când am încercat să aflăm Betty s-a simţit rău şi ne-a spus sub hipnoză: „Nu mă lasă să merg nicăieri!”.

Când revedeam transcrierile fazei întâi a anchetei, am scos următoarele date referitoare la răpirea din 1967 pentm a le compara cu cele ale răpirii anterioare, din 1960.

CE CREDE BETTY DESPRE LOCUL UNDE A FOST DUSĂ.

Cred că am făcut o călătorie cu o navă… Cred că am fost ţinută în scaunele acelea în timpul drumului… Am părăsit pământul… şi totuşi parcă a fost în centrul pământului. Când am ajuns la destinaţie am mers prin acel tunel întunecat… cioplit, ca o mină de cărbuni… Cu tot felul de punţi. Unde era acel loc subteran, pe o altă planetă? Pe lună? Un asteroid? Ar putea fi chiar aici pe pământ, deoarece în timpul răpirii din 1960 nava a intrat în baza subterană a extraterestrilor printr-un ocean. Pământul este singura planetă din acest sistem solar care are oceane! Atunci, extraterestrii i-au sugerat lui Betty că acesta ar putea fi răspunsul.

Unii vin de pe planetă… Alţii vin… din zone în care nu le poţi vedea ascunzătorile… Unii vin chiar de pe acest pământ… Este un loc pe pământ pe care nu-l ştii. Am fost dusă în altă parte, într-un loc mai înalt decât planeta lor. Cazul Andreasson a revoluţionat părerile noastre despre o întâlnire de gradul III. Se pare acum că orice astfel de întâmplare poate fi în realitate doar una dintr-o serie de astfel de întâlniri, care ar putea începe chiar în copilăria martorilor. Asta nu înseamnă că entităţile extraterestre, chiar de la începutul valului modem de apariţii în anii ’40, au contractat deja şi studiat fiinţele umane după un plan de conştientizare care depăşeşte înţelegerea noastră.

În lumina unor astfel de întâlniri de gradul III, vechea întrebare „De ce

nu ne contactează?” devine pur academică. Contactele continuă să fie făcute; dar într-un fel încât să nu deranjeze mediul subiectului.

Câte mii (poate sute de mii) de persoane mergând pe stradă sunt monitorizaţi, controlaţi şi precondiţionaţi să accepte (şi chiar să întâmpine) un contact pe scară *largă*, deschis? Unii pot avea funcţii de conducere în armată sau guvern. Alţii pot avea poziţii-cheie legate de putere sau comunicaţii. Sunt acestc bombe – ambulante cu efect întârziat programate să fie ambasadori sau sabotori?

Cuvintele extraterestrilor, puse în gura copilului de 5 ani Bob Luca, încă îmi mai sună în minte. Să sperăm că dacă sunt reale, ele sunt, de asemenea, şi adevărate:

Aceşti oameni pregătesc ceva, care are să fie bine pentru omenire… în timp, oamenii din lumină se vor întoarce şi cei care i-au mai văzut înainte nu se vor teme când vor apărea. Cât de multe putem accepta ca factuale este direct proportion al cu acurateţea datelor obişnuite prin hipnoză. Sunt oare interviurile de gradul III de tip G produsul unei fantezii induse prin hipnoză? Sau sunt extensia logică a celorlalte tipuri de întâlniri unde martorii credibili au văzut şi reţinut nava şi pe ocupanţii lor umanoizi, fără a fi nevoie de hipnoză?

Chiar şi aceste întâlniri pot fi rămăşiţele conştiente ale unui caz de răpire. Cum am putea şti decât dacă recurgem la hipnoză?

Acum Bob şi Betty sunt adulţi. Dacă această carte reflectă adevărul obiectiv, „timpul potrivit” sau ce anume va veni pe pământ este deja la uşă. Extraterestrii pretind că aceasta va avea loc în timpul vieţilor lor.

Betty crede că va fi mult-aşteptata „a doua venire a lui Hristos”. Dacă da, puţini oameni vor fi gata pentru o astfel de revelaţie. Biserica secolului XX, aşa cum este ea împărţită acum, nici în cele mai sălbatice visuri nu se aşteaptă ca cea de a doua venire a lui Iisus să se producă astfel. Dar, în urmă cu două mii de ani, cine s-ar fi aşteptat ca Prima Lui Venire să înceapă într-un grajd mizer şi să se sfârşească pe crucea tâlharilor?

Când am întrebat un binecunoscut cercetător OZN ce crede despre interpretarea religioasă a lui Betty, mi-a zis „Nu poate fi adevărată. Ce s-ar întâmpla cu noi toţi, dacă ar fi adevărat? Nu, nu poate fi!”.

Asta da argument ştiinţific. Am spus că numai timpul va răspunde şi, într-adevăr, va spune în curând. Betty şi Bob au trecut de mult în al V-lea

deceniu al vieţii lor.

Dr. Robert Jastrow, cunoscut astronom şi o autoritate în domeniul vieţii în cosmos, a scris o carte intitulată *God and the Astronomers* (*Dumezeu şi astronomii*). În ea, el acoperă potecile astronomiei şi religiei ce par a nu se întâlni niciodată, mai ales în domeniul său, al astronomiei. Într-adevăr, putem înlocui foarte uşor cuvântul „astronomi” cu ozenologie în declaraţia provocatoare a lui Jastrow:

Dezvoltări ciudate au loc în ozenologie. Ele sunt fascinante mai ales prin implicaţiile lor religioase şi în parte datorită reacţiilor anumitor oameni de ştiinţă... Omul de ştiinţă şi-a escaladat muntele de ignoranţă. E gata să cucerească cel mai înalt pisc al cunoaşterii şi, cum se saltă peste ultima stâncă, e primit de un grup de teologi care stăteau acolo de secole.[82]

Dacă vreun cititor al acestei cărţi a avut o întâlnire de gradul III, am fi bucuroşi să aflăm. Am fi bucuroşi să aflăm, de asemenea, orice informaţie din partea oricărei persoane militare, în serviciu sau în retragere, referitoare la elicopterele negre, nemarcate pe care le-am văzut – şi care par a fi implicate în fenomenul OZN. Toate informaţiile vor fi, la cerere, confidenţiale. Trimiteţi vă rugăm scrisorile d-voastră la:

Dl şi d-na Robert Luca P O Box 125 Rockfall. CT o6481

Dl Raymond Fowler 13 Friends Court Wkuham, MA 01984

ANEXA A. DATELE ŞEDINŢELOR DE HIPNOZĂ

ŞEDINŢA	DATA	CEL HPNOTIZAT
1	17 martie 1980	Bob
*2**	24 martie 1980	Bob
3	25 martie 1980	Betty
4	1 aprilie 1980	Bob, Betty
5*	7 aprilie	Bob,

82 Robert Jastrow, God and the Astronomers (NY: W W Norton & Co 1978) p. 115.

1980 Betty

6 21 Betty

aprilie 1980

7 25 Betty

aprilie 1980

8 28 Betty

aprilie 1980

9 10 mai Betty

1980

10 15 mai Betty

1980

11* 22 mai Betty

1980

12 29 mai Betty

1980

13 11 iunie Betty

1980

* La aceste şedinţe am beneficiat de asistenţă medicală.

ANEXA B. ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL III ALE LUI BOB LUCA

A D O LOC ÎNTÂMP

NUL ATA RA VÂRSTA LAREA

1 V Zi Meriden Incident

944 ara ua CT 5 ul din leagăn

1 V Zi Wallingfo Răpirea

967 ara ua rci CT 29 din maşină

ANEXA C. ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL III ALE LUI BETTY ANDREASSON-LUCA

A DAT LOC ÎNTÂ

NUL A ORA VÂRSTA MPLAREA

1 Aug Leonminste Incide

944 ust ziua r, MA 7 ntul cu

Albina

1949	1 ziua	Vara noaptea	Westminster, MA 12	Extraterestrul din Pădure
1950	1	Toamna ziua	Westminster, MA 13	Răpită de pe camp
1955	1 noaptea	?	Westminster, MA 18	Vocea din rulotă
1961	1	Sept. Noaptea	Westminster, MA 24	Un extraterestru în Pădure
1967	1	Ian. Noaptea	Ashbumham, M A 30	Răpită de acasă
1975	1	Vara noaptea	Ashbumham, MA 38	Betty a fost Împiedicată să Vorbească de o Fiinţă necunoscută

ANEXA D. DECLARAŢII ALE PARTICIPANŢILOR LA FAZA A DOUA A ANCHETEI

Investigatorul Larry Fawcett a participat la toate şedinjele, cu excepţia primelor două. Doi doctori şi o soră medicală au participat la unele din primele şedinţe, la solicitarea lui Fred

Max. Psihiatrul şi hipnoterapislul Patricia Sable a participat la şedinţele 9, 10 şi 11. David Webb şi Raymond Fowler au luat parte la şedinţa a unsprezecea. Au mai participat: Beryl Max şi Lois Fawcett, fiica unuia dintre doctori, unchiul lui Fred Max profesor de colegiu.

I. Dr. James P. Komberg (11 februarie 1981)

Carte de vizită Calificarea Categoria medic specialist licenţiat în inginerie consultant astronautică/aeronautică master în inginerie aeronautică/astronautică doctor în ecologie şi inginerie medic

Scriu această declaraţie la câteva luni după vizita pe care am făcut-o lui Betty Andreasson-Luca şi soţului ei, Bob Luca, la sfârşitul lui octombrie 1979.

După cum se ştie, această vizită avea loc la doi ani după prima consultaţie făcută la Ashbumham, MA. În timpul întâlnirii din 1979, am discutat cu Betty cam 3-4 ore, în încercarea de a-i urmări comportamentul, limbajul, conţinutul ideilor, funcţiile cognitive şi altele, deşi vizita avea un caracter informaţional. Temele conversaţiei nu au fost legate de experienţa ei, deşi subiectul OZN şi alte experienţe de acest gen au fost aduse în discuţie.

Am regăsit elementele personalităţii lui Betty exact aşa cum mi le aminteam de la prima noastră discuţie, cea din 1977. Ca şi atunci, nu am găsit vreo dezordine în şirul gândurilor sale sau vreo disfuncţionalitate a funcţiilor cognitive. Mi s-a părut interesant, aşa cum am menţionat şi la telefon, diminuarea tonului religios. M-a impresionat acest lucru, datorită ponderii însemnate pe care o avea acesta în dialogul din 1977.

S-ar putea specula că acest fapt reprezintă un curs raţional al evenimentelor. Ştiind că Betty este o persoană foarte religioasă, sincer devotată credinţei sale, nu cred că o accentuare a interpretării religioase a unei astfel de întâmplări bizare este neobişnuită. Oricine a trăit o experienţă nenaturală, uluitoare, e tentat să o transpună într-un algoritm familiar pentru a avea o explicaţie raţională. În cazul ei, diminuarea tonului religios în comentarea acestor experienţe, după o perioadă de doi ani, este perfect explicabilă, printr-o decompresie mentală, naturală, ca efect al distanţării faţă de experienţa avută.

Cu siguranţă, nu există noi informaţii care să diminueze autenticitatea pretinsei sale experienţe; din punct de vedere medical, continuu să cred în stabilitatea ei emoţională şi a funcţiilor interpretative. Aceasta, desigur, nu sporeşte credibilitatea ei ca martor ştiinţific, dar, câţi oare dintre cei care au trecut prin aşa ceva s-ar descurca mai bine?

IL Fred Max (11 octombrie, 1980)

Carte de vizită Calificarea Categoria hipnotizator licenţiat în psihologie Consultant profesionist comportamentală înainte de a o întâlni pe Betty nu

eram deloc interesat de fenomenul OZN; preferam pur şi simplu să nu am de-a face cu aşa ceva.

Ca hipnotizator, este de datoria mea să am o minte deschisă, dar şi, de asemenea, să fiu foarte atent pentm a nu influenţa pe cei aflaţi în transă.

Betty a prezentat nu numai o bogăţie dedate, dar şi de emoţii asociate cu aceste date. Pentm a le obţine, ea a fost regresată de mai multe ori, fără prea multe probleme.

Dar cel mai convingător argument al povestirii ei îl reprezintă însăşi prezenţa sa. Cum intră într-o încăpere, dragostea şi sinceritatea ei deosebită se fac imediat simţite.

La început nu am ştiut cum să interpretez puternica sa credinţă religioasă. Cu cât încercam mai tare să separ sentimentele de fapte, cu atât ele se amestecau mai mult: Apoi, pentm mine a devenit clar că, de fapt, înseşi sentimentele ei reprezintă mesajul.

Nu numai eu – dar şi ceilalţi – am suferit o puternică transformare, de la gândirea în termenii propriilor noastre sentimente, la nişte sentimente de gmp, comunitare, pe care, se pare, extraterestrii, prin indivizi ea Betty şi Bob Luca, încearcă să le împartă cu noi, cine ştie, poate chiar pentru supravieţuirea noastră pe această planetă.

III. Lawrence Fawcett

Carte de vizită Calificară Categoria ofiţer de poliţie Capital Region Anchetator

(muncă investigativă) Crime Squad – principal cercetător al (Dep. Narcotice)

fenomenului OZN Massachusetts Regional Police School Manchester Community College (Timp de doi ani)

M-am implicat în acest caz având unele prejudecăţi. Citisem Cazul Andreasson, vol. I, şi credeam că poate fi explicat cu uşurinţă ca fiind farsă, ce-i drept, bine elaborată. Dar încă nu cunoscusem familia Luca.

După luni întregi de interogatorii intense sub hipnoză şi în afara transei hipnotice, am ajuns la concluzia că faptele sunt foarte consecvente. Reascultând mărturiile, consider că este imposibil ca cineva să inventeze o astfel de poveste şi apoi să şi-o menţină neschimbată timp de aproape un an, cât a durat ancheta noastră.

Omeneşte, este imposibil ca cineva să inventeze o poveste şi s-o retrăiască cu asemenea intensitate, rămânând consecvent tot timpul anchetei. Pentru o persoană neavizată, această poveste poate părea un episod din Star Treck, dar pentru mine, ca anchetator, nu este doar plauzibilă, ci şi adevărată.

* Aerial Phenomena Research Organization (APRO) – Organizaţia pentru cercetarea fenomenelor paranormale

*Aircraft Owners and Pilots Association – Asociaţia proprietarilor şi piloţilor de avioane

*American Society of Newspaper Editors – Societatea americană a editorilor de ziare

*Bell Helicopter Company – Compania de elicoptere Bell

*Blue Book – Proiectul „Cartea albastrà” al USAF

*California Institute of Technology (CÂT) – Institutul californian de tehnologie

*Center for UFO Studies (CUFOS) – Centrul pentm studiul OZN

*Central Intelligence Agency (CIA) – Agenţia centrală de informaţii

*Civil Air Patrol (CAP) – Patrula aeriană civilă

*Committe for the Scientific Investigation of Claims of the Paranormal (CSICP) – Comitetul de investigaţie ştiinţifică a pretinselor fenomene paranormale

*Federal Aviation Administration – Administraţia federala a aviaţie

*Goddard Institute for Space Studies (GISS) – Institutul Goddard pentru studiul spaţiului

*International Society of Hypnosis – Societatea internaţională de hipnoză

*Los Angeles Police Department (L A.P.D.) – Departamentul de poliţie din Los Angeles *Massachusetts Institute of Technology (MIT) – Institutul de tehnologie Massachusetts

*National Aeronautics and Space Administration (NASA) – Administraţia naţională a aeronauticii şi spaţiului

*National Guard – Garda naţională

*National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP) – Comitetul naţional de ivestigarea fenomenelor aeriene

*New York State Departament of Health – Departamentul sănătăţii al statului New York

*Pentagon – Cartierul general al armatei SUA

*Soviet Academy of Science – Academia sovietică de ştiinţă

*Stemberg Astronomical Institute – Institutul de astronomie Stemberg

*United States Air Force (USAF) – Forţele aeriene ale SUA

*United States Army – Forţele armate ale SUA

*United States Navy – Marina militară a SUA

5. Ronald E. Story, *Encyclopedia ofUFO's* (N Y; Dopihi Books, Double Day

Co Inc, 1980) p. 349.

25. Ted Peters, Jr, *UFO's* – God's *Chariots*? (Atlanta, John Knox Press,

1977)

8. Walter Sullivan, *We Aer Not Alive* (NY Megraw-Hill Books Co., 1964), p. 241.

19. Faptele Apostolilor 9: 3 şi 26: 13.